

Lời ngỏ

Trên hế t, tôi viế t cuố n sách này để tưởng nhớ đế n những sinh vật đã biế n mấ t trước sự tàn bạo của con người. Để xin được cúi đã u trước những người hùng thâ m lặng trong các cuộc chiế n bảo vệ thiên nhiên và muông thú. Cũng qua cuố n sách này, tôi tin ră ng những đứa trẻ sẽ cảm nhận được tình yêu thương luôn luôn ngự trị trong mọi giố ng loài, từ đó chúng sẽ biế t đoàn kế t cứu lấ y thế giới vố n rấ t tươi đẹp này.

- Tác giả Lê Hữu Nam

Mục lục

Phâ n mở đâ u
Phâ`n 1
Phâ`n 2
Phâ`n 3
<u>Phâ`n 4</u>
<u>Phâ`n 5</u>
Phâ`n 6
<u>Phâ`n 7</u>
Phâ`n 8
<u>Phâ`n 9</u>
<u>Phâ`n 10</u>
<u>Phâ`n 11</u>
<u>Phâ`n 12</u>
<u>Phâ`n 13</u>
<u>Phâ`n 14</u>
<u>Phâ`n 15</u>
<u>Phâ`n 16</u>

Phần mở đầu

Bă `ng giác quan đặc biệt, con gấ 'u ngựa đánh hơi được điề `u gì đó không ổn. Nó rời khỏi chỗ trú ẩn của mình, âm thâ `m lâ `n theo dấ 'u về 't bấ 't thường đó. Chiế 'n thă 'ng nỗi sợ hãi, cuố 'i cùng con gấ 'u ngựa đã nhìn thấ 'y điề `u không hay. Nó đã đúng, một cảnh tượng đáng báo động đã hiện ra trước mặ 't. Vượt lên bản năng của một loài thú, con gấ 'u cẩn trọng quay đã `u lại. Chậm rãi di chuyển một cách nhẹ nhàng để không bị phát hiện, và rô `i bước chân của nó mỗi lúc một nhanh. Con gấ 'u phải loan báo cho cánh rừng biế 't... kẻ thù đã xuấ 't hiên.

Phần 1

1

Bắt đầu

Trên chuyế n bay vượt Thái Bình Dương – bắ t đấ u từ phi trường Los Angeles, những thành viên của gia đình Drucker đế n từ tiểu bang Florida tươi đẹp đang mong mỏi từng phút giây cho lâ n trở lại Việt Nam.

Sau nhiê u năm gián đoạn, người đàn ông năng nổ trong các chiế n dịch chố ng biế n đổi khí hậu toàn câ u – Bryan Drucker – tưa lưng trên chiế c ghế bọc da màu ngà, không ngừng đảo mặ t nhìn khả p khoang máy bay một cách tỉ mẫn, dường như ông đang cô gặ ng tìm ai đó ở một trong số những hành khách trên chuyế n bay này, song ông lại chẳng tìm được gì. Thậm chí Bryan còn chưa biê t người đó có vóc dáng ra sao, màu da gì, hay giọng nói của anh ta thuộc vùng nào, miệ n nào. Chỉ với một cái tên thì ông không thể nào tìm ra được người thanh niên bí ẩn này, dù người đó có ngô i ngay cạnh mình đi chăng nữa. Không hi vọng thêm, Bryan tiế p tục đă´m mình vào cuô´n sách The Jungle Book của Rudyard Kipling, đoạn cậu bé Mowgli được những con thú rừng xanh huấ n luyện trở thành đứa con của Bâ v, ông chọt mim cười như một đứa trẻ. Nhưng khi chiế c Boeing 777 rùng mình trước nhiệm vụ xé toạc các đám mây trên bâ u trời, Bryan lại rời mặ t khỏi cuố n sách, đặm chiêu với những suy tính về việc làm của mình – việc mà ông đã bỏ quên khá lâu.

Nế u như là n này không hoàn thành nố t, e là vị Giáo sư sẽ phải số ng với nỗi hổ thẹn đế n hế t cuộc đời. Và hiển nhiên ông hiểu, nó không chỉ dừng lại ở chuyện của bản thân. Cố gặ ng xua đi ý nghĩ đó, ông quan sát vợ mình, người phụ nữ Á Đông hiện đại, đẹp và cá tính, dù việc làm mẹ đã chiế m nhiê u thời gian nhưng Diệu Hòa vẫn luôn cuố n hút mọi người vê kiế n thức phong phú của mình. Với

Bryan, người phụ nữ tuyệt vời ấ y luôn là một điểm tựa vững chắ c mà nhờ đó càng khiế nông thêm trân quý và tự hào vê gia đình mình. Vợ chô ng Bryan có hai đứa con, một trai một gái. Đứa con gái được sáu tuổi, rấ t giố ng mẹ ở đôi mắ t và nụ cười, Bryan luôn thích vuố t mái tóc và hôn lên đôi má bâ u bĩnh của con, cảm giác thật giố ng như được hôn lên những giấ c mơ trong trẻo vậy.

Còn đứa con trai của ông – Joey, tên thương gọi là Jo – lại theo tạng khác. Thừa hưởng mái tóc vàng óng ánh từ Bryan, nhưng thă ng bé lại vừa gâ ngũi vừa xa lạ với ông. Trong mấ t Bryan, thă ng bé giố ng như một hiện vật được tạo ra từ những công thức phức tạp. Năm mười ba tuổi, Jo giành được nhiê u giải thưởng vê môi trường của lứa tuổi của nó. Điê u kỳ lạ là Bryan chưa bao giờ nghĩ sẽ phải hướng thă ng bé để n với thiên nhiên, hay định trước xem mình phải làm những gì trong thế giới riêng của con; â y vậy mà những gì đứa con trai làm đề u khiế n ông phải bấ t ngờ. Về thành tích học ở trường thì cậu chàng nhà Drucker lại khá khiêm tố t, bị giáo viên phê lười học các môn tự nhiên, song ông biế t cậu con của mình không phải là không biế t gì về khoa học, mà trái lại là đã ng khác. Jo sở hữu trong tay những cuố n sách giố ng với cha mình.

Cả hai bố con nhà Drucker đề u có lý do riêng để đọc cuố n sách kỳ lạ của Kipling⁽¹⁾, và giữa họ cũng có chung niề m khao khát hòa mình vào thiên nhiên, dĩ nhiên là ở một mức độ nào đó trong một thử thách nhấ t định. Nhưng không ai trên thế giới này biế t, mỗi người trong họ đang có những suy nghĩ bí mật về hai mẩu bản đồ quý – những thứ mà họ kín đáo cấ t giấ u cùng tư trang của mỗi người trong chiế c ba lô hiệu Nike và Polo. Đố i với Bryan, tấ m bản đồ đó mang một ý nghĩa quyế t định, còn với Jo thì nó là yế u tố khuẩ y động niề m đam mê khám phá thế giới cũng như những gì đang chờ đón cậu. Điểm chung duy nhấ t ở đây là cả hai đề u cảm giác được về một thế giới rấ t khác lạ trong tấ m bản đồ làm

bà `ng da thú đã có từ trăm năm trước. Tâ ´t nhiên, họ mong thê ´ giới â ´y rô `i sẽ có một kê ´t cục tô ´t đẹp. Nhưng trước khi nhìn thâ ´y được cái kê ´t đáng ao ước kia, mỗi người đê `u phải trải qua chặng hành trình. Vâ ´n đê `là hành trình này sẽ diễn ra thê ´ nào đây?

2

Những mảnh ghép quan trọng hơn

Ngôi nhà của gia đình Lâm nă m trong khu phố cổ kính, cùng dãy với khu biệt thư được xây dựng vào đâ u thế kỷ XX bởi một kiế n trúc sư người Pháp. Những ngôi nhà có thiế t kế bên ngoài rấ t giố ng nhau, trông cứ như các tráng sĩ khoác chung một kiểu chiế n phục. Cứ mỗi hai căn biệt thư lai được ngặn cách nhau bặ ng một lớp hàng rào sắ t xem kẽ các tru bê tông, trên mỗi tru đề u gắ n các bóng đèn sứ màu trắ ng có hình quả địa câ u. Gâ n đây, các vi chủ nhân cố tô điểm hàng rào nhà họ bă ng hoa ti gôn, song điệ u này chỉ làm lớp ngăn cách trở nên quá sức lòe loẹt, lẫn khiế n không gian ngột ngạt vì chật chội, vô tình làm mấ t đi sự hài hòa tinh tế của ý tưởng xây dưng ban đâ u. Riêng nhà Lâm thì khác, chay suố t doc hàng rào là một dàn hoa thường xuân tươi tặ n, trông như thể tư nhiên nguyên thủy đang lan đẩy sự số ng xanh tươi mơn mởn ra khă p bức nê n nhân tạo non trẻ của loài người. Sự khác biệt, dĩ nhiên, đã tạo nên vẻ độc đáo cho ngôi biệt thự nhà Lâm, khiế n người đi từ xa thật dễ dàng nhận ra nó trong số hàng chục các ngôi nhà anh em "nhân bản vô tính".

Từ con đường chính của khu phố đi về phía Bắ c chừng hơn mười một dặm, sẽ nhìn thấ y một con thác quanh năm trút nước trắ ng xóa. Người bản địa gọi nó là Thác Lớn. Từ chỗ con thác, phóng tầ m mắ t nhìn xa hơn về hướng Tây Bắ c sẽ thấ y một thung lũng đá, những tảng đá đen kịt như đã kế t dính với nhau từ cả trăm triệu

năm trước, để rô i theo thời gian thời gian, gió và mưa đã tao nên những khe nứt nhỏ làm nơi trú ngụ cho những mâ m cây, để chúng có thể nhú lên và rô i phát triển thành hình hài rõ ràng của những loài thảo mộc quý. Giữa thung lũng và con thác là khu rừng già với nhiê u loài sinh vật quý hiệ m. Tuy nhiên, mọi thứ chặ c chặ n sẽ có sư thay đổi lớn khi một dư án vừa được thông qua: Thành phố quyế t định chọn nơi này để khai thác du lịch. Khi công bố về dự án, có một số tờ báo đưa tin phản bác, nhiệ u nhà khoa học và các tổ chức bảo vệ môi trường cùng bày tỏ lo ngại việc này sẽ có tác động xâ u đê n môi trường số ng sinh vật trong khu rừng, đặc biệt về lâu dài sẽ còn đe doa nghiệm trong để n sư tổ n tại của chính khu rừng nữa. Nhưng với Lâm, những tin tức đó chẳng có ý nghĩa gì. Là tín đô trung thành của các mảnh ghép mô hình Lego và những con số Toán học, Lâm không hê hứng thú với các tin tức xã hội. Những tin tức râm ran về cuộc biế n chuyển trong tương lai đó, cậu nghe qua và rô i chẳng còn gì, cứ như thể chúng chưa bao giờ gợi lên một xung động thâ n kinh nào trong bộ não của cậu cả. Nhưng ở cách Lâm không xa lă m, tin tức đó lại khiế n nhiệ u người dự cảm về những chuyện chẳng tố t lành gì.

3

Tranh cãi vì lệnh di dời

Một trong số đó là Miên, cậu bé là con trai của một kỹ sư nông nghiệp đã qua đời cách đây bố n năm vì cái bẫy voi của bọn thợ săn. Miên số ng cùng mẹ trong một căn nhà gỗ màu xám ở phía mạn rừng, nơi nhìn ra dòng suố i trong vă têm đề m, bao quanh là những bụi hoa ngũ sắ c um tùm. Bên kia con suố i là đô i thông ba lá già tuổi, còn sót lại hai trăm ba mươi mố t cây. Con số này cực kỳ chính xác vì Miên đã để m chúng, so với năm ngoái thì đã mấ t đi tám cây, nửa trong số đó là bi chặt ha, mà Miên thì rấ t ghét người

ta chặt cây. Phía sau nhà chính là khu rừng đang được nhắ c tới thường xuyên gâ n đây trên các tin tức. Người ta thường biế t đế n Miên với chú ngựa lùn tên Ali cùng hai con vẹt cổ hô ng sinh đôi Vao và Mao, nhưng ít ai biế t chuyện từ lâu, Miên đã thường xuyên lui tới với những "người bạn" hoang dã số ng trong khu rừng.

Miên không hê thích đế n lớp học. Cậu không thân thiện với các con số như với những con vật. Miên không hê biế t đế n những món đô chơi xế p hình cao cấ p, nhưng lại rấ t thành thạo việc cưỡi ngựa, leo trèo. Cậu biế t công dụng của từng loài cây, cậu còn tự luyện để luôn biế t chấ c số tuổi của cây nhờ vào lớp vỏ của chúng, và ở Miên điể ù đặc biệt hơn cả là khả năng hiểu được bọn thú rừng "nói" gì. Tóm lại, đố i với Miên, cuộc số ng là cùng chú ngựa lùn Ali đi ngắ m nhìn cảnh vật trong rừng vào mỗi sáng, là chuyện trò với những "người bạn" đặc biệt của mình, là huýt sáo khi hoàng hôn buông xuố ng. Tấ t cả đám bạn thuở nhỏ đang rời xa cậu vì những sở thích khác người đó. Chúng gọi Miên là "người rừng", một phâ n vì nom cậu chàng cũng lôi thôi lế ch thế ch, phâ n nữa là vì cậu toàn nói những chuyện mà người khác nghe không hiểu. Song cậu chẳng buô n để ý đế n những lời trêu chọc đó. Bản thân Miên cũng có những bí mật riêng, rấ t diệu kỳ kia mà.

 Mẹ! Con sẽ không đi đâu cả! Con sẽ ở đây, bên cạnh khu rừng này.

Miên tỏ vẻ phẫn nộ khi mẹ cậu chìa ra tờ lệnh di dời chỗ ở mà bà nhận được từ chính quyề `n cách đây không lâu. Đó thật sự là điề `u kinh khủng nhấ t kể từ sau cái chế t của ba cậu. Nhưng đố i với bà Liên – mẹ cậu – thì đây là một thông điệp thực sự tố t lành mà gia đình bà nhận được từ chính quyề `n suố t nhiề `u năm qua. Kể từ khi chô `ng mấ t, bà cảm thấ y cô đơn, chán nản với cuộc số ´ng tách biệt ở nơi này, vì vậy thành phố Ìà nơi mà bà muố n để ´n số ´ng nhấ t. Nhấ t là số ´ng trong khu chung cư sáng đèn để ´n tận nửa đêm, với

tiế ng nhạc và những bữa ăn đâ y đủ các thức nguyên liệu, cùng những ngày cuố i tuâ n thoải mái tự thưởng cho mình món bún bò nô ng â m. Đó mới là cuộc số ng mà bà mơ để n, sau khi nỗi đau mấ t mát đã nguôi ngoại phâ n nào.

- Chúng ta sẽ phải đi, dù không muố n. Bà Liên cố thuyế t
   phục con trai. Một khi chính quyề n đã ra lệnh thì chúng ta không
   làm gì được đâu con.
- Không! Con không đi đâu cả dù là nửa bước, con sẽ năn nỉ họ để được ở lại. Đây là nơi con sinh ra, nơi Ali sinh ra, và hơn hế t đây là nơi ba không muố n từ bỏ!
  Miên cãi lại như ông cụ non.
  Và cả khu rừng nữa, mẹ hiểu không? Tấ t cả...

Từ lâu bà Liên đã biế t ră ng con trai bà là đứa trẻ có tính dám nói dám làm. Rõ ràng thă ng nhỏ giố ng hệt ba nó, song lại không có được dịu dàng như ông. Bà cũng hiểu con mình không còn là đứa con nít mới lên ba mà những lời nạt nộ hay roi vọt có thể nhanh chóng khiế n nó "biế t nghe lời" ngay. Vậy thì dùng sự mề m dẻo rô i dâ n dà thuyế t phục xem sao, bà Liên nghĩ rô i nói:

- Tùy con thôi. Mẹ thì mẹ sẽ đi. Không còn gì có thể giữ chân mẹ nơi đây được nữa.
- Không! Miên tức giận hét lên, rô i bâ t ngờ lao để n bàn thờ
   ôm lâ y di ảnh của ba nó.

Trong lúc bà Liên còn chưa kịp trấ n tĩnh thì Miên đã lao vút ra ngoài, tay vừa kịp vơ lấ y một số đô đạc có sẵn trong bế p. Bà đuổi theo, gọi tên con nhưng thă ng bé vờ như không nghe thấ y, cũng không hê có ý định dừng lại.

Con Ali đang thong thả gặm những cọng cỏ non dưới gố c cây tùng bách già tuổi. Sau hô i huýt sáo của thă ng bé liê n chạy vê

phía cậu chủ, ngay lập tức cả hai phi thẳng vào rừng. Mấ t hút. Bà Liên chới với giữa không gian bao la, không một bóng người. Thặ ng Miên giờ đã lớn, cả con ngựa Ali nữa, chúng đã không chịu để bà thuâ n dưỡng, cứ như thể chúng sinh ra từ mạch nguô n hoang dã. Hai con vẹt cổ hô ng cũng buô n bã nhìn theo, đôi mặ t chúng ngập tràn nỗi niê m.

4

Cuộc tái ngộ không có tiếng nói chung

Bộ Lego với hơn hai ngàn mảnh ghép quả là một thách thức không nhỏ đố i với Lâm, cậu muố n tự chứng tỏ bản thân, tự đặt ra nhiệm vụ phải hoàn thành mô hình lắ p ghép trong vòng hai giờ, cộng thêm mười lăm phút đọc sách hướng dẫn. Tấ t nhiên, với một bộ lớn như vậy, Lâm phải câ n để n sách hướng dẫn. Cậu chố t lại hai tiế ng rưỡi để hoàn thành mô hình tàu bay vũ trụ. Thế nhưng hôm nay lại là ngày xui xẻo.

 Nào Lâm, cấ t đố ng đô chơi ấ y vào và đi thôi! Chúng ta phải ra sân bay ngay bây giờ.

Mẹ cậu càm ràm và ném cho cậu chiế c áo khoác màu xanh lo.

- Tại sao con phải đi? Mẹ không thấ y trời đang mưa sao?
   Lâm nói nhưng tay và mặ t vẫn không rời khỏi những mảnh ghép.
- Không ý kiế n nữa! Bố đang đợi dưới nhà xe. Dì Hòa và Dượng Bryan rấ t muố n gặp tấ t cả chúng ta tại sân bay. Bộ con không nhớ em Joey sao? Dì Hòa nói ră ng em ấ y rấ t háo hức được gặp con. Cả Susan nữa.

Joey Drucker? Thă `ng nhóc người lai có khuôn mặt nhang nhác giố ´ng anh chàng diễn viên Owen Wilson phiên bản trẻ con, ngoại

trừ đôi mắ t màu nâu và cái că m thụt lộ liễu thì cậu ta đúng là một thă ng nhãi tinh ranh. Lâm thực sự không ưa gì Jo, dù ră ng cậu ta là con của Dì Hòa và Dượng Bryan – hai người mà Lâm kính trọng chỉ sau bố mẹ. Mỗi lâ n nghĩ về thă ng em con dì của mình, Lâm lại nhớ để n thời khá c ngu ngô c nhấ t cuộc đời. Lâ n trở về Việt Nam gâ n đây nhấ t, Jo cố tình cấ u kế t với mấ y đứa hàng xóm trong khu Lâm ở, bày mưu tính kế để cậu đi lạc trong đô i thông cách nhà nửa dặm, những hai giờ đô ng hô lận; may mà cuố i cùng người lớn cũng tìm ra cậu dưới một tán cây, thân người mê m oặt. Lâ n đó Lâm bị một phen tái mặt, cậu còn nhớ là đã hoảng để n mức khóc thét lên.

Trái ngược với anh trai, bé Susan lại rấ t dễ thương, nhấ t là cái môi đỏ hô ng hào của con bé lúc nào cũng cười chúm chím. Susan bám riế t lấ y Lâm hơn là bám ông anh trai. Tuy nhiên, cô bé vẫn chẳng thể giúp hàn gắ n được chút gì sự bấ t hòa giữa cậu và Jo. Chẳng có gì cứu vãn được cả, cậu chắ c chắ n như thế.

Nhìn Dì Hòa rấ t giố ng mẹ cậu, nhưng Lâm nghĩ dì có vẻ nhanh mô m nhanh miệng hơn chút. Nghe đâu dì gặp Dượng Bryan ngay tại thành phố này, khi Dượng ấ y đang là chuyên gia của một tổ chức phi chính phủ, được phái để n Việt Nam để đánh giá tình hình cũng như điề u tra các thông tin liên quan đế n bọn buôn bán động vật hoang dã gì đấ y, mặc dù nghề chính của Dượng Bryan là giáo viên dạy môn Vật lý tại một trường đại học ở Mỹ.

Dượng Bryan rấ t điển trai và có hiểu biế t sâu rộng về nhiề u lĩnh vực. Dượng mê đấ m Dì Hòa từ cái nhìn đâ u tiên. Ngày đó dì làm trợ giảng của Trường Đại học Quố c tế ở Sài Gòn, nhân dịp hè dì một mình lên thành phố xứ cao nguyên này để nghỉ ngơi. Dì nói trôi chảy ba thứ tiế ng Anh, Pháp và Ý. Còn Dượng Bryan ngoài ba ngôn ngữ đó ra, còn thông thạo thêm tiế ng Việt, tiế ng Quan Thoại, tiế ng Tây Ban Nha và tiế ng Ả Rập. Sau một năm rưỡi yêu nhau

nô ng nàn, họ tổ chức đám cưới nhỏ bên hô Itasca⁽²⁾ thơ mộng, lúc ấ y Lâm cũng có mặt dự đám cưới cùng gia đình mình, với tư cách một hài nhi mới chín tuấ n tuổi còn nă m trong bụng mẹ. Đúng thời điểm đó Dì Hòa cũng có bâ u thă ng Jo, vì vậy hai đứa cùng tuổi.

Sau khi kế t hôn, Dì Hòa được nhận vào làm việc tại trường của Dượng Bryan, nhưng họ thường xuyên về Việt Nam, kể cả khi đã có Joey và Susan thì những chuyế n bay về Việt Nam cũng không thưa đi là bao. Song là `n cuố i họ trở lại là cách đây bố ´n năm. Trong những là `n về `quê hương vợ trước đây, Dượng Bryan hiế ´m khi ở cạnh vợ con, Dượng bảo ră `ng có công việc quan trọng và nhiê `u là `n lôi kéo bố `Lâm đi cùng, lý do luôn luôn là do sự không thông thuộc đường sá.

Rô i một hôm, không hiểu căn nguyên ra sao mà Dì Hòa nổi cơn tam bành vì ghen. Trước sự việc â mĩ trong gia đình em mình, bố mẹ Lâm cũng chia ra thành hai phe. Bố bênh Dượng Bryan chă m chặp, mặc dâ u ông chẳng có cơ sở hay bă ng chứng nào để chứng minh người anh em đô ng hao của mình vô tội cả. Trong khi đó, mẹ cậu ra sức ủng hộ sự nổi giận của em gái mình và liên tục quay qua tra hỏi chô ng mình bă ng cách của riêng bà. Đế n khi cuộc chiế n lên đế n đỉnh điểm thì hai người đàn ông mới thú nhận sự thật, mà cũng không biế t có phải là sự thật hay không, nhưng sau khi nghe xong thì hai người phụ nữ bình tĩnh lại, mọi chuyện thế là trôi qua.

Về việc đi đón gia đình Dì Hòa và Dượng Bryan, dù có phản ứng thể nào thì Lâm vẫn hiểu rõ là không thể chố ng lại mệnh lệnh của mẹ được. Dẫu vậy, cậu vẫn tỏ ra miễn cưỡng. Lâm không thể nào chào đón Jo với vẻ giữa cả hai chưa hề có chuyện xích mích gì được. Cậu gặ n dỗi nói với mẹ: "Con nói trước. Thặ ng Jo với con khác nhau. Nó thích côn trùng, sâu bọ, mấ y con vật linh tinh. Con thì thích toán và Lego. Nó ở dơ, con ở sạch nên khó hợp nhau lặ m". Mẹ cậu nghiệm mặt trả lời: "Vậy thì sao? Người này học người kia một ít, bù

trừ qua lại thì càng dễ chơi với nhau chứ". Cậu chẳng nói chẳng ră ng, chỉ khoanh tay trước ngực mấ t nhìn cảnh vật qua khung kính ô tô khi xe đang lướt qua một ngọn đô i nhỏ.

Chuyế n bay xuyên Thái Bình Dương của gia đình Dượng Bryan hạ cánh ở Sài Gòn sau khi quá cảnh tại Singapore. Chỉ hai tiế ng sau họ đã có mặt tại sân bay địa phương. Ngoài chi tiế t bố cậu và Dượng Bryan đã trao đổi chuyện gì đó rấ t bí mật và chớp nhoáng khi vừa gặp nhau, thì chuyế n xe từ sân bay địa phương về nhà rấ t chi là nhố n nháo. Trong chiế c xe hiệu Ford cũ kỹ luôn tràn ngập tiế ng cười, mặc dù bố n người gia đình Drucker thú nhận là họ thấ y mệt rã rời vì ba chuyế n bay liên tiế p.

Phâ`n Lâm thì không nói năng gì, đâ`u óc cậu đang nghĩ đế´n mô hình của chiế´c tàu bay vũ trụ. Trong khi đó Dượng Bryan kể những câu chuyện vui cho không khí thêm tươi vui, còn Dì Hòa thì vẫn y tính – dì nói hế´t chuyện này sang chuyện khác, đặc biệt là chuyện dì đã nhặng xị với người quản lý sân bay về` việc thấ´t lạc hành lý. Jo thì nay đã lớn phổng, cao chừng mét sáu, người gâ`y nhẳng và mặt bắ´t đâ`u lún phún ria, những về´t tàn nhang sinh sôi nảy nở trên khuôn mặt ma lanh của nó. Chẳng bù cho Lâm, vẫn phải gọi là ô´m đói và lùn tịt, nói vậy thôi chứ cậu cũng đã cao hơn mét rưỡi rô`i. Jo có chủ động bắ´t chuyện, nhưng Lâm chỉ trả lời cộc lô´c và ra vẻ chẳng lâ´y gì làm hứng thú, kể cả với bé Susan cũng vậy.

Mẹ đã nhắ c nhỏ Lâm vì thái độ đó, nhưng Dì Hòa thì nhẹ nhàng bảo đó là chuyện của tụi nhỏ, trong bụng dì nghĩ là Jo bắ t nạt anh họ nó. Bố Lâm thì rấ t thích sự năng động của Jo, ông tỏ rõ điề u đó qua biểu hiện và còn hứa sẽ dẫn cậu ta đi câu cá vào cuố i tuâ n này – điề u đó khiế n cậu càng thêm căm ghét Jo.

 Cậu thù dai vậy? – Jo đóng cửa phòng sau khi hai đứa vào trong, vừa nói vừa ngáp rõ to. Phải thừa nhận là tiế ng Việt của Jo bây giờ là khá chuẩn, ít nhấ t thì Lâm không thấ y khó chịu về mặt ngôn ngữ nữa. Dì Hòa khoe ră ng, hai ngày cuố i tuấ n cả nhà đề u nói tiế ng Việt, ngoại trừ trước lúc đi ngủ họ chúc nhau bă ng thứ tiế ng khác.

- Phải gọi tôi bă`ng anh. Hiểu chưa?
- Thôi nào, cứ bă ng vai phải lứa trước đã. Cậu vẫn giận tớ à?

Lâm chẳng buô`n đáp, lao vào ráp tiế p mô hình tàu vũ trụ. Jo cũng chẳng quan tâm thêm nữa, đi bật kênh *Discovery*, nhưng chán *River Monsters* và chờ xem một chương trình khoa học kỳ thú của đài địa phương. Hế t chương trình, chẳng còn gì đáng xem, Jo quyế t định đánh một giấ c với hy vọng lấ y lại thật nhiệ u sức lực khi thức dậy vào ngày mai. Nhưng Dì Hòa lại không để điệ u đó xảy ra, dì ấ y lên tận phòng để kéo Jo ra khỏi giường và ném cho cậu bộ đô ngủ, bắ t con vào phòng tắ m làm vệ sinh người ngợm trước. Hóa ra, Jo quên bằng mấ t là mình phải làm quen lại với múi giờ ở Việt Nam. Nhưng tấ m xong, Jo cũng không thấ y bớt buô n ngủ đi chút nào, bố Lâm đưa cho cậu tách cà phê – thật thích vì đây là loại cà phê đặc biệt của địa phương chứ không phải loại cà phê nhạt phèo mà mẹ Jo hay uố ng. Bố của Lâm tỏ vẻ thích thú vì có thă ng cháu cùng sở thích với mình.

Susan vẫn cứ quấ n lấ y Lâm như hô i xưa, con bé liên tục khoe chiế c áo ngắ n lũn cũn đã may cho Pooh – một con gấ u nhô i bông – trước giờ lên máy bay. Còn Jo lại lôi cậu vào hâ u hế t những câu chuyện mà Jo đã trải qua ở trường cấ p hai, duy chỉ điểm Toán vố n là nỗi xấ u hổ của nhà Drucker thì Jo không đả động gì. Jo nói ră ng cậu ta thích nhấ t những giờ học ngoại khóa môn Sinh vật, nên đăng ký hâ u hế t các buổi tham quan khu bảo tô n quố c gia, că m trại, và luôn mơ được vuố t ve tấ t cả các con vật hoang dã.

Đúng là ngớ ngắn, Lâm nghĩ thâ m. Jo còn thổ lộ với Lâm là muố n một ngày nào đó sẽ trở thành một nhà thám hiểm môi trường, tấ t nhiên là phải chờ để n lúc tố t nghiệp trung học thì Jo mới chính thức tha hô được tự do làm điệ u mình muố n. "Từ giờ để n lúc ấ y là năm năm", Jo than thở. Lâm chẳng mấ y hứng thú, ngoại trừ việc Jo từng để n Legoland ở Florida, và cậu ta đã hứa sẽ dẫn Lâm đi để n đó sau khi biế t được việc gia đình Lâm có thể sẽ sang Mỹ chơi vào năm sau.

- Tớ sẽ mua tặng cậu một vườn thú với thiế t kế mới nhất.
- Tôi thích Star Wars hay những mô hình liên quan đế n vũ trụ.
- Không vấ n đề gì. Giờ thì tớ muố n hỏi một điề u. Được chứ?
- Để sau đi. Lâm bă t Jo phải im lặng và âm thâ m theo đuổi những suy tính làm thê nào để có thể nài nỉ mẹ cho ghép tiế p bộ Lego.

Sau bữa ăn, Jo lại kéo Lâm lên phòng, nhanh nhảu chìa ra tấ m bản đô thành phố, trên đó một vài vị trí đã được đánh dấ u nguệch ngoạc bă ng loại bút dạ màu xanh ngọc bích. Cậu ta chỉ tay vào con suố i bên trên Thác Lớn.

- Từ nhà cậu đi bộ để n con suố i này mất bao lâu?
- Cậu có ý đô $\dot{}$ gì ở đó sao? Tôi chẳng ngu ngô $\dot{}$ c sẽ đi để $\dot{}$ n đó cùng cậu đâu.

Lâm định thẳng ruột nói ră ng, kể từ cái ngày bị lạc trên đô i thông đế n giờ, cậu không đi nổi năm trăm thước từ nhà đế n khu vui chơi, chứ nói gì đế n việc đi gâ n bảy dặm đường dố c quanh co và còn phải xuyên qua các bụi rậm gớm ghiế c. Hơn nữa, thế này thật đúng kiểu gài bẫy của Jo.

- Cậu chỉ câ n nói mấ t bao nhiều phút đi bộ thôi.
- Một tuầ n! Cậu nói khoác.
- Được rô ìi. Mai tớ sẽ đi cùng bố cậu, tấ t nhiên là bă ng xe
   rô ìi.
  - Cậu quên là mai bố tôi phải đi làm sao?
- À, vậy tớ sẽ đi một mình, đã ng nào thì tớ cũng đã để dành sẵn tiê n taxi.
- Sẽ chẳng có gã tài xế taxi nào chở một thă ng nhóc Mỹ đi ra ngoại ô cả.
- Tại sao cậu lại làm mấ t danh tính ngành Du lịch nước mình chỉ
   vì một thă ng nhóc người lai nhỉ? Nói xong Jo lặng lẽ làm việc của mình.

Không hiểu sao những kế hoạch của Jo lại khiế n Lâm tò mò tột độ. Cả ngày Jo cứ mãi tập trung vào một tấ m bản đô rấ t lạ, không phải loại bản đô địa lý thành phố mà cậu xem lúc mới đế n mà là tấ m bản đô rấ t cũ. Thỉnh thoảng Jo cũng xem lại mớ hành lý lộn xộn của mình rô i gật hay lấ c đâ u, vẻ như đang nhẩm tính điể u gì đó.

Lạ hơn là Jo đã mò để n tận nhà kho chỉ để tìm cái bể bơi mini bă ng hơi – thứ mà trước đây hai đứa từng nghịch nước tung tóe vào mùa hè khi Jo và cậu mới chín tuổi. Jo muố n nhảy cẫng lên khi bể bơi hãy còn mới và chưa bị thủng một lỗ nào – cũng đã bố n năm rồ i còn gì, có điể u suố t thời gian đó cái bể nă m yên trong nhà kho mà không hệ bị ai đụng để n, dù chỉ một lâ n.

Phần 2

Hai người đàn ông ghé ngôi nhà gỗ

Ôm di ảnh của người ba đã khuấ t, Miên cùng con Ali tiế n sâu vào rừng mà không hệ có ý định quay lại. Trong khi đó, tại căn nhà gỗ ở mé rừng, tâm trí bà Liên rố i bời trước biên bản di dời. Hội đô ng di dời đang chờ chữ ký của bà. Quyế t định đã được ban hành, bà có rấ t ít sư lưa chon.

Bà Liên suy đi nghĩ lại, vì tương lai hai mẹ con nên bà mới tỏ ra không hê do dự khi báo tin cho con trai biế t, bà quên mấ t rã ng Miên có thể làm nhiê u điể u hơn là ngô i yên giận dỗi rô i ngoạn ngoãn nghe lời mẹ. Nhưng chuyện thặ ng bé, bà sẽ phải suy tính kỹ lại xem phải làm gì để thuyế t phục con, còn việc di dời thì bà không thấ y có gì phải thay đổi cả. Bà đặt bút ký. Nhưng đúng lúc đó hai con vẹt cổ hô ng nhiễu sự kêu lên cái điệp khúc muôn thuở của chúng: "Là lá la, Miên! Là lá la, Ali!". Vị chủ nhà ngạc nhiên khi thấ y hai người đàn ông đang từ xa bước tới, chứ không phải Miên và Ali quay về .

Đó là một cặp khá đố i lập về ngoại hình. Một người có chiế u cao chừng một mét tám với dáng vẻ đâ y tự tin; người còn lại, so ra khập khiếng bởi chiế u cao khiêm tố n và dáng đi hơi còng, mặc dù số tuổi của hai người có lẽ không chênh lệch là bao. Người đàn ông to cao vận một bộ đô thể thao Adidas màu xám không mấ y đấ t tiế n, tay đeo đô ng hô Casio mặt tráng lớp sapphire mỏng và quai thép không gỉ. Còn người đàn ông nhỏ bé lại ăn mặc có phâ n quá chỉn chu với chiế c áo sơ mi ủi phẳng lì, bên ngoài là chiế c áo vét không cài hế t khuy nút, để lộ ra cái bụng hơi phệ. Ông ta xách cặp Bally rấ t mới và đi giày Hugo Boss – đôi giày không hề thích hợp với nơi đây – vì vậy mà bà Liên đoán người này đế n từ chỗ làm.

Sau một lúc nhìn cho rõ mặt hai vị khách và cố gặ ng nhớ lại điệ u gì đó, bà Liên không khỏi sửng số t. Trước đây họ là một nhóm có ba người, thường xuyên xuấ t hiện ở nhà bà, nhưng giờ chỉ còn lại hai và con số hai này đã chẳng còn tăm hơi trong nhiệ u năm nay. Điệ u này khiế n bà phải phân vân trong việc lựa chọn thái độ đón tiế p. Liệu có thể xem họ là khách? Bạn cũ tâm giao hay đám người có ý đô xấ u? Nế u chô ng bà còn số ng, ông chỉ có một cách đón tiế p họ mà thôi, đó là nhiệt tình nô ng hậu như những thành viên trong gia đình.

Nhưng bà vẫn phải nhìn vào thực tế, giờ đây mọi việc đã khác, căn nhà gỗ này rô i sẽ trở thành dĩ vãng, chô ng bà cũng đã khuấ t, và cái nhóm ba người này cũng chẳng còn làm nên kỳ tích gì nế u không có ông, chính sự biế n mấ t của họ vào cái ngày người kia bỏ ngang là minh chứng rõ ràng nhấ t cho hình thức tan rã.

Vậy họ trở lại đây làm gì? Người đàn ông thấ p bé hé một nụ cười hố i lỗi rô ìi bước để n bàn thờ trước sự bố i rô i của bà, song ông lại ngạc nhiên khi tấ m di ảnh của người đã khuấ t không còn ở vị trí của nó. Người còn lại tỏ ra bình tĩnh và muố n tìm hiểu điể ù gì đang diễn ra, bởi vố n dĩ cuộc viế ng thăm này của họ mang một sứ mạng khác. Ông không rườm rà, hế t sức chậm rãi, chỉ hỏi những điể ù ông câ n biế t.

- Có phải con trai chị đã làm điê u đó?

Cố nén lại sự bực tức, bà Liên tiế p chuyện họ, dẫu sao đây là lâ n cuố i rô i. Bà thừa nhận với họ ră ng thă ng bé cương quyế t không muố n rời bỏ nơi đây.

- Nó đã mang di ảnh của ba nó vào rừng, nó chố ng lại ý muố n
   của tôi.
  - Chị nói rõ hơn được không?

Bà Liên không ngại ngâ ngì, vì trước sau gì mẹ con bà cũng rời khỏi đây. Chấ c chấ n là như vậy.

– Căn nhà này bị sẽ di dời. Hai mẹ con tôi sẽ vào thành phố . Mà chắ c các anh cũng biể t là thành phố đang có một dự án lớn về du lịch đúng không? Nế u chô `ng tôi còn số 'ng thì hẳn anh â 'y sẽ cùng các anh trì hoãn điể `u này. Còn bây giờ thì đã không còn anh â 'y nữa. Mẹ con tôi câ `n có một cuộc số 'ng mới, một cuộc số 'ng có tương lai hơn. Song tôi không thể ngờ được thă `ng bé lại có phản ứng như vậy.

Nghe xong, hai người khách không khỏi hoang mang với dự án du lịch của thành phố . Điể `u này đã được báo trước. Chính vì vậy họ mới để n đây. Nế 'u dự án được triển khai, mọi nỗ lực bảo vệ của họ sẽ trở thành công cố c. Họ đưa mắ t nhìn ra ngoài khung cửa sổ, đăm đăm về `phương xe. Khu rừng kia, chính nơi đó là niề `m kiêu hãnh của họ. Nhưng có thể nó sẽ không còn nữa, trong nay mai. Cuộc viế ng thăm để n đây cũng kế t thúc.

6

Miên vào rừng

Một mình băng vào rừng sâu với con ngựa lùn Ali, Miên không còn cảm giác bức bố í, cũng không thấ y đơn độc nữa. Cậu muố n đấ u tranh để giành một cuộc số ng cho riêng mình, cho cả Ali và tự an ủi rã ng người ba đã khuấ t của cậu hẳn cũng sẽ đô ng thuận với đứa con mà ông hế t mực yêu thương. Miên dắ t Ali đi đế n một túp lề u nhỏ nă m giữa các tảng đá đen có hình thù kỳ lạ và hàng cây tùng hương thẳng tăm tắ p – túp lề u mà cậu đã bí mật làm cách đây không lâu khi nghe tin con voi Giă ng gặp nguy hiểm. Giờ thì Giă ng đã tiế n vào khu rừng khác an toàn hơn cùng với đàn của nó. Căn lề u này cậu làm đô ng thời để tưởng nhớ ba mình, trước đây ông

cũng có một túp lê `u giô ´ng vậy nă `m chế ´ch phía dòng suô ´i – nơi ông thường đón tiế ´p bạn bè cũng như để tiện làm việc qua đêm mà không làm ảnh hưởng đế ´n gia đình.

Bước vào túp lê `u của chính mình, Miên nhận thấ y có rấ t nhiê `u dấ ´u vê ´t của những "vị khách" để lại. Cậu câ `n bắ ´t tay dọn dẹp túp lê `u trước khi chuyê ´n thăm viê ´ng tiế ´p theo. Đâ `u tiên là kê lại chiế ´c giường bặ `ng nứa, cái kệ tre, đặt những lẵng hoa khô đúng chỗ, việc Miên cắ ´m hoa cũng không có gì lạ vì cả ba mẹ cậu đề `u thích hoa. Cậu lau chùi bộ bàn ghế ´được đẽo từ một gố ´c thông già bị chế ´t đặt ngay chính giữa lê `u. Và cuố ´i cùng là kệ sách. Xong đâu đó, Miên lướt tay lên những cuố ´n sách của ba. May quá, chúng không đụng đế ´n thứ này, Miên an tâm tự nhủ. Những cuố ´n sách, Miên chưa bao giờ đọc chúng, song với cậu, đó là tài sản quý giá.

Cậu sẽ bắ t đâ u bữa tố i với một ít gạo, bắ p ngô và quả đào lông. Trước khi cùng con Ali vào đây, Miên cũng đã nhanh tay với lấ y một hũ muố i, ít dưa cải và đường. Có thể ngày mai cậu sẽ cùng vài "người bạn đặc biệt" đi bắ t cá ở các mạch suố i trong rừng. Cậu đã tích trữ dâ u hỏa từ trước để thắ p sáng bắ ng chiế c đèn dâ u hình hô lô. Cuộc số ng này dễ dàng với cậu hơn là sự hiện diện của radio, ti vi và ánh đèn neon, cậu cho ră ng những thứ đó đề u chỉ là đô trang trí và chẳng có ích gì.

Những lúc như thể này Miên chỉ muố n được ở bên ba. Dù sao thì ông cũng đã mấ t khi cậu mới bảy tuổi, nhưng bấ y nhiêu thời gian cũng đã khiế n cậu ngưỡng mộ ba mình đế n nhường nào. Ông hiệ n hậu, tài ba và là vị cứu tinh của những con thú rừng ngây ngô. Từ khi còn rấ t bé, cậu được chứng kiế n ông đưa những con thú tội nghiệp bị trúng đạn hay bị thương rấ t nặng về chăm sóc một cách cẩn thận. Thỉnh thoảng ông cho cậu tiế p xúc với chúng, vuố t ve chúng. Ban đâ u Miên cảm thấ y sợ sợ và không dám lại gâ n, nhưng dâ n dâ n, nhờ được ba khích lệ, cậu cũng quen với sự gâ n gũi của

chúng, cậu tập chơi đùa và đổ i xử với chúng không khác gì với những người bạn, dù đó là hươu, khỉ, là gấ u hay báo. Tấ t nhiên hô ìi đó thì Miên chỉ được chơi đùa với những con bé mà thôi. Lớn hơn một chút, cậu đã có thể giúp ba trong việc nhúng gạc, xức thuố c, băng bó và tấ m cho các con vật. Sau khi hô ìi phục, chúng xem ba Miên như một vị ân nhân và hoàn toàn không muố n rời xa ông. Nghe đâu, ba cậu đã cùng với hai người bạn chí cố t âm thâ m lập ra một nhóm, hoạt động với quy tấ c dựa trên sự đô ng nhấ t của cả ba, lấ y tôn chỉ là "Vạn vật số ng, con người số ng".

Nhưng sau khi ông mấ t, Miên không biế t nhóm này có còn hoạt động nữa không. Cậu vẫn nhớ mang máng lấ n cuố i cùng gặp hai người còn lại là vào đúng cái ngày ba cậu ra đi. Trước đó, buổi chiế u, trong một căn phòng kín đáo, ba người bàn bạc gì đó rấ t lâu, tuy nhiên buổi tranh luận hôm đó có vẻ chẳng đi đế n đâu. Họ chỉ tranh luận chứ không cãi nhau, biểu hiện của họ hoàn toàn bình thường. Vậy mà sau cái ngày ba cậu chế t, không một ai trong số hai người đó để n vĩnh biệt ông. Họ biệt tăm từ độ ấ y. Không một dấ u vế t.

Việc cuố i cùng ba Miên làm cho những con thú diễn ra vào ngày ông qua đời. Ông đã cứu con voi cái ba mươi tuổi mang thai tháng thứ hai mươi hai. Khi đang bị những tên thợ săn hiểm ác truy đuổi, con voi đạp phải cái bẫy to tướng do chính bọn chúng giăng ra và rú lên, âm thanh đâ y đau đớn. Ba Miên nghe thấ y và chạy đế n, dù lúc này ông chỉ có một mình và đã phải vật lộn với cái bẫy dài sáu thước, rộng hai thước để cứu con voi cái – nó bị thương đã đành, lại rơi đúng vào lúc bào thai muố n chào sự số ng. Khi đội kiểm lâm đế n, cả con voi mẹ và ông đề u bị thương rấ t nặng, còn con voi con đã ra đời khỏe mạnh với cái đuôi bị cụt. Đó chính là con Giă ng, một con voi đâ y tinh khôn. Ba Miên trút hơi thở cuố i cùng trên đường đế n bệnh viện. Ngày hôm đó là ngày ảm đạm nhấ t cuộc đời Miên,

cũng từ đó những con thú hoang dã mấ t đi một con người sẵn sàng bảo vệ chúng mà bấ t chấ p mạng số ng của mình.

Miên đặt di ảnh ba lên ngăn trên cùng của chiế c kệ tre, nơi mà ngoài đô dùng của ba cậu thì tuyệt nhiên không có thêm thứ gì khác nữa. Sau bữa ăn, cậu cho con Ali gặm cỏ và uố ng nước trước khi khu rừng chìm vào bóng đêm. Một cậu bé mười một tuổi, số ng một mình trong rừng liệu có phải một chuyện rấ t đỗi bình thường hay không? Hay đă ng sau đó còn có một nguyên do gì đặc biệt hơn?

7

Suy nghĩ về đối phương

Chuẩn bị xong cho kế hoạch, Jo buô n ngủ đế n là người. Cậu được đặc cách lên giường lúc năm giờ chiế ù và thức dậy lúc mười hai giờ trưa hôm sau. Nhưng không ai biế t, hã ng đêm Jo luôn mơ thấ y giấ c mơ kỳ lạ, trong giấ c mơ đó, cậu lạc vào một thế giới của những con thú biế t nói, nhưng chúng chỉ ở trong một vòng tròn trung tâm và không được tự do tung hoành trong khu rừng của mình. Khi Jo hỏi "Cớ làm sao mà các bạn không được tự do trong chính khu rừng của mình?", thì con thú đâ u đàn trả lời là đã có một thế lực bóng tố i bao trùm lên khu rừng. Càng ngày thế lực đó càng phát triển và lan rộng, chúng thao túng rừng xanh, biế n tấ t cả thành màu đen và không có sinh vật nào thoát ra khỏi những mảng màu đen ấ y, đô ng thời trung tâm khu rừng càng ngày càng bị thu hẹp, khiế n cư dân rừng xanh ngày càng ít đi, có những loài đã biế n mấ t mãi mãi. Giấ c mơ cứ thế lặp đi lặp lại như một cuố n băng tự động phát trong trí não của Jo.

Vê phâ n Lâm, cậu ta đã ghép xong con tàu vũ trụ vào lúc sáu giờ chiế u rô i đi ăn cơm lúc bảy giờ, để n tám giờ cậu mở cuố n sách toán ra xem sau khi lên mạng xem các mẫu mới nhấ t của hãng Lego.

Hai cặp vợ chô `ng thì vẫn nói cười rôm rả, họ có vẻ không bao giờ hế t chuyện để nói, cho đế n khi Dì Hòa ngáp ra nước mắ t. Và khi chỉ còn lại hai người đàn ông ở phòng khách, họ bắ t đâ `u thì thâ `m to nhỏ chuyện bí mật nào đó. Riêng Susan thì tỏ ra thấ t vọng với chuyể n đi này. Cô bé hy vọng rấ t nhiề `u về `hai người anh của mình, tin ră `ng Việt Nam sẽ là nơi tuyệt vời nhấ t quả đấ t nế u như cả ba người được chơi cùng nhau. Vậy mà bây giờ, trong cơn buô `n ngủ đế n trào nước mắ t, Susan vẫn không hiểu nổi sự thờ ơ của hai ông anh. Con bé thủ thỉ với mẹ ră `ng đàn ông ở tuổi đó đề `u lạnh lùng giố ng nhau, họ chẳng quan tâm con gái muố n gì. Người mẹ chỉ mim cười rô `i đặt lên má con bé một nụ hôn đâ `y âu yế m. Và cuố i cùng sự ấ m ức đưa Susan vào giấ c ngủ sâu đế n tận trưa hôm sau, bên cạnh con gấ u Pooh đang vận chiế c áo màu xanh lá.

Lâm không gặp rắ c rố i gì với bài tập toán nâng cao, kỳ nghỉ hè của cậu như vậy mới là tuyệt vời. Ở trường học, cậu có biệt danh là "Anh chàng nhỏ thó với cặp kính cận dày cui", nhưng biệt danh cậu thích nhấ t vẫn là Lâm Py, chữ Py là từ viế t tắ t của nhà toán học Pythagoras. Cậu luôn là hình mẫu đố i nghịch với đa số bạn học cùng lớp. Khi chúng dúi đâ u vào những trò chơi online thì cậu mê mản với gạch Lego, lúc chúng hí hưng với từ tạp chí thời trang thì cậu đọc sách của Ngô Bảo Châu, khi chúng đua nhau mua máy nghe nhạc kỹ thuật số thì cậu mọi hế t số tiế n tiế t kiệm ra để sở hữu cho bà ng được chiế c máy tính Casio FX-750 đâ u tiên. Kể cả giấ c mơ giữa cậu và chúng cũng hoàn toàn khác nhau. Cậu kiêu hãnh vì điể u đó, tuy nhiên cậu không hề có ý định biểu lộ ra ngoài, nế u sa vào việc thể hiện bản thân thì cậu sẽ không còn được là bản thân mình nữa – Lâm hiểu rõ điề u đó.

Nhưng sự hiện diện của Jo lại phâ n nào khiế n Lâm băn khoăn. Cậu đã quan sát những việc Jo làm, và nghĩ: *Joey Drucker là người* như thế nào? Cậu không có câu trả lời cụ thể, nhưng chắ c chắ n cậu chàng người Mỹ sở hữu đôi mấ t màu nâu giố ng cậu có điể ugì đó khác biệt trong là n gặp gỡ này. Cậu chàng khác hẳn đám bạn đang cố chứng tỏ chúng là người lớn của Lâm. Mọi thứ về Jo cứ vẩn vơ trong đâ u Lâm suố t đêm, khiế n cậu chỉ ngủ được rấ t ít.

8

Cái nháy mắt sau cùng

Bố Lâm không để n cơ quan, thay vào đó ông có cuộc dạo chơi cùng Dượng Bryan suố t cả buổi sáng. Đây là điể `u khiế n cậu hế t sức ngạc nhiên. Kế hoạch đi suố i của Jo cũng được cậu ta hoãn lại không phải vì việc dậy muộn, mà có vẻ như Jo không muố n đi một mình. Mong muố n của Jo là sẽ rủ bố Lâm đi cùng, nhưng tiế c là hai ông bố lại không chịu tách nhau ra. Thường thì người lớn vẫn có chuyện muố n bàn thảo riêng, cách xa những cái tai hay hóng hớt của đám trẻ nhỏ, nhưng liệu có câ `n phải dính sát vào nhau như thế hay không, khi mà Dì Hòa tuyên bố ră `ng chuyế n trở về Việt Nam là `n này là chỉ ưu tiên cho việc cả nhà quây quâ `n bên nhau?

Buổi chiế ù, nă ng tràn lướt qua các ngọn thông xanh sưởi thành phố ấ m hơn mức bình thường. Cây cố i bừng lên sức số ng. Hai bà mẹ vừa tỉa hoa hô ng vừa bàn đế n chuyế n đi dã ngoại cho cả nhà. Trong lúc mọi người đang việc ai nấ y làm thì con bé Susan từ trong nhà lao ra ôm chân Dượng Bryan, khi Dượng ấ y đang chui vào chiế c Ford của bố cậu. Dượng Bryan và bố cậu ra sức thương lượng bă ng nhiê ù cách, và cuố i cùng con bé đòi về Mỹ nế u như cả Dượng Bryan cũng bỏ rơi nó. Jo khẳng định với Lâm ră ng thường thì trong tình huố ng này, nế u không có gì cấ p bách, Dượng Bryan sẽ đóng cửa xe lại và trở vào nhà với Susan. Â y vậy mà lâ n này Dượng chỉ đóng cửa xe lại sau khi đưa cả Susan vào trong, lại còn lập

tức phóng xe đi trước hai cặp mất đã trố lên vì ngỡ ngàng của hai người phụ nữ. Jo và cậu thì nhìn nhau, cảm thấy thật khó hiểu.

- Cậu nghĩ là ba Bryan của tớ và bác Việt đi đâu? Jo hỏi cậu.
- Không biế t. Nhưng có vẻ họ định sẽ không bao giờ rời nhau, hình như họ có bí mật gì đó.
- Lâ n nào cũng vậy, đúng không? Cả những lâ n trước đây cũng vậy, ý tớ là cả khi bọn mình còn nhỏ.

Lâm không trả lời vì chính cậu thật sự cũng không mấ y hiểu về chuyện này. Bố cậu và Dượng Bryan đang có những kế hoạch gì đó chứ không phải đơn thuấ n là chuyện họ cùng nhau đi gặp mặt bạn bè lâu năm. Khi trở về nhà sau chuyế n đi có Susan đó, rõ ràng là cả hai người họ đề u tỏ vẻ căng thẳng và luôn tìm cách tránh khỏi tai mắ t của hai người vợ. Lâm còn bắ t gặp hai ông bố chau mày bóp trán suy nghĩ về việc gì ghê lắ m. Dượng Bryan có nhắ c đế n một số cái tên, trong đó có tên của vài người nước ngoài. Việc đó khiế n cho Jo tiế p tục hỏi cậu xem liệu có phải họ đang có chuyện gì đó bí mật không?

Thă c mă c khôn nguô n, cuố i cùng Jo và Lâm đành phải "câ u cứu" cô em gái. Sau bữa ăn, vừa vặn lúc Lâm cũng đang rảnh rang, hai ông anh vội vàng đưa con bé Susan lên phòng, cố gặ ng khai thác ngọn ngành. Tuy nhiên những gì con bé thuật lại cũng chỉ là lời trâ n thuật ngô nghê từ tâm trí non nót của một đứa trẻ sáu tuổi. Duy chỉ có một chi tiế t mà Susan liên tục lặp lại là đáng chú ý: "Nơi đó thật kỳ lạ, ông già có cái kính kỳ lạ lă m". Nơi đó là đâu? Ông già đó là ai? Jo quay sang hỏi Lâm, rô i lại tự hỏi mình.

Giờ tính sao đây? Liệu Lâm có nên dấ n sâu hơn tìm hiểu câu chuyện này, hay cậu cứ mặc kệ như từ trước để n nay vẫn thế? Lâm biế t Jo đang rấ t quan tâm, có điể u đứa con trai ở cùng phòng này

sau một hô ì hế t nhíu mày lại nhăn trán, giờ nó đã tạm gác việc này sang một bên để tiế p tục với kế hoạch riêng. Dĩ nhiên rô ì, đi đế n một đấ t nước xa xôi, ă t người ta phải có những mục tiêu chứ, Lâm quan sát Jo và nghĩ thâ m. Rô ì mạch suy nghĩ lại dẫn nó đế n nỗi lo ngại mơ hô : Nhưng Jo câ n có người cùng hội cùng thuyê n, lỡ đâu...

Với trí tuệ của mình, Lâm dư sức hiểu việc tham gia cùng Jo chẳng khác nào một sự đặt cược ngớ ngắn. Chuyện xảy ra vẫn ám ảnh nó.

- Lâm này, tớ thành thật xin lỗi chuyện bố n năm vê trước. Lúc đó cả hai đứa chẳng ý thức được chúng mình là anh em.
  Jo lên tiế ng, că t ngang dòng suy nghĩ đâ y trăn trở của Lâm.
- Tôi thì tôi thấ y để n giờ cậu vẫn còn chưa ý thức được, nói gì
  để n chuyện hô i đó. Cậu đừng hòng rủ rê tôi tham gia vào những trò ngớ ngắn.
  Lâm đanh giọng đáp.

Xong, cậu rút từ trên kệ ra một cuố n sách Toán. Nhưng Jo vẫn nói tiế p:

- Tớ đảm bảo với cậu, đi cùng tớ thì cậu sẽ càng hiểu biế t thêm nhiệ `u điệ `u thôi. Tớ có ba ngàn đô la tiế t kiệm này, tớ hứa sẽ trích ra một phâ `n tư vào năm sau để cậu có thể mua vài bộ Lego trong mơ để mang về `Việt Nam.
- Chỉ để đế n con suố i thôi, phải không? Lâm nâng cặp kính để nhìn cho rõ hơn khuôn mặt Jo hơn, chú ý xem cậu chàng đố i diện đang thành thật để n cỡ nào.
- Còn hơn thể nữa. Cậu phải kề vai sát cánh với tớ suố t mùa hè này.

Jo nói với giọng hào hứng, kèm theo một cái nháy mắ t đâ y hóm hỉnh, vô tình lộ vẻ lanh lợi pha lẫn chút tinh quái. Thế đâ y! Lâm bị khuấ t phục rô i – xét cho cùng thì Jo đã nă m được thóp của Lâm mà – niê m đam mê với Lego. Thế là ngay trong tố i hôm đó, Jo lôi cậu vào bàn thảo kế hoạch thực sự. Jo muố n ngay ngày mai hai đứa sẽ cùng nhau tham gia chuyế n chèo xuô ng thám hiểm con suố i mà chính cậu ta đã đánh dấ u trên tấ m bản đô từ khi còn ở Mỹ.

- Vậy xuô `ng đâu? Lâm nghi ngờ hỏi.
- Cái bể bơi mini của bọn mình hô i nhỏ đó. Nó dùng làm xuô ng được.
  - Hå???

Jo cười, bởi nhìn vẻ mặt của Lâm rấ t tế u.

- Tin tớ đi, nó dùng được mà.

Lâm không dám chặ c, nhưng tạm thời cậu tin điệ u đó.

- Còn chuyế n dã ngoại với cả nhà thì sao?
- Ùm, thì không đi cùng chứ sao.
- Bố mẹ sẽ lo đấ y.
- Tớ từng bỏ nhà đi bụi gâ n một tháng. Cậu cũng phải học cách tự lập đi.

Lâm không nói gì. Vê` khoản này, có vẻ Joey Drucker đã đúng.

Jo cũng đã chuẩn bị sẵn áo phao cho cả hai người. Lâm còn được tận mấ t thấ y cả bố n cái mái chèo mà Jo bí mật làm từ lúc nào không hay, mỗi mái chèo là một khúc gỗ dài hình que tròn có đường kính 5 cm được đóng nổ i vào hai cái muôi gỗ loại to. Chúng trông xù

xì, chẳng giố ng mái chèo là mấ y, nhưng có vẻ rấ t chặ c và sẽ hữu hiệu cho việc chèo con xuô ng nhỏ.

Jo muố n Lâm ghi nhớ ră ng, mọi việc phải hoàn toàn bí mật, tránh để người lớn phát hiện. Tuy nhiên, Lâm còn đang mải suy nghĩ về bảy trăm năm mươi đô la mà cậu sẽ được sử dụng ở Legoland. Jo định bổ sung thêm vào điể u lệ, nhưng Lâm bảo không câ n và khẳng định ră ng cậu không phải kẻ ưa lật lọng. "Joey Drucker và Lê Lâm sẽ có một chuyế n thám hiểm thú vị!" – Jo thích thú lặp đi lặp lại câu nói đó để n mười chín lâ n, khi Lâm chẳng đặng đừng phải xông vào bịt mô m thă ng em họ lại.

Bên ngoài cửa phòng ngủ của hai chàng trai, Susan đang kín đáo cười, lòng hế t sức phấ n khích. Con bé thì thấ m với con gấ u Pooh: "Chị em mình cũng phải lên kế hoạch, đúng không nào?".

Phần 3

Cái chết của con gấu ngựa

Đã hơn một ngày Miên ở trong căn lê `u gỗ của mình, cậu ngủ một giấ c từ đêm qua cho đế n chiê `u. Cậu vào rừng lặng lẽ, im hơi lặng tiế ng, không đánh động những người bạn của mình, nhưng dường như tấ t cả đê `u đã biế t. Đoạn mở cửa ra, một bâ `y sóc giương tròn mã t nhìn cậu, bâ `y khỉ vỗ tay theo nhịp, bọn cú mèo phâ ´n khích bu đen các cành cây, đám chô `n lúi nhúi ở bậc câ `u thang, hươu, nai vềnh vẹo đôi tai. Với vẻ mặt còn suy tư, Miên vẫy tay chào chúng rô `i lặng lẽ rảo bước, hai bên là những tán cây du sam vươn ra mát rượi, hàng thông đỉnh tùng kéo dài thẳng tắ ´p.

Mỗi bước chân, Miên lại có thêm một người bạn theo sau, rồ ì cứ thế đám bạn tăng dâ n lên. Với Miên, đó là sự chào đón nồ ng hậu và â m áp. Những con sao la, hoằng, chô n, chim că t, đại bàng, cú mèo và những con thú gặm nhấ m chậm chạp hay thậm chí là loài dúi rừng, chúng là những người bạn dễ mế n và hiểu được nỗi cô đơn của cậu. Chúng im lặng khi cậu im lặng, chúng đứng yên khi cậu dừng lại, mắ t chúng sáng lên khi môi cậu hé nụ cười. Hàng cây như rạp mình xuố ng thấ p chào đón Miên, muông thú tụ lại bên cậu. Miên đang thấ y những thứ mà ba cậu từng thấ y, cậu cảm nhận được những gì mà ba cậu từng cảm nhận và cậu sẽ làm những gì mà ba cậu đã làm cho khu rừng này, cho những con vật hiê n lành này, và cho cả chính bản thân cậu. Đây chính là cuộc số ng của cậu.

Miên vui vẻ ngô ìi giữa vòng tròn những con vật bên khe suố i nhỏ trong rừng, bắ t đâ ù từ những con nhím có bộ lông xù xì gai góc cho để n đám chô ìn nhung ưa nịnh nọt, thỏ xám đáng yêu, và cuố i cùng là vòng tròn những chú khỉ mặt đỏ nghịch ngọm. Đám khỉ mặt đỏ luôn muố n hoán đổi vòng tròn của chúng với những con sao la hiệ ìn lành bên trong, thấ y vậy nên những con thỏ xám và đám

chô `n cũng muô ´n thê ´ chỗ của lũ nhím để được ở gâ `n người bạn đặc biệt của chúng, và chắ ´c chắ ´n sẽ có một cuộc đại tranh giành nế ´u như Miên không dọa bỏ đi bă `ng tiế ´ng huýt sáo. Sau tiế ´ng huyê ´t sáo cảnh cáo, là một giai điệu du dương ngân lên. Miên có tài huýt sáo từ hô `i còn nhó xíu, chính ba cậu là người đã phát hiện ra cậu có khả năng huýt sáo tuyệt vời như vậy, tiế ´ng sáo từ cậu có thể khiế ´n lũ thú rừng thôi nghịch, chúng dường như bị mê đă ´m trong thứ âm thanh diệu kỳ â ´y của cậu bé loài người. Và trong lúc cả không gian còn đang yên bình tĩnh lặng, một con gâ ´u ngựa thình lình xuấ ´t hiện.

Miên nhận ra ngay con gấ u mà ba cậu từng chữa trị vế t thương cách đây năm năm vì trúng đạn của bọn thợ săn ngày nào, và giờ thì cậu vui mừng khi nhìn thấ y nó. Miên chưa kịp lao để n chỗ con gấ u, thì con vật đã ngã vật xuố ng nê n đấ t cùng tiế ng rên ư ứ. Cậu bàng hoàng khi nhìn thấ y máu từ vế t thương ở cổ con thú trào ra như nước từ vòi. Sau năm năm, con gấ u lại bị trúng đạn lâ n nữa. Con vật nhìn Miên với đôi mắ t lờ đờ, cậu cố gắ ng cảm nhận điệ u gì đó từ con gấ u như cách ba cậu thường làm. Nhận được tin nghiêm trọng này từ bâ y khỉ truyê n đi, những con mãnh thú đang ẩn mình như báo, hổ, gấ u cũng đã có mặt. Cả bò tót, tê giác, voi cùng những con vật có thói quen ẩn mình cũng đã ra khỏi nơi ẩn nấ p.

Một tay đặt lên vế t thương của con gấ u ngựa, tay còn lại Miên đặt lên chỗ ngực che chấ n trái tim. Con gấ u ngựa đang cố nói với Miên điề u gì đó, cậu cảm nhận được trái tim con vật bắ ng sự sợ hãi, nỗi đau và cuộc tháo chạy. Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc sóng lưng cậu, dấ u hiệu sinh tố n đã không còn nơi thân xác con thú nữa.

- Mày sao vậy? Tỉnh dậy đi, Gấ u!

Con vật vẫn nă mim bấ t động, đôi mấ t nó mệt mỏi nhấ m nghiê n và không bao giờ mở ra nữa.

- Gấ u ơi, tại sao lại im lặng vậy? Tính dậy điiiiii!!!

Sau tiế ng gọi không dứt của Miên, lũ chô n nhung quy xuố ng, bâ y sóc vố n thích yên tĩnh cũng đã chui ra khỏi nơi ẩn náu, bâ y khỉ mặt đỏ như bấ t động, sau đó là sự im lặng của những con vật còn lại. Con gấ u ngựa to lớn đã mãi mãi ra đi, một trái tim can đảm của rừng xanh đã vĩnh viễn ngừng đập. Một chuỗi âm thanh gào rú bỗng dưng vang lên, như một nghi thức tiễn đưa của bâ y thú, dù cùng đô ng loại hay không, thì gấ u cũng như báo và khỉ cũng như voi, chim cũng như sóc... Chúng đê u gâ m lên với cái chế t của bấ t kỳ con vật nào sinh ra và chế t đi trong khu rừng này.

Cậu bé Miên biế t ngày mai không phải là ngày tố t lành cho cánh rừng này, cái chế t của chú gấ u hiệ `n lành là tín hiệu xấ u từ kẻ thù. Đô `ng loại của cậu sẽ bắ t đâ `u cho cuộc tàn phá dữ dội, những cảnh tượng cậu không muố n rô `i sẽ dâ `n xảy để n. Một mình giữa chố n rừng xanh hoang vu, cậu phải làm tấ t cả để bảo vệ khu rừng này. "Vạn vật số ng, con người số ng", cậu nhẩm lại tôn chỉ của ba mà cậu đã khắ c ghi trong lòng.

10

Những đứa trẻ trốn nhà

Lâm bị Jo dựng dậy lúc sáu rưỡi, giờ đó là thời gian lý tưởng nhấ t cho giấ c ngủ của buổi sáng mùa hè. Nhưng Jo có lý do khi quyế t hành động vào sáng sớm tinh mơ thể này.

 Vì lúc này mẹ tớ và mẹ cậu đang ở chợ, không thì cũng là đang miệt mài trên chiế c máy chạy bộ.
 Jo nói.

Bố Lâm và Dượng Bryan cũng đã âm thâ m rời khỏi nhà trên chiế c xe bảy chỗ. Chắ c hẳn họ không đi uố ng cà phê hay gặp bạn bè, bởi cả hai cái lố p dự phòng của chiế c xe đã không còn ở vị trí

của chúng trong ga ra nữa. Đó phải là một chuyế n đi xa hoặc một chuyế n cày bẫm ở những địa hình hiểm trợ.

- Họ thật là mờ ám. Jo nhận định.
- Thế cậu không mờ ám chặ c?
- Làm gì có, chỉ là chúng ta không thể cho họ biế t việc chúng ta đang làm thôi.
  - Vậy có khác gì nhau đâu?
- Thôi, cứ như thể này thì chúng ta sẽ kéo để n tận khi mặt trời lên cao mấ t.

Lâm gọi taxi sau khi Jo chặ c chặ n hai chiế c ba lô đã đâ y ắ p đô dùng câ n thiế t cho một cuộc thám hiểm nho nhỏ, nhưng rô i Lâm lại cảm thấ y không an tâm nên chấ t thêm một ba lô nhỏ đô đạc linh tinh nữa. Chiế c xe taxi đỗ lại bên kia đường, hai chàng trai nhanh chóng có mặt ở hàng ghế thứ hai. Đúng lúc Lâm cảm thấ y có điể u gì bấ t thường thì Jo cũng hét lên kinh hãi: "Susan?", lúc này con bé lớp ngóp "trô i lên" từ băng ghế phụ phía sau. Susan thò mặt ra, cười nham nhỏ với hàm răng sún gâ n phân nửa.

Đi vào nhà ngay! – Jo giận dữ quát tháo con bé.

Susan ương ngạnh.

- Em không vào đâu, em biế t hai anh đi đâu rô i.
- Vào ngay! Không là anh mách mẹ đấ y! Jo tiế p tục đe dọa.
- Hai anh đang trố n ba mẹ cơ mà.
- Anh trố n đâu chứ? Em vào đi không thì sẽ biế t tay anh.

Susan nhấ t quyế t không là không.

Em sẽ mách mẹ, anh sẽ bị đánh đòn Jo ạ.
 Con bé nói giọng chắ c nịch.

Đế n đây thì Jo từ vẻ mặt giận dữ chuyển sang dịu dàng, tử tế. Cậu chẳng hệ thích diễn kịch với con bé chút nào, tuy nhiên tình huố ng cấ p bách này thì đành phải vây thôi.

– Em gái Susan của anh, ngoan! Em nghe lời, anh sẽ mang về `vài chú sóc chuột cho em.

Lâm làm bộ ho sặc sụa.

- Anh đừng nghĩ em là một đứa bé dễ xỏ mũi như vậy chứ Joey Drucker! Ở suố i thì làm gì có sóc chuột?
  - Ù! Đúng rô ì, suố i chả có gì. Jo mừng thâ m.
- Đó là một nơi đâ y những thảm cỏ xanh ròn, hoa thủy tiên vàng, tu líp, păng xê và chắ c chắ n sẽ có những trái dâu chín mọng nữa. Ôi, em sẽ ở đó với Pooh cả một tuâ n cùng gói Oreo này. Hai anh nghĩ sao?

Thế đấ y, một đứa bé khó lòng mà bị xỏ mũi! Jo số ng dở chế t dở với tình huố ng dở khóc dở cười này. Cậu ta nhìn sang Lâm, còn Lâm thì nhìn ra ngoài, ở đó phảng phấ t bóng dáng của hai người phụ nữ. Chế t rố i, mẹ cậu và Dì Hòa đang lững thững về nhà.

Chúng ta đi thôi, cho Susan đi cùng luôn!
 Lâm lại là người cuố ng cả lên.

Hai người mẹ kinh ngạc phát hiện lũ nhóc đang trong chiế c xe, họ buông cả túi đô mặc cho hoa quả, bánh trái lăn lóc giữa đường để đuổi theo bọn nhỏ.

Người tài xế taxi châ n chừ đạp ga, đoạn nhìn sang Joey đâ y vẻ nghi ngờ. Lúc này hai bà mẹ sắ p tiế n lại gâ n chiế c xe, Jo nhanh ý móc từ túi áo khoác ra một tờ hai trăm nghìn và một tờ năm đô la còn rấ t mới.

- Cháu câ`n đê´n suô´i câu cá và chặ´c chặ´n không có chuyện bỏ nhà đi bụi nào ở đây cả. Chú thấ´y không, bọn cháu đang rấ´t háo hức!
  - Nhưng... à ừ. Đeo dây an toàn vào đi mấ y đứa!

Có vẻ như người tài xế taxi ý thức được số tiế n mình đang có, ngâ n â y tiế n không phải là món hời lớn hay sao?

Hai bà mẹ bị bỏ lại phía sau cùng với sự bực tức chưa từng thấ y, chặ c chặ nhọ sẽ không có ý định cho qua chuyện này dễ dàng. Lâm nghĩ mọi tình thế đang xảy ra thật không hề giố ng những gì cậu đã trải qua suố t mười ba năm số ng với ước mơ của mình – nơi mà chỉ có Lego và những con số, nhưng dẫu sao cậu cảm thấ y có chút ý nghĩa gì đó trong chuyện này. Joey Drucker quả là một con người ưa mạo hiểm, và thậm chí còn rấ t biế t cách lèo lái mọi chuyện theo ý mình nữa. Bố cậu thường nói Jo là "hổ phụ sinh hổ tử", nghĩa là Jo thông minh gan dạ như Dượng Bryan, nhưng xét về sự tùy tiện thì có lẽ Jo hơn Dượng Bryan vố n đĩnh đạc và nhẹ nhàng.

Khoảng cách hơn chín dặm (ngang mười sáu cây số) quả thực là một lộ trình không thấ m vào đâu với chiế c Innova, nhưng có vẻ sự chú tâm của người tài xế taxi để n ba đứa nhóc hành khách đã làm chậm tiế n trình. Ông ta liên tục nhìn vào gương chiế u hậu, và tâm điểm của sự theo dõi này là thă ng nhóc người Mỹ mà ông chỉ biế t để n với biệt hiệu là Jo.

- Ta đã thấ v nhóc ở đâu đó?

Lâm cười méo xẹo, còn Jo chỉ đáp lại bă `ng một nụ cười dễ mế n. Quả đúng là Joey Drucker đã từng xuấ t hiện trên truyê `n hình quố c tế , nhưng Jo nghĩ ră `ng "người tài xế thích đô la" đọc được tin trên Internet. Trong tấ m ảnh chụp của bài báo, cậu ta là người đứng gâ `n ố 'ng kính nhấ 't; vả chẳng, cậu có nét mặt hao hao Owen Wilson kia mà, hẳn là chính điê `u này mới khơi cảm giác ngờ ngợ nơi người tài xế . Jo còn nhớ sau sự kiện đó, bố ' Jo đã tặng một chiế c la bàn cổ của người Trung Hoa kèm một câu nói: "Ta thật biế t ơn bâ `y cá voi", trong khi mẹ cậu ta thẳng thừng trừ hai tháng tiê `n quà vặt, và cho ră `ng đó là lý do môn Toán của cậu ta không có nổi một điểm khá trong suố 't học kỳ, trong khi với sức của mình Jo dư sức làm còn tố 't hơn cả mức khá.

Có lẽ bác đã nhà m. – Jo lên tiế ng, rô i nhặ c. – Cháu nghĩ bác nên tăng tố c thì hơn.

Lâm nhìn thấ y có điề `u gì đó bí ẩn trên nét mặt của Jo, có thể cậu ta đang tính toán một chuyện gì đó rấ t hệ trọng. Lâm có cảm giác bấ t ổn. Phải chăng Jo là người được chính phủ Mỹ phái để n để làm gián điệp hay không? Ý nghĩ run rủi thế nào mà ngay lúc này cậu nhận ra sai lâ `m khi đề `cao bảy trăm năm mươi đô la. Và nế u mọi chuyện để n được tai Cơ quan Tình báo thì chặ c chặ n giấ c mơ Cử nhân Toán học và trở thành người sở hữu bà `ng sáng chế của hãng Lego trong tương lai của cậu sẽ tan thành mây khói. Tiế p theo sẽ là lệnh bắ t giam khẩn cấ p có điề `n tên cậu. Rô `i thì cậu sẽ ngô `i tù mục xương, trong khi Joey Drucker thì đã cao chạy xa bay vì được CIA giải cứu.

Hoặc Jo sẽ trở thành một anh hùng của nước Mỹ khổng lồ`, còn cậu sẽ trở thành phê´ nhân với cái đâ`u ngớ ngắn nước miê´ng chảy lòng thòng vì cơ thể không còn mâ´y ý thức nữa, hay tệ hơn là cậu sẽ bị thủ tiêu. Hoặc cậu sẽ ngăn cản chuyện đó xảy ra, và Jo tiêu tan giâ´c mơ làm siêu anh hùng.

- Dừng lạiiiiiiiiiiii!!!!! - Lâm la lên.

Người tài xế taxi hoảng hố t thă ng gấ p khiế n chiế c xe trượt dài trên một đoạn đường.

- Gì nữa hả nhóc, có thấ y là cả đám suýt tí nữa bỏ mạng không
   hả? Đúng là cái đô chập mạch! Ông ta cáu tiế t.
  - Cháu nghĩ là chúng ta đã đi gâ`n đê´n nơi rô`i.

Người tài xế nhìn chặ m chặ m vào tờ đô la Jo vừa đưa thêm. Chiế c xe nhanh chóng quặt vào một con đường hẹp lạo xạo tiế ng đá sỏi dưới bánh xe, hai bên là hàng thông già thẳng tặ p, và năm phút sau, ông ta thả ba đứa trẻ xuố ng đúng địa điểm mà Jo yêu câ u.

Càng bước đi, Lâm càng cảm thấ y mố i lo sợ dâng lên, trong khi con bé Susan cứ leo lẻo hỏi cậu tại sao không thấ y hoa thủy tiên vàng. Riêng Jo thì lại rấ t nóng lòng vượt qua các bụi rậm để đế n con suố i nên thường đi trước khoảng vài bước. Các bụi rậm này mọc trên nê n đấ t rắ n có đá cuội lồn nhồn trải dài hai bên bờ suố i, để vượt qua đoạn đường này phải mấ tít nhấ t mười lăm phút. Lâm dẹp bỏ sự sợ hãi và tìm cách tẩu thoát, thế nhưng khi vừa quay lưng thì cậu bị Jo chặn lại.

- Định chạy hả? - Bàn tay Jo bóp chặt vai cậu.

Thôi đúng rô ì, thă ng em họ của cậu đúng là người của CIA thật! Nghĩ để n đó, Lâm lao vào thụi cậu ta một cú nhưng Jo đã kịp tránh đòn và hạ gục cậu chỉ với một cái gạt chân. Lâm nă m đo ván trên bãi cỏ, quâ náo lấ m lem. Con bé Susan thấ y vậy liê n chạy để n đỡ cậu dậy. Jo cũng ngô ì xuố ng vỗ vai người anh họ của mình, giọng cảnh cáo nhẹ nhàng.

- Để tớ nói cậu nghe. Tớ chỉ muố n bọn mình vui vẻ với nhau thôi. Đừng nghĩ vớ vẫn nữa.
  - Nghĩ vớ vẫn cái gì? Lâm vặc lại.
- Cậu suy tưởng nhiê u quá, cứ làm như tớ đưa cậu để n đây để thủ tiêu cậu không bă ng.

Cuố i cùng Jo cũng đã thừa nhận mình là điệp viên, đô `ng nghĩa cậu đang đứng trước mố i đe dọa lớn. Giờ thì cậu đã hiểu vì sao bố cậu luôn nói "hổ phụ sinh hổ tử" mỗi lâ `n nhặ c đế n Joey Drucker. Chẳng lẽ bố cậu cũng đang gặp tình huố ng tương tự với Dượng Bryan? Đúng rô `i, ông đang cố báo động cho cậu biế t. Cậu thật ngô c nghế ch khi không nhận ra sớm hơn. Gia đình cậu đang đố i mặt với một gia đình siêu điệp viên của chính phủ Mỹ.

Lâm tiế p tục làm liê u, cậu lấ y hế t sức bình sinh, lao hẳn cái cơ thể mỏng tang của mình vào Jo để hấ t đứa em họ ngã dụi ra phía sau, rô i nhân cơ hội mà chạy thoát. Nhưng thêm lâ n nữa, Jo hạ cậu thật dễ dàng.

- Đô `ngô ´c! Một mình cậu có về `nhà được không?

Đế n đây, Lâm bố i rố i thực sự. Đành vậy – quâ n áo găm đâ y cỏ gai, Lâm miễn cưỡng đứng dậy và bước theo sau anh em nhà Drucker.

- Dù sao thì tôi vẫn không thích việc đang diễn ra. Lâm làu bàu.
- Rô i cậu sẽ cảm thấ y chuyện să p tới sẽ thú vị để n chừng nào.
   Đi nhanh nào!

Khi mặt trời hửng lên như ngọn đèn sưởi khổng lô, tiế ng chim kiế m mô i nhao nhao trên những cành cây cao chót vót, mùi của thiên nhiên quyện vào làn gió mát, ba đứa trẻ băng qua những bụi

rậm cao ngang cổ để đế n gâ n với con suố i. Lại một lâ n nữa tiế ng sỏi lạo xạo dưới chân, một con suố i kiêu hãnh hiện ra. Dòng nước trong vấ t chảy qua các khe đá, nuôi dưỡng trong nó cả một hệ thủy sinh vật đa dạng. Luô n qua khe đá với lực chảy mạnh, dòng nước tạo ra những bọt nước bấ n lên giố ng như những áng mây đang bay la đà mặt nước.

Dõi theo bâ y cá tung tăng giữa dòng nước trong veo, Susan thích thú và muố n biế n thành nàng tiên cá, nhưng cô bé không thổ lộ điệ u này cho ai vì xem đó là bí mật của riêng mình. *Bí mật của một cô công chúa nhỏ*, con bé nghĩ vậy. Ở gâ n đó, Joey Drucker đang chứng kiế n một hiện tượng tuyệt vời, còn cô em gái nhỏ của cậu thì reo lên.

- Đẹp quá hai anh ơi!
- Đúng là tuyệt vời! Jo nói.

Cả Lâm cũng phải đứng ngắn ngơ. Câ`u vô`ng hiện ra ngay trên dòng nước, cạnh đó là những cánh bướm hô`ng chao nghiêng. Nhưng chỉ một lúc, chiế c câ`u vô`ng lẫn đàn bướm biế n mấ t mà không để lại dấ u vế t gì. Ba đứa nhỏ nuô i tiế c quay trở lại bên những chiế c ba lô.

Jo biế t ră `ng xuối theo dòng suố i này về `hướng Bắ c thì sẽ để n phâ `n đỉnh của con thác hùng vĩ nhấ t thành phố . Với độ cao hơn ba mươi mét và lượng nước trung bình đổ xuố 'ng là 700 m³/giây, nó được đặt tên Thác Lớn là vì lẽ đó. Ngay dưới ngọn thác là một con suố i cũng rấ t đẹp, cách đó không xa về `phía Tây là khu rừng rậm – chính là nơi mà cậu bé nhà Drucker muố n để n nhấ t. Nhưng có lẽ hôm nay để n đây là đủ rồ `i, nó vẫn còn cả một mùa hè phía trước mà.

- Nào, bặ t đâ u thôi!

- Còn Susan? Nó không có áo phao.

Jo biế t Lâm đang cố tìm những lý do để trì hoãn kế hoạch, nhưng điể u đó cũng cho Jo biế t ông anh họ là một chàng trai cẩn thận. Có điể u, Jo cũng là một người rấ t cẩn thận, với kinh nghiệm phiên lưu không hệ kém cỏi chút nào.

– Tớ có mang theo áo phao dự phòng đây. – Jo đáp lại sự lo lǎ ng của Lâm.

Jo đưa cho Susan chiế c áo phao cứu hộ hiệu O'Neill và cái mũ len màu đen kiểu của người Eskimo, tuy hơi rộng nhưng Susan khá ưng ý.

- Cậu khôn lanh đấ y nhỉ? Lâm bực bội.
- Tớ nghĩ cậu đã hiểu tớ rô i đấ y, Jo nhe răng cười, Susan, em sẵn sàng chưa?
- Em nghĩ là rô ì.
   Susan chụm ngón cái và ngón trỏ thành vòng tròn, ra hiệu đã ok.

Lâm và Joey Drucker thổi phình chiế c bể bơi mini, cho đế n khi cái đố ng cao su mề m èo đó nên hình nên dạng của một vật chứa có thể nổi bô ng bề nh trên nước.

- Hõi anh em! Ngay lúc này tụi mình đã có thể bắ t đâ u cho chuyể n chèo xuô ng trên suố i mang tên "Tiế ng gọi từ đại ngàn"!
  Jo hét lên, giọng sảng khoái.
  - Sao lại là đại ngàn? Lâm thặ c mặ c.
  - À, thì "Chuyê n chu du mùa hè".– Jo đính chính.

Yeah! Ba anh em tụi mình là những tay chèo cự phách.
 Susan cũng reo lên hưởng ứng.

Nhìn con xuô `ng có vẻ xấ ´u xí và yế ´u ớt vậy thôi, chứ nó đích thị là một chiế ´n phẩm có một không hai, đó là nhận định của anh chàng người Việt Nam. Điể `u đó khiế ´n cho hai anh em nhà Drucker, vố ´n để ´n từ vùng đấ ´t đã được nhà thám hiểm Juan Ponce de Léon (3). chinh phục, cười khoái chí.

Nhà toán học đã nói vậy thì còn châ n chờ gì mà không xuấ t
 phát nhỉ? – Jo phụ họa.

Lâm không đáp mà gâ m lên một tiế ng.

Xuôi theo dòng chảy của con suố i về phía hạ nguồ n, chiế c xuô ng tự tạo của Jo lênh đênh mang theo tâm hô n vô tư của ba đứa trẻ. Lâm cảm thấ y một sự mới lạ thích thú đang đường hoàng thức tỉnh trong con người cậu. Cách đây một ngày, cậu còn nghĩ thế giới của mình chỉ gói gọn trong các công thức toán học phức tạp, và các khố i Lego. Điể u đó vẫn sẽ hoàn toàn đúng nể u như không có thời khắ c này, ngô i bên anh em nhà Drucker trên con xuô ng cao su tự chế , dưới ánh mặt trời ấ m áp và thư thái tự do chiếm ngưỡng cảnh đẹp tuyệt vời. Cậu đang ở giữa chố n thiên nhiên bạt ngàn. Tấ t cả chỉ cách nhà cậu chưa tới nửa giờ đi xe.

Susan được thể câ m mái chèo quẫy quẫy với vẻ thích thú, còn Jo thì chiế m chỗ nă m dài cùng cuố n sách mượn từ chuyế n viế ng thăm thư viện gâ n đây. Cuố n *The Jungle Book. Giá như mình là Mowgli thì hay biế t mấ y,* Jo thâ m nghĩ.

Phần 4

11

Ba đứa trẻ con trên chiếc xuồng tự chế

Con xuô ng ung dung trôi theo dòng nước êm đê m, nhưng cách đó không xa vê hướng Bặ c, tiế ng thét dữ dội từ những vòi nước khổng lô của con thác là minh chứng cho lưc xoáy khủng khiế p của dòng nước trút xuố ng từ trên cao, và nế u như không thể cho con xuô ng quay ngược trở lại thì cái đố ng cao su mê m oặt, chấ p vá này sẽ tan tành trong dòng xoáy hung hãn. Ngặt nỗi người duy nhấ t hiểu chuyện thì lại đang đấ m chìm vào những trang sách, cho đế n lúc con bé Susan nói: "Sao nước cuố n lũ cá đi hế t rô i?", và con thuyê n bă t đâ u lă c lư. Đứa con trai lớn của nhà Drucker tức khă c với lâ y mái chèo và quẫy mạnh vê hướng ngược lại đô ng thời nói to: "Lâm Lê, chèo đi chứ! Bọn mình phải cho con xuô `ng quay ngược trở lại!". Trong phút giây chưa ý thức được chuyện gì xảy ra, Lâm đã thấ y ră ng mình đang đố i diện với nguy hiểm, lúc này con xuô ng đã lắ c mạnh theo hình dích dắ c bởi dòng nước chảy xiê t. Có lúc con xuô ng mong manh bị hấ t tung khỏi mặt nước, Susan cảm giác cả ba bay lên không trung.

Câ`m chặt mái chèo từ bấ y để n giờ, Lâm nhận ra cậu gâ n như đã phó thác sinh mạng mình cho số phận. Jo cũng không khá hơn là mấ y. Susan thì sợ hãi, tay ôm chặt Pooh và nhìn chă m chặ m hai ông anh trai, tiế ng hét của con bé hoàn toàn bị át đi trong tiế ng gào hung hãn của dòng thác.

- Jo, anh phải đưa em về nhà!!!

Joey Drucker hứa với em gái, tay nặ m câ m chặt mái chèo với quyế t tâm đưa con xuô ng quay trở lại.

- Susan, hãy bám vào anh này! Lâm, cậu ổn không?

Lâm cố gắ ng trả lời nhưng giọng cậu đã bị tiế ng nước gâ m gừ của dòng nước át đi.

Rõ ràng Lâm và Jo không phải là những thợ chèo thuyê `n chuyên nghiệp có kinh nghiệm dày dạn như trong các cuộc đua mạo hiểm, cũng không phải là lực sĩ thời Trung cổ, chúng chỉ có sức lực của những đứa trẻ thành thị cộng thêm sự nóng vội được tác động từ ý chí sinh tô `n. Số ´ mệnh của con xuô `ng càng lúc càng bị đe dọa, dòng nước càng lúc càng xoáy và lực hút vê ` phía trước tăng lên bội phâ `n.

Chính xác là thác nước chỉ còn cách chỗ bọn trẻ đúng ba mươi mét, và cái phương tiện mỏng manh câ m cổ dâ n bị hút vào tâm của dòng xoáy, phía trên ngọn thác. Lúc này đây, câu nói được hét lên liên hô i "Bọn mình phải quay lại!" đã không thể át được thứ âm thanh gâ m thét từ con thác. Dưới những bọt nước trắ ng xóa, nỗi sợ hãi bao trùm lên bọn trẻ. Trong lúc hoảng loạn nhấ t, thă ng nhỏ nhà Drucker vẫn có thể chủ động ôm hai đứa kia, tay còn lại nă m chặt thành xuô ng. Cả ba không còn lựa chọn nào nhă m chặt mắ t và câ u nguyện, khi mà mái chèo trở thành vật nổi lê nh bê nh trên bê mặt rô i biế n mấ t trong dòng nước trắ ng xóa.

Chiế c xuô ng lao xuố ng dòng thác như một vật thể trong tiế n trình bị hủy họa, và có lẽ tên tuổi của ba sinh mạng tràn đâ y sức số ng sẽ trở thành điể u đáng để bàn luận trên các mặt báo. Thă ng bé Joey Drucker chỉ còn có thể nghĩ được như thế trong khoảnh khắ c chìm vào dòng nước. Có thể ở nơi nào đó, tiế ng thét của ba đứa trẻ còn được nghe thấ y, nhưng chẳng ai có thể phân biệt được nế u chúng hòa vào tiế ng thét của dòng thác. Sẽ là một trải nghiệm đáng nhớ nế u như chúng số ng sót, nhưng với một xác suấ t vô cùng nhỏ bé, nhỏ như một con vi trùng.

Bắt đầu cuộc chiến bảo vệ rừng xanh

Ngay sau khi chôn cấ t chú gấ u ngựa, cậu bé Miên gấ n như mâ t cả một ngày để báo động cho toàn khu rừng biế t về mô i đe dọa đang để n rấ t gấ n. Từ lời trăn trố i của con gấ u, cậu tập hợp tấ t cả những con vật có nguy cơ bị giế t hại tiế p theo, gồ m tám con báo hoa mai trong đó có Đức Vua – con báo thông minh, sắ c bén và có khả năng phán đoán tuyệt vời. Con báo già ít khi nghe theo lời Miên trừ khi nó cảm nhận được mố i nguy hiểm thật sự. Đức Vua có câu con trai là Hoàng Tử cũng rấ t thông minh và linh hoat. Sư xuấ t hiện của cha con Đức Vua trước túp lê u của cậu là động lực để những con vật còn lại tìm để n. Cuố i cùng là mười con gấ u ngựa, mười hai con hổ Đông Dương trong đó có hai con non, ba đực và bảy cái, một đàn voi với mười lăm con, ngoài ra còn có rấ t nhiệ u trăn ră n cùng mười một con bò tót, ba mươi hai con đại bàng, sáu mươi lăm con cú mèo, mười cá thể tê giác trưởng thành, trong số bâ v tê giác này có một con tê giác cái rấ t có tiế ng nói trong khu rừng: Mây Xám – câu chuyện về Mây Xám thì phải nói là rấ t dài, tưởng như không bao giờ kể hế t được. Mây Xám được đích thân báo Đức Vua đưa về Tđây, ngài đã dẫn dặ t nó trở thành một chiế n binh khi khu rừng câ n để n.

Mặc dù những con vật được bọn thợ săn liệt vào danh sách tiêu diệt chưa được điểm danh hế t, nhưng bên cậu lúc này có trên một vạn cá thể cả chim lẫn thú, dù có khả năng tự vệ hay không. Hẳn con số này sẽ còn tăng thêm trong vài ngày tới. Có một số khác chắ c chắ n đã lùi vào những khu vực sâu hơn của cánh rừng, từ đó chúng nhanh chóng di chuyển sang khu rừng khác sau khi nhận được báo động của cậu qua con đại bàng mà ba cậu đặt tên là Mũ Sắ t, hay còn gọi là Musat. Musat thuộc giố ng đại bàng đen lạnh lùng nhưng quả cảm, sở hữu thân hình to đột biế n và sức mạnh phi thường. Trên

đâ`u của con vật to lớn bấ t thường này gô` lên một lớp sừng rấ t cứng, bao phủ, đó cũng là lý do nó có tên là Mũ Sắ t.

Cậu bé Miên không có nhiê `u kế hoạch phòng thủ, nhưng cậu được sinh ra để lãnh đạo những con vật trong cuộc chiế n bảo vệ rừng, dù chưa một lâ `n xảy ra tình huố 'ng nào như hiện tại. Sau vài giờ cùng Ali và Hoàng Tử đi do thám tình hình, Miên giờ đã biế 't chặ c rặ `ng: gã thợ sặn nguy hiểm nặm nào đã trở lại, chính phát súng của gã đã giế t chế t con gấ u ngựa, điệ `u mà cách đây nặm năm gã không làm được. Hiện tại toán thợ sặn do gã câ `m đâ `u đạng cách chỗ cậu khoảng tám dặm về `hướng Đông Bặ c, tình hình cho thấ y bọn chúng đạng khá số t ruột vì đã ba ngày rô `i mà chưa có chiế n lợi phẩm nào thêm — đó là tin tố t lành nhấ t mà cậu nhận được trong sự kiện tô `i tệ này, nhưng mô 'i lo thì vẫn chưa thể nào nguôi được.

Sau khi kín đáo xem lại tấ m bản đô cổ vẽ lãnh địa phía Bắ c khu rừng, Miên ra lệnh cho bọn chim và đám khỉ non di tản về phía Nam, chỉ để lại những cá thể có khả năng phố i hợp chiế n đấ u — Miên rấ t coi trọng năng lực này vì tuy cậu có thể đọc được suy nghĩ của loài vật nhưng vẫn có một số con bấ t dung nạp. Mà nế u thiế u hụt sự liên hệ này, loài vật sẽ dễ bị mấ t phương hướng, thường chiế n đấ u theo bản năng khi gặp nguy hiểm — điể u đó chỉ có lợi cho bọn thợ săn thôi. Vì vậy, cho dù có là mãnh thú hay to khỏe đế n đâu, nhưng nế u không phù hợp cậu vẫn sẽ cho chúng cùng đám sóc, lợn rừng, chô n, nhím sao la và chim chưa hoàn toàn trưởng thành đi về hướng Nam nố t.

Để chấ c chấ n cho sự an nguy của chúng, Lâm bố trí thêm mười con có khả năng dẫn đường tố t, trong đó có Hoàng Tử. Quyế t định này của cậu bị Đức Vua và đô ng loại của nó phản đố i. Lũ báo cho rã ng một khi khu rừng này bị tấ n công thì chỉ có hợp sức lại chứ không ly biệt, ngay lập tức chúng nhận được sự ủng hộ của những con

hổ, tê giác, vượn và gấ u có kinh nghiệm. Lũ voi, trăn, bò tót không tỏ rõ thái độ nhưng dường như chúng không muố n bị tách ra. Cậu lấ y ý kiế n của tấ t cả con vật có khả năng nhạy bén nhấ t, cuố i cùng hơn nửa số chúng phản đố i, số còn lại chia ra một bên là đô ng lòng, và bên còn lại không ý kiế n gì cho việc tán thành hay không.

Với tình hình này, Miên quyế t định để Hoàng Tử thuyế t phục cha nó, cho phép việc đưa trước một đám thú đi di tản. Đức Vua ném ánh mã t sáng quấ c nhìn con trai mình, cùng tiế ng gâ m gừ rô i quay lưng đi, con báo nhỏ hiểu chưa bao giờ cha nó đô ng ý việc gì một cách vui vẻ kể từ khi mẹ nó – con báo hoa mai cái mạnh mẽ nhấ t – qua đời. Sau khi kiểm soát được số lượng, phân chia từng giố ng loài và nhận được lời khuyên của Đức Vua và Mây Xám là không nên vội vàng, Miên vẫn lên kế hoạch cho việc tác chiế n. Cậu phân vân giữa việc tấ n công thẳng vào toán thợ săn đang ở phía Bắ c hay là bày binh bố trận chờ bọn họ. Sau cùng, cậu quyế t định chò, bởi vì đó là việc ba cậu sẽ làm nế u ông còn số ng.

Cậu chọn ra những con khỉ mặt đỏ, giao cho chúng nhiệm vụ do thám tình hình trên các ngọn cây cao nhấ t. Loài khỉ cũng được chọn làm những chiế n binh trên không, phố i hợp với đại bàng đen và cú mèo khi có hiệu lệnh chiế n đấ u. Những con bò tót, voi, tê giác và gấ u sẽ phục kích từ hai bên, đề phòng bọn thợ săn tiế n vào, những con thú này sẽ được huấ n luyện để tấ n công bấ t ngờ kẻ thù từ cự ly an toàn. Những con vật nhỏ bé thường chịu trách nhiệm làm mô i nhử bọn chúng vào mấ y cái bẫy mà Miên tạo ra bă ng các hố hay bẫy dây. Thành lũy cuố i cùng là Đức Vua bên đô ng loại của nó, đám hổ Đông Dương nhanh nhẹn cùng người bạn đặc biệt của chúng – cậu bé Miên trên tay lúc nào cũng câ m tấ m bản đô có một không hai.

13

Tìm đến ngọn đồi U Ám

Cách vị trí Miên đang ở khoảng sáu dặm về phía Đông là ngôi nhà quen thuộc của mẹ con cậu, nơi nghe rõ tiế ng thác đổ như giai điệu của một bản nhạc. Và hôm nay, hai người đàn ông đó lại tìm để n. Vao và Mao lại có dịp hóng hớt sau một ngày buô n thiu. Lâ n này họ để n với một đổ ng giấ y tờ mới có, cũ cũng có. Người chủ nhà đơn phương tiế p những vị khách với vẻ chán nản, tuy nhiên bà Liên khá vững tâm và cam đoan với họ ră ng bà sẽ không để họ có thể gây xáo trộn tới cuộc số ng mẹ con bà, và người phụ nữ cũng nhă c nhở họ đừng quên đây chỉ là cuộc viế ng thăm, không hơn không kém. Nhưng chủ đích lớn nhấ t của họ vẫn là lời khuyên bà không nên ký vào biên bản di dời.

- Hai anh quên chuyện vớ vẩn đó đi!
- Chị không thể vì quyê n lợi của mình mà đẩy khu rừng vào những mô i đe dọa hủy diệt được.
   Người đàn ông thấ p bé tên Lê Việt nóng lòng nói.

Ngay lập tức ông nhận lại những lời hậm hực.

– Quyê n lợi của mình? Anh nghĩ ră ng anh có thể nói câu đó chỉ vì anh là bạn cũ của chô ng tôi hay sao? Vậy các anh đã ở đâu khi chô ng tôi cận kê cái chế t?

Trong lúc Lê Việt húng hắ ng ho, Bryan vẫn lên tiế ng. Ông cố gặ ng xoa dịu người đàn bà góa bụa bặ ng chấ t giọng trọ trẹ của mình. Bryan không muố n chuyế n trở lại Việt Nam lâ n này của mình phải gặp nhiê u rặ c rố i hơn dự kiế n, và dẫu có như vậy thì ông cũng câ n phải giải quyế t một cách dứt khoát. Một cách dứt

khoát! Bryan trình bày rõ hơn cho bà Liên hiểu vê` sự hủy hoại toàn bộ có thể xảy ra với khu rừng.

- Chỉ câ n một phâ n mười diện tích bị hủy hoại thì cả khu rừng sẽ biế n mấ t, nhưng điể u khó khăn ở đây là chúng tôi chưa thể đưa ra bă ng chứng thuyế t phục.
- Tôi không hiểu các anh đang nói gì cả. Chuyện chô `ng tôi suố t ngày vò tai vò đâ `u với các con vật đã là giới hạn cuố i cùng của tôi. Anh nghĩ tôi có thể tin được chuyện khu rừng hàng cây số vuông sẽ biế ´n mấ ´t ư?
  - Tôi biế t chuyện này khó tin, nhưng hy vọng chị tin chúng tôi.
  - Tin để mà làm gì?
- Để sau này không ai trong chúng ta phải ân hận. Tôi tin chô ng chị đã chế t trong sự thanh thản vì anh â y đã làm những điệ u nên làm, đó là cứu lấ y thú rừng và cả khu rừng.
- Tại sao các anh bắ t người ta phải tin là con người không nên và không được phép thay đổi tự nhiên vậy?
- Vì con người cố gặ ng làm điệ u đó bặ ng cách hủy hoại. Giờ đã để n lúc chúng ta không được để những tham vọng lấ n át hành động vì lẽ phải nữa.
  - Lý tưởng quá nhỉ?
- Gâ`n như thê´, đúng hơn là nghĩa vụ, bởi vì nó còn cứu lâ´y cả loài người chúng ta nữa, chị ạ.

Trong phút chố c, bà Liên lưỡng lự. Bà nhìn thấ y ở đôi mặ t người đàn ông ngoại quố c một điể u gì đó rấ t quen thuộc. Từ chiế c ba lô hiệu Nike, ông cần trọng lấ y ra một tấ m bản đô bă ng da thú cũ kỹ được gói ghém cẩn thận trong một chiế c túi làm bă ng vải nỉ.

- Chị đã nhìn thấ y vật tương tự như vậy rô i chứ?Bà Liên gật đâ u xác nhận.
- Nó có liên quan gì sao?

Lúc này ông Việt cũng rút ra một tấ m tương tự. Bà chăm chú nhìn chúng hô i lâu.

- Đây là những tấ m bản đô cổ, một tấ m vẽ phía Đông cánh rừng, một tấ m vẽ phía Tây, và chô ng chị giữ tấ m vẽ phía Bắ c. Trong thời gian chúng tôi làm việc với nhau, cả ba đề u muố n tìm ra tấ m bản đô thứ tư, tuy nhiên điệ u đó dường như là vô vọng.
  - Tôi không hiểu các anh đang nói để n điể u gì?
- Chị thấ y những ký tự được khắ c trên đó chứ? Nó là chữ viế t của người Việt cổ, nhưng chúng tôi hiện chưa biế t đích xác là loại chữ gì, thuộc thời nào. Khi ghép bố n tấ m lại với nhau, sẽ có một văn bản hoàn chỉnh về những khám phá liên quan để n điể u mà chúng tôi đang nghiên cứu.

Bà Liên toan lật tấ m bản đô thì bị Giáo sư Bryan ngăn lại.

- Đừng đụng vào, nó là một tấ m bản đô kỳ bí.
- Kỳ bí?
- Phải nói thể nào nhỉ? Ẩn chứa trong những mảnh da thú này là một nguồ n năng lượng, có thể khi ai đó chạm vào, nguồ n năng lượng â y sẽ phát ra. Nhưng đích xác hơn thì đó là linh hồ n của

những con thú bị bức hại để n chế t. Chúng tôi tin ră ng chúng chế t dưới bàn tay con người chứ không phải cái chế t tự nhiên.

- Tôi không hiểu mình đang nghe phải những gì từ các anh nữa, nhưng nế u là chô ng tôi, chặ c chặ n anh â y sẽ giúp các anh.

Hai người đàn ông mim cười trước khi hỏi vê tấ m bản đô thứ ba.

- Tôi đã không còn thấ y nó từ ngày chô ng tôi chế t. Bà Liên trả lời chặ c nịch.
  - Có thể nào con trai chị đang giữ nó không?
- Tôi nghĩ là không. Vì anh â´y chế´t quá đột ngột, không kịp trao lại thứ gì cho thă`ng nhỏ cả.

Đó là câu trả lời mà Bryan và Lê Việt không muố n nghe, nhưng họ vẫn đang chờ đợi một cuộc hẹn có liên quan đế n vụ việc này. Cả hai hy vọng cuộc hẹn sẽ không chỉ vớt vát chút gì đó cho sự mấ t mát, mà còn phải là một mấ t xích làm sáng tỏ mọi việc hơn: tấ m bản đô hướng Nam.

Bước ra từ ngôi nhà gỗ bên mạn rừng giáp với con suố i phía dưới chân Thác Lớn, Bryan cùng người anh đô ng hao mang theo những suy tính, làm sao có thể gây ảnh hưởng lên chính quyề n thành phố về việc di dời và cả cái dự án du lịch kia. Những giờ còn lại của buổi sáng, cả hai ghé thăm các bậc lão làng để nhờ họ giúp đỡ. Tại đây các vị lão làng rấ t tin vào câu chuyện của hai người, song họ cũng chẳng giúp được gì hơn cho Bryan và Lê Việt cả. Một trong số đó nói: "Có một người có thể giúp được hai anh, nhưng tiế c là lão già ấ y không tiế p ai ngoài lũ khỉ", "Lũ mèo quái gở nữa chứ?", một người khác xen vào giọng trầ m đục.

- Ai vậy? Có thể cho chúng tôi biế t được không? Bryan cấ t lời.
- Một lão già khó ưa nhưng uyên bác. Lão giố ng như một tu sĩ. Vị lão làng ban nãy trả lời. Lão ta có người cha làm cai quản đô n điệ n cho người Pháp, bản thân lão cũng từng được qua Tây học. Sau đó lão ta vê nước và làm thâ y giáo dạy chữ, từ đó lão bắ t đâ u tìm tòi vê các hệ chữ cổ của người Việt, nhưng vì quá say đấ m các con chữ nên lão sớm bị "nhập". Giờ thì lão chỉ ở một mình và quanh năm đèn sách với cái bóng của mình, chả giúp ích gì được cho ai, nhưng không thể phủ nhận là lão già â y có trí tuệ uyên bác cực kỳ.
  - Lão â y ở đâu ạ?
- Ở mạn Bắ c khu rừng. Đã nói là lão ta không tiế p ai cả. Ngôi nhà của lão già ấ y to lớn nhưng quanh năm không có lấ y một vãn khách. Chỉ trừ mấ y con khỉ láu cá cùng lũ mèo bặm trọn thôi.
  - Có khó tìm không?
- Không khó, chỉ cầ n men theo những con đường mòn, về phía Bắ c, nơi có những rặng thông và tùng bách mọc xen vào nhau như những hàng người trong chiế n tranh, cuố i con đường mòn có một con đố c cheo leo dẫn lên ngọn đô i, người ta gọi đó là ngọn đô i U Ám. Trên ngọn đô i có tận sáu ngôi nhà, nhưng chỉ có một căn nhà có người ở. Đó là nhà của lão ta.
  - Năm ngôi nhà còn lại của ai? Lê Việt tò mò hỏi.
- Của lão ta chứ ai? Lão ta từng là người rấ t giàu có mà. Lão xây chúng rô i để vậy chứ không tiế p đón ai.

Trịnh trọng chào các vị lão làng, hai người đàn ông chạy xe lên phía Bắ c. Họ phải mấ t một giờ đô ng hô mới tìm thấ y con đường mòn. So với các con đường dẫn vào khu nhà gỗ bên mạn rừng thì con

đường này khó đi hơn rất nhiệ u, nhưng may mà chưa vào mùa mưa nên chiế c xe chỉ câ n khỏe và tay lái của Bryan vẫn còn chặ c là có thể băng qua được các đoạn đường lớm chởm đá cuội và những bụi rậm mọc chen chúc. Đi trên đoạn đường này, Lê Việt hâ u như chỉ cúi gă m mặt chứ không dám nhìn ra ngoài, vì hai bên là vực thẳm kinh hoàng, song con đố c dẫn lên khu đô i mới đáng gọi tiế n thoái lưỡng nan, hai người đàn ông không còn cách nào khác ngoài cuố c bộ lên đô i. Bryan lâu nay vẫn rèn luyện sức khỏe và thi thoảng có tham gia vào các hoạt động của những tổ chức thiên nhiên, còn Lê Việt lại khác, ông đã mấ t đi độ dẻo dai từ khi nhóm ba người của họ không còn hoạt động nữa, vì vậy chặng đô i dố c đứng như thác này, với ông là việc khó hơn cả đãi vàng. Nhưng nhờ vào sức lực của Bryan - người luôn chìa tay ra để kéo Lê Việt vượt qua những mỏm đá trô i ra khỏi lòng đấ t, cuố i cùng cả hai cũng đã đứng trước sáu ngôi nhà trông như những tòa lâu đài trên ngọn đô i U Ám, nơi quanh năm sương mù bao phủ.

Nhưng chưa kịp diện kiế n chủ ngọn đô ì thì bâ ỳ khỉ chừng hơn hai mươi con ùa ra từ tứ phía, con nào con nấ ý to như loài vượn chúa trong các bộ phim của Hollywood. Những con khỉ lao thẳng vào hai người đàn ông mà không kiêng nể gì. Trong lúc cả người lẫn khỉ vật nhau giữa đám cỏ nhọ nô ì thì một lão già từ trong nhà bước ra với chiế c gây trong tay, trên vai ông có một con chuột bạch. Sự xuấ t hiện lẫn dung mạo của ông lão vẫn chưa là gì so với cảnh năm cánh cửa ở những ngôi nhà còn lại đô `ng loạt mở toang cùng với cánh cửa nơi ông lão đứng thấ p thoáng. Hệt như có một phép lạ nào đó tô `n tại trên ngọn đô ì này, trong những căn nhà vă ´ng vẻ đế ´n kỳ quái. Nhưng thực tế ´, trong mỗi ngôi nhà đề `u có một con mèo cai quản. Ngoài việc cai quản, chúng còn có nhiệm vụ phản xạ lại động tĩnh của chủ nhân, vố n đã thành vô điể `u kiện. Khi chủ nhân của chúng mở cánh cửa ở ngôi nhà chính, thì từ trong những ngôi nhà còn lại, chúng cũng đô `ng loạt mở cửa. Quả nhiên các con vật của lão già ẩn

dật này rấ t tài tình. Chúng rấ t thông minh, lanh lợi. Kể cả những con khỉ cũng vậy, khi thấ y lão già xuấ t hiện, chúng tựu về một chỗ và vỗ tay đôm đố p như ra hiệu lệnh hế t sức nghiêm trang, hệt như chố n công đường thời vua chúa.

- Thưa ông, ông có phải là chủ nhân của ngọn đô ì? - Bryan hỏi.

Ông già không nói gì và Bryan tiế p tục hỏi thêm vài câu, đáp lại vẫn chỉ là sự im lặng lẫn vẻ khó chịu.

Hãy giúp chúng tôi, khu rừng dưới kia đang bị đe dọa!
 Bryan câ`u khẩn.

Ông già nhướn cặp mặ t ẩn sau cặp kính dày cộm lên nhìn đăm đăm hai người lạ mặt với vẻ dò xét, nhưng thoặ t chố c, ông lại bỏ vào trong như chưa hệ thấ y nghe câu nói đó.

14

Không được chào đón

Bryan và Lê Việt cũng đi theo ông già vào trong ngôi nhà bí ản, mặc cho bọn khỉ luôn giám sát rấ t sát sao từ phía sau, thỉnh thoảng chúng còn muố n nhảy lên người họ. Ông già không thế t đãi và cũng không xua đuổi, để mặc họ chiêm ngưỡng nơi đây. Ngôi nhà của ông lão như một viện bảo tàng với những đô vật hế t sức kỳ dị, giố ng như trong các bộ phim viễn tưởng về một thế giới khác ngoài thế giới con người đang sinh số ng. Người đàn ông Mỹ chú ý để n hai bức tượng Thâ n Ră n và Thâ n Cóc không hê được tạc theo nguyên bản phổ biế n nhưng vẫn mang được cái thâ n thái uy nghi và huyê n bí, cạnh đó là những tấ m khảm cổ có bố i cảnh sinh hoạt của người Thượng, mà theo sự hiểu biế t của Bryan thì bức khảm này không phải được làm trong lãnh thổ Việt Nam. Nhìn nét khắ c, ông biế t nó chịu ảnh hưởng bởi nê n điêu khắ c phương Tây thời kỳ

Phục Hưng, nhưng chấ t liêu lai là gỗ sô i ở vùng hàn đới Bắ c Mỹ. Trên bức tường quét vôi màu xám xuấ t hiện những chiế c đô ng hô lô ng chim rấ t kỳ dị mà khi dán mặ t vào chiế c hộp, Bryan phát hiện các con chim gỗ có đôi mặ t to hơn bình thường và hình dạng khá giố ng các con vật biế t bay thời tiế n sử. Độc đáo còn nă mở chỗ những chiế c đô ng hô đê u tỏa ra mùi hương tư nhiên, có thể gỗ đã được tẩm hương thơm của loài cây hương thảo. Giữa gian phòng khách là các bộ phản gỗ dễ có để n ba trăm năm tuổi, trên các phản gỗ này bày những bộ chén sứ phương Đông rấ t quý. Lê Việt chỉ cho Bryan thấ y bộ sứ cực kỳ hiệ m thời Lê-Trịnh, có thể nó được làm ở Phù Tang nhưng cũng có thể là trong nội địa. Biế t ră ng chưa thể chuyên trò được với chủ nhân của chúng ngay rô i, Bryan và Lê Việt bèn mặc sức nhìn ngó chúng và thâ m bái phúc sự tinh thông của chủ căn nhà, dường như trong mọi ngóc ngách của biệt thự đâu đâu cũng là đô cổ, đô quý có một không hai. Đôi lúc Bryan và Lê Viêt bi đám khỉ ngặn chặn khi sờ vào đô vật, vì hậ u hế t đô đạc trong phòng của ông già đê u do những con vật cai quản: mèo và khỉ giô ng như những quản gia chính thức; các con chô n, kỳ đà và chó làm nhiệm vụ khác cũng không kém quan trọng.

Lê Việt đã giật mình khi thấ y hai con chố `n phố i hợp pha trà, những con kỳ đà sắ p xế p lại chố `ng sách mà chủ nhân của chúng đã bỏ bừa trên bàn, trong khi chú chó béc-giê tìm cách vắ t giẻ lau. Mọi thứ hoàn toàn ngăn nă p dưới tiế ng kêu giám sát khó chịu của lũ mèo đứng trên các bậc câ `u thang.

Khi lão già bước vào căn phòng của mình – nơi thực sự chứa đựng những khám phá về chữ Việt cổ, Bryan và Lê Việt ngay lập tức bước theo, nhưng cả ba vừa vào trong thì cánh cửa phòng tự động đóng lại. Lọt vào trong căn phòng làm việc của ông lão, hai vị khách không mời ngỡ ngàng trước vẻ thâm cung của nó. Căn phòng hiện ra dưới ánh sáng nhân tạo của những chùm đèn khổng lồ trên trầ n nhà.

Bryan đoán ră `ng đó là chùm đèn sailor cổ của Pháp. Bàn ghế và kệ sách nổ i nhau, đô `đạc să ´p xế ´p một cách lộn xộn, các bản thảo cũ kỹ nă `m tràn lan khă ´p trên bàn lẫn dưới sàn nhà. Ngay bàn lão già vừa ngô `i xuô ´ng có một bức tranh mô tả cuộc số ´ng của người Việt cổ cùng những ký tự rấ ´t lạ lùng. Với lượng kiế ´n thức ít ỏi, hai người không thể khẳng định được bức tranh â ´y khă ´c chữ gì, chỉ có thể đoán ră `ng ông già đã miệt mài với nó từ năm này sang năm khác.

Chứng kiế n niê m say mê bấ t tận về những ký tự cổ xưa của lão tu sĩ, Bryan đánh bạo đặt hai tấ m bản đô ra trước mặt lão mà không nói gì. Nhìn thấ y hai mảnh da thú phác họa hình vẽ bản đô cùng với những ký tự hế t sức kỳ bí nhưng cũng rấ t quen thuộc, ông lão không khỏi ngạc nhiên. Ông đẩy những vật dụng của mình sang một bên, không buô n để ý đế n chủ nhân của hai tấ m bản đô mà chỉ mải nhìn chăm chăm vào chúng.

- Thưa ông, đó là tấ m bản đô da thú câ n được giải mã vì kế t quả sẽ có liên hệ mật thiế t để n vận mệnh khu rừng dưới kia. Liệu ông có đọc được không? - Bryan cấ t lời và cần trọng lấ y ra hai tấ m bản đô .

Lão già lập dị không đáp lại, chỉ "e hèm" vài tiế ng khản đục, ánh mặ t nhìn tấ m bản đô với vẻ tập trung rấ t cao nhưng không chạm vào. Một lúc sau, bỗng nhiên ông lao để n chiế c bàn giấ y gấ n những bức tranh thủy mặc, rô i lấ y từ đó ra một tờ giấ y dó loại lớn và cây bút chì. Vừa nhìn vào tấ m bản đô , ông vừa nguệch ngoạc trên đó những ký tự, nhưng miệng không hé lấ y một lời.

Sau khoảng một tiế ng đô ng hô, ông ra hiệu trả lại hai tấ m bản đô cho Bryan. Vị giáo sư toan nài nỉ, nhưng ông già xua tay, đô ng thời cánh cửa phòng tự động mở ra, lũ khỉ to lớn xông vào và lôi hai người đi.

Trong lúc bị kéo đi, Bryan hét lớn:

- Xin ông hãy ráng giúp chúng tôi! Khu rừng đang câ`n ông giúp!

Nhưng căn phòng trở lại một màu tố i sẫm. Hai người bị ném ra khỏi ngôi nhà, đứng sững người giữa màn sương dày đặc. Để thoát khỏi cái lạnh, họ phải nhanh chóng trở về con đường mòn.

Sau đó hai người đàn ông trở lại thành phố, gặp gỡ các nhà khoa học để xin sự ủng hộ. Tuy nhiên Bryan và Lê Việt đành phải dừng lại ở ngưỡng cửa của nhà chức trách. Họ hiểu ră ng có quá nhiê u bức tường được dựng lên tại những nơi này.

- Họ cũng có lý khi nói chúng ta là những người vô công rỗi nghê dâ y nhỉ?
   Bryan nói.
- Làm sao mà trách được họ? Ngay cả chúng ta đôi lúc cũng phải tự hỏi mình đang làm gì cơ mà.

Bryan gật đâ u, sau đó ông đập vào vai anh mình.

– Nhưng dù thế nào, chúng ta vẫn tin vào bản thân. Phải thế không?

Lê Việt mim cười. Sau đó họ trở về ngôi nhà có hàng rào của những cây thường xuân, thể nhưng những gì xảy ra ở nhà còn khủng khiế phơn cả việc họ đã làm suố t cả ngày trời. Sự biế n mấ t của bọn trẻ cùng những chiế c ba lô là nguyên nhân. Còn nguyên nhân vì sao bọn trẻ lại biế n mấ t, ngay cả sau khi đã thẩm vấ n tay tài xế taxi, thì vẫn chưa có kế t luận. Công an mở một cuộc tìm kiế m diễn ra quanh khu vực con suố i. Hai người đàn ông không thể bình luận gì, họ chỉ còn biế t ngô i chờ tin tức từ phía những người "có thói quen" gửi để n thông tin nghẹt thở nhấ t; nhưng chờ đợi là việc quá sức căng thẳng với những người đàn ông đã quen hành động, họ lại

leo lên xe tiế n ra bờ suố i, bỏ lại hai bà vợ với ngồn ngang sợ hãi, bức bố i. Vậy nên, cả Bryan và Lê Việt đề u vô tình quên luôn cuộc hẹn chiế u nay.

Hai người đàn ông chỉ biế t lặng người trước khung cảnh bao la đã bị phủ trùm một màu ảm đạm. Tiế ng róc rách của con suố i trở thành thứ âm thanh kỳ bí và đáng sợ. Sau khi chạy khắ p nơi gọi tên những đứa trẻ trong vô vọng, Bryan Drucker khẽ cúi người xuố ng, hai tay chố ng gố i và mắ t nhìn ra xa theo dòng nước. Ông nghĩ để n tính hiế u kỳ của đứa con trai của mình với thiên nhiên, ông đã lãng quên điề u đó. Đáng lẽ ra ông phải biế t Joey Drucke là một thẳ ng bé không dễ gì từ bỏ những mục tiêu của mình. Có thể thẳ ng bé đã lên mọi kế hoạch cho chuyế n đi này, và quá dễ dàng để nó hành động khi các kế hoạch đó không bị phát hiện. Đế n lúc này hai người anh em đô ng hao bắ t buộc phải nghĩ đế n chuyện tìm chúng ở con suố i dưới kia. Con suố i trải dài từ chân thác đế n trước ngôi nhà của người góa phụ – nơi mà họ vừa mới rời khỏi vài giờ đô ng hồ trước đó.

Phần 5

15

Thoát chết

Sau khi rơi từ độ cao hai mươi mố t mét xuố ng và "hạ cánh" ở chân ngọn thác, ba đứa trẻ nhấ t thời quên mình vẫn còn số ng. Joey Drucker – cậu bé từng được tặng thưởng hô i năm ngoái trong cuộc chiế n chố ng săn bặ t cá voi – không thể tin rặ ng mình có thể thoát chế t. Sau khi ngọi lên khỏi mặt nước, cậu gâ n như võ òa khi thấ y cô em thương yêu và người anh họ của mình cũng đang ở tình trạng tương tự. Điể `u tiế p theo cậu phải làm là đưa mọi người vào bò, vê việc này thì cậu không thể nhờ cậy ai được khi mà Lâm cũng đã kiệt sức và còn chưa thoát khỏi con số c. Bă ng tấ t cả sức lực, Jo cô gặ ng vừa bơi vừa kéo cả Lâm và Susan vào bờ trong cự ly một trăm năm mươi mét. Và rô i sự nỗ lực của cậu cũng đã có được kế t quả, trong vòng mười lăm phút, cậu đã kéo cả hai vào bờ, trước khi vật ra trên mặt đấ t. Susan sợ ră ng anh nó sẽ chế t vì kiệt sức nên đã chạy để n bên Jo ngay khi vừa ngô i dậy được, con bé không dám khóc mà chỉ cố gặ ng lấ y tay xoa xoa thái dương Jo và áp tai lên ngực anh mình. Con bé tỏ ra mạnh mẽ và lý trí đúng lúc. Nhờ có ánh nă ng mặt trời và không khí dễ chịu, Jo dâ n dà lâ y lại được nhịp thở vố n có. Lúc này, giữa bao nhiều điệ u câ n phải nhớ thì cậu lại nhớ đế n tấ m bản đô trong chiế c ba lô, cậu sợ tấ m bản đô da thú â y bị mâ t hoặc lem nhem nước.

- Nó là thứ gì mà cậu cứ câ m khư khư vậy? Lâm bực tức hỏi.
- Một thứ có linh hô`n.
- Cậu tào lao quá! Chỉ là một chiế c giẻ thôi mà!

Vừa dứt lời, Lâm lao để n giật tấ m bản đô trong tay Jo. Cảm thấ y tấ m bản đô không được coi trọng, Jo cũng giật lại nó. Lâm cố gặ ng già ng lấ y theo bản năng mà không biế t mình có làm sai

hay không. Trong lúc hai cậu bé giă `ng qua giă `ng lại tâ ´m bản đô cổ vê `phía mình thì đột nhiên, một nguô `n năng lượng phát ra khiê ´n cho cả hai ngã bật và tâ ´m bản đô `rơi xuô ´ng đấ ´t. Con bé Susan bă ´t đâ `u sợ hãi khi nhìn thâ ´y linh hô `n của những con thú trỗi dậy từ tâ ´m bản đô `, nhưng chúng không thoát ra được ngoài việc cố ´gă ´ng kêu gào.

- Hãy đố t nó đi! Lâm gào lên.
- Không được, đừng đụng vào nó!
   Jo nói và lao để n tấ m bản đô , nhưng một lâ n nữa cậu bị hấ t tung ra.

Jo không bỏ cuộc, cậu lại gâ `n tấ ´m bản đô `và nói: "Hãy yên tâm, ta sẽ giúp bọn mi, đừng nổi giận, hãy ngủ đi!", nhưng âm thanh gào rố ´ng vẫn phát ra từ các linh hô `n dã thú. Một lúc sau, Jo cố gặ ´ng chạm tay vào tấ ´m bản đô `, khi được vuô ´t ve, các linh hô `n trở nên yên lặng hơn và nhập trở lại vào trong.

Làm sao cậu có được thứ này?
 Lâm hỏi khi đã bình tĩnh lại,
 nhưng lúc này cậu giữ khoảng cách với Jo.

Giờ thì tấ m bản đô đã trở về nguyên vẹn trên tay Jo, và Jo cũng chẳng có lý do gì để trả lời câu hỏi của Lâm vì câu chuyện phức tạp hơn một mô hình hai ngàn mảnh ghép rấ t nhiề u. Jo đứng lên, cậu phải đưa người anh họ và cô em gái về nhà, nhấ t là khi sự hoảng sợ đã làm cho cả hai mấ t đi rấ t nhiề u sức lực. Nhưng cậu chắ c rã ng mình sẽ vẫn quay trở lại đây, bởi Jo ý thức được sự liên quan giữa nơi mình đang đứng và cái đích cuố i cùng mà cậu muố n tìm hiểu trên mảnh đấ t này.

- Mâ y giờ rô i Lâm Lê?
- Mười ba giờ hai mươi lăm. Lâm trả lời, giọng khó chịu.

- Ôi không!
- Chuyện gì?
- Tớ có một cuộc hẹn nhưng không thể nào kịp rô i.
- Cậu có hẹn ư? Với ai?
- Một người mà tớ chưa từng gặp mặt.
- Vậy thì cậu nên quên đi, ông chàng mơ tưởng ạ. Giờ hãy động não để tìm đường vê nhà.

Jo cấ t tấ m bản đô cổ vào một cách cẩn thận, tấ t nhiên Lâm sẽ chẳng đời nào hỏi về nó nữa. Để về nhà, Jo phải đưa cậu anh họ và Susan đi men theo bờ suố i về hướng Bắ c, nơi đó có thể tìm thấ y con đường mòn dẫn ra một ngôi làng nhỏ của người bản địa thiểu số . Có Susan đi cùng là một bấ t lợi lớn, con bé liên tục kêu mỏi chân và nhấ t quyế t không chịu ăn chiế c bánh sandwich cuố i cùng nế u không có nước xố t, thậm chí còn ương ngạnh liệt hộp sữa mà Lâm đưa vào danh sách những món uố ng dở nhấ t con bé từng thử.

Hoàng hôn buông xuố ng, Susan bắ t đầ u đói lả, đúng lúc này khả năng xác định phương hướng của Jo cũng không còn chính xác nữa. Cậu không biế t mình đang đưa mọi người vào rừng trước khi nhận ra sự nổ i nhau ngày một dày đặc hơn của những thân cây thông dâ `u, được nổ i liê `n với những cụm tùng hương, du sam, thông lá dẹt chen chúc nhau như một mê cung dưới ánh mặt trời rũ rượi khi một ngày gâ `n kế ´t thúc. Có cả tiế ´ng những loài chim ăn đêm sột soạt trên cành cây trước khi kêu lên những âm thanh kỳ quái. Là hiệp sĩ của những chú cá voi ở Florida, Joey Drucker không dễ gì nhụt chí. Cậu để con bé Susan ngô `i với Lâm dưới một gố ´c cây cổ thụ có những cuộn rễ to mang hình thù kỳ quá trô `i lên khỏi mặt đấ ´t, để đi kiế ´m trái cây rừng.

- Được bao nhiều cơ hội?- Đột nhiên Lâm đứng dậy, hỏi.
- Chúng ta phải thử.
- Cậu đã từng đi rừng rô ì chứ?
- Rô`i. Tin tớ đi!
- Với ai?
- Với bạn!
- Có thật là chỉ với bạn thôi không? Hay là cả huấ n luận viên, thâ y giáo?
  - Thôi nào Lâm, để tớ đi kiế m thức ăn chứ!
- Cậu đang dẫn cả bọn vào chỗ chế t đấ y! Biế t không hả đô ngô c?
- Tớ biế t, tớ đã đưa mọi người vào chỗ nguy hiểm, nhưng cậu phải để tớ sửa lỗi chứ.
- Jo nă m lâ y tay Lâm và thì thâ m Hãy tin tớ, được chưa nào?

Cuố i cùng Lâm cũng miễn cưỡng chấ p nhận.

Ngô i xuố ng cạnh Susan, Lâm ước mình đang ở nhà và làm tấ t cả những gì mẹ cậu sai bảo. Ngay từ đâ u, đáng lẽ cậu đừng nên quá tham lam, chính món tiể n bảy trăm năm mươi đô la của thă ng em họ đã làm cậu mờ mấ t. *Tực ngữ có câu "tham thì thâm" quả không sai*, cậu lầm bẩm.

Hiểm nguy trong rùng

Kiế m ăn không phải là việc dễ dàng, Jo ý thức được điề `u này, thế nhưng cậu không nghĩ nó có thể khó đế n thế này. Sau nửa giờ đi sâu vào rừng, Jo vẫn chưa thấ y cây nào cho ra quả ăn được, nhưng rô `i kế ´t quả của sự kiên trì đã được đáp đề `n. Sau khi băng qua con rạch nhỏ giữa các khe đá, một cây dâu rừng trĩu quả hiện ra mờ ảo dưới ánh trăng. Chiế ´c đèn pin hiệu TrustFire được bật sáng tố ´i đa, rọi lên những quả dâu rừng chín mọng lúc liu trên đâ `u của Jo. Sau một lúc trèo lên thân cây và lãnh một vế ´t xước dài ở cẳng chân, cậu đã hái được bộn quả, nhưng khi vừa leo xuố ´ng khỏi cành cây cuố ´i cùng, trong thoáng chố ´c Jo cảm giác như khu rừng đang lă ´c lư. Giố ´ng như một cơn địa chấ ´n nhẹ vừa xảy ra vậy. Cậu lâ ´y làm khó hiểu. Liệu có phải mình bị đói nên gặp ảo giác hay không?

Lâm và Susan bị đánh thức bởi những tiế ng động kỳ lạ. Trong khung cảnh tranh tố i tranh sáng của khu rừng, Lâm kéo tay Susan nép vào một thân cây to. Lâm không kịp bịt miệng cô bé lại thì đã ngỡ ngàng chứng kiế n cảnh bâ y thú rừng đi ngang qua chỗ mình, và tiế ng la bấ t ngờ của Susan đã gây sự chú ý. Cả bâ y thú dừng lại. Một con báo hoa mai còn rấ t trẻ, ra dáng thủ lĩnh tiế n lại chỗ hai đứa trẻ - phải, đó chính là Hoàng Tử. Với thân hình dũng mãnh cùng đôi mắ t sáng quắ c và hàm răng nanh sắ t nhọn của mình, con báo có thể ngấ u nghiế n bấ t kỳ vật gì trước mặt. Chỉ sau một tiế ng gừ của nó, những con thú còn lại đô ng loạt tiế n lên.

Một cảm giác ớn lạnh chạy dọc xương số ng Lâm. Cậu nhìn thấ y rõ từng con một trong bâ y thú, có thể tưởng tượng chỉ câ n đúng một giây sau, cậu và Susan sẽ không còn tô n tại trên cõi đời này nữa. Con bé Susan muố n khóc toáng lên khi con thú càng lúc càng lại gâ n, nhưng bỗng nhiên con bé lại bình tĩnh nhìn vào con báo, còn Lâm lẩm bẩm: "Hãy tha cho tụi tao, tụi tao không làm gì bọn mày cả",

nhưng con báo phót lờ lời câ`u xin của cậu, vẫn không ngừng tiế´n đế´n.

Đúng lúc Joey Drucker trở lai. Jo đủ khả năng nhân thức cảnh tượng này mà không hoảng loạn. Cậu tiế n lại, trên tay còn nă m chặt chùm dâu rừng chín mọng, đôi mặ t nó không rời khỏi tia nhìn sặ c lem của Hoàng Tử. Con báo bắ t đâ u gâ m gừ đe dọa, những con còn lại cũng vậy. Rỗ ràng chúng chuyển hướng sang Jo với ý thức sẵn sàng tấ n công, nhưng sau đó chúng bỗng do dư trước thiên chí của Jo. Dựa vào kỹ năng đặc biệt của mình, Jo truyê n thông điệp đế n bâ y thú, ră ng cậu không cố ý gây hấ n gì với chúng cả, cậu chỉ cố gă ng thuyê t phục chúng tin ră ng ba đứa luôn đứng vê phía chúng, ít nhấ t là lúc này sẽ sẵn sàng nghe theo bấ t cứ điệ ugì từ chúng, miễn đó không phải là một trận chiế n. Con báo dom chân bước qua và quan sát Jo kỹ lưỡng, im lăng cảm nhân, sau cùng con báo ra hiệu cho bâ y thú thôi đe đọa ba đứa trẻ. Trước khi bỏ đi, Hoàng Tử gửi để n Jo một thông điệp, song thông điệp đó quá phức tạp, cậu chỉ hiểu được con báo đang đưa bâ y thú chạy khỏi điệ u gì đó và nó có vẻ rấ t thân trong.

Jo không thể không bận tâm về những điể u mà cậu nhận được từ con báo hoa mai, càng kỳ lạ hơn là tại sao đám thú rừng bao gồ m rấ t nhiề u chủng loài khác nhau, có thể giế t hại nhau để sinh tô n lại tập hợp thành một đàn khổng lô mà không có bấ t kỳ cuộc xung đôt nào?

Nê u cương quyế t không dùng kèm dâu rừng với sandwich hay
 sữa thì câ m chặ c bị đau bụng đâ y. – Jo quay lại với Susan và Lâm.

Susan không biế t Jo đang ám chỉ mình, nhưng cô bé cảm thấ y không thể ngừng ăn món này được. Con bé vẫn chấ `n chừ với hộp sữa Vinamilk và miế `ng bánh sandwich.

- Em có thể ăn kèm được mà, Susan.
- Ăn kèm sẽ ngon lắ m. Lâm nháy mặ t. Susan ngoan ngoãn câ m lấ y bánh và sữa.

Jo cảm thấ y an tâm về khoản tiế p thực, điề u đó cũng giúp cậu tự tin cho việc trấ n an Lâm và em gái Susan về việc đố t lửa lên và ngủ lai trong rừng đêm nay.

Lâ n đâ u tiên ngủ ở một nơi gọi là rừng, Lâm tư hỏi liêu có nơi đâu nguy hiểm hơn nơi đây nữa hay không. Dưới ánh trăng huyê n ảo, những thân cây ră n chặ c cao vút vươn ra những tán cành rậm rạp mọc san sát nhau trở nên bí ẩn đố i với cậu. Và liệu trong bóng tô i, rừng có bao giờ làm cậu biế n mất khỏi thế gian hay không? Lâm không có một khái niệm chính xác nào về rừng. Trong tiể m thức của cậu, khu rừng chỉ là một nơi tăm tố i, một khi ai đó đã lạc vào thì khó lòng trở ra. Lúc nhỏ câu đã xem đi xem lai bô phim hoat hình Tarzan và đinh ninh đế n tận bây giờ, chỉ có những người hiểu được rừng thì mới số ng sót, bă ng không con người đề u sẽ chế t rục đâu đó trong rừng. Cậu còn nhớ ai đó từng nói, chỉ có con của rừng mới có thể được rừng nuôi dưỡng. Lâm không nghĩ ră ng mình được sinh ra từ rừng, cậu tự cam đoan ră ng những con thú lúc nãy không bao giờ chịu nhìn nhận cậu như một cá thể trong bâ y đàn của chúng. Lúc nãy cậu thoát chế t là nhờ may mặ n, là vì Joey Drucker nă m được chút bùa ngải gì đó nên lũ mãnh thú đó mới bỏ đi. Không có có gì để phải nă m tại khu rừng này đêm nay, thế nên cậu đứng dậy và đeo ba lô, định tiế p tục tìm thấ y con đường mòn thông ra thị trâ n.

Nhưng cậu vừa đi được vài bước cùng cái đèn pin của mình thì anh em nhà Drucker đuổi theo. Trong lúc mặ t nhặ m mặ t mở, Jo vẫn đủ tỉnh táo để khuyên can Lâm.

- Giờ mà cậu còn đòi tớ tin cậu ư? Lâm cáu lên Chúng ta đang
   ở trong rừng sâu và suýt nữa là bị một con báo xơi tái.
- Tớ hiểu cậu đang nghĩ gì, nhưng chúng ta chỉ câ n chờ qua đêm nay thôi.
- Đêm nay? Có khi đêm nay là đêm cuố i của chúng ta đấ y, nế u cứ ở trong rừng để chờ làm mô i cho đám thú kia. Susan, em hãy đi với anh!

Nhưng Susan không muố n đi thêm một bước nào nữa nế u nó không được ngủ tiế p.

Cậu làm gì vậy? Con bé câ n được nghỉ ngơi, tấ t cả chúng ta
câ n phải lâ y sức.
Jo đanh giọng nhặ c nhỏ.

Không nghe, Lâm kéo tay Susan, mặc cho Jo giải thích về `những nguy hiểm rình rập.

Sự dùng dă `ng giữa những đứa trẻ chỉ có thể kế ´t thúc bă `ng một dâ ´u hiệu nào đó từ bên ngoài. Xé toạc màn đêm bă `ng ánh đèn pha, những chiế ´c xe máy nô ´i đuôi nhau băng qua hàng cây rậm rạp, tô ´i tăm. Joey Drucker hiểu ngay sự xuấ ´t hiện của những con người trên đoàn xe â ´y là rấ ´t bấ ´t thường. Mặc cho địa hình hiểm trở và mạng số ´ng của mình bị đe dọa, chúng vẫn điề `u khiển những cỗ máy vẫn gâ `m rú lao về `phía trước. Khi lũ người ngông cuô `ng vừa ngang qua, Jo kịp kéo cả ba nép vào một thân cây to lớn, đủ để chúng không nhìn thấ ´y.

Bấ t ngờ có vật gì đó rơi xuố ng từ một trong những chiế c túi của bọn chúng, có vẻ tiế ng động cơ quá lớn đã át đi âm thanh tiế p đấ t của nó. Jo nhặt vật lạ lên, sau khi đoàn xe mấ t hút sau những rặng cây, cậu chĩa đèn pin xem thử. Trong tay cậu chỉ là một khúc củi khô

đã chế t, Lâm giật lấ y và định ném nó đi thì bă ng tấ t cả sức lực, Jo giành lại và tiế p tục xem xét.

- Chắ c chắ n bọn họ là lâm tặc! Jo kế t luận.
- Ai co?
- Bon người đó.

Joey Drucker biế t trên tay cậu đang câ m một báu vật vô cùng giá trị mà khu rừng này sản sinh ra. Và chính thứ này là nguyên nhân tạo ra bao cuộc tranh giành tàn bạo.

17

Tìm kiếm bên bờ suối

Lâ`n thứ hai trong ngày, những người đàn ông trở lại ngôi nhà bên mạn rừng. Không làm gì được hơn, họ mang đế n cho bà Liên vẻ mặt bơ phờ, nặng trĩu, những đường rãnh chạy dài sau đuôi mắ t họ kéo theo một đám mây u ám. Bâ`u trời đã nhá nhem, phía chân trời chỉ còn lại và `ng hào quang nhỏ xíu đang nhường chỗ cho các vì sao xanh lục, dòng suố i đón lâ´y ánh sáng huyê `n ảo trong sự e lệ và dịu dàng. Rõ ràng nơi đây còn đẹp hơn cả thiên đường, nhưng không ai có thể ngờ một tai nạn dữ dội đã xảy ra, có thể dòng nước êm đê `m phía trước đã nuố t chứng ba đứa trẻ, hai của nhà Drucker và một của nhà họ Lê. Bryan nghẹn ngào kể cho bà Liên nghe vê `những phân tích của họ, vê `chiế c bể bơi bă `ng hơi, những chiế c ba lô và lời khai của người lái xe taxi. Giố ´ng như bao người phụ nữ khác, bà Liên đã cố ´gă ´ng không bật khóc khi nghe tin, nhưng trên khuôn mặt bà vẫn ngâ ´n dài những giọt nước chảy ra từ khóe mă ´t.

- Tôi không nghĩ vậy. - Bà Liên cấ t lời.

- Gâ n như chặ c chặ n rô i. Lê Việt ngậm ngùi nói.
- Nhưng chúng ta phải có niê m tin!

Sau một lúc bình tĩnh trở lại, bà Liên khuyên họ nên báo công an về `những giả định của mình. Thật sự hai người đàn ông cũng rấ t muố ´n chính quyê `n mở một cuộc tìm kiế ´m diện rộng chứ không phải chỉ quanh quẩn chỗ con suố i trên kia, nhưng ngược lại, họ không muố ´n chính quyê `n thêm bận tâm về ` sự có mặt của họ ở đây trước khi có thể đưa ra các bă `ng chứng về ` khu rừng.

- Chúng ta phải lặn xuố ng đó! Bryan nói.
- Các anh hiểu rõ điệ u mình đang làm chứ?
- Chúng tôi rấ t thực tế.

Lê Việt nói xong và lấ y hai bộ đô lặn ở trong xe ra. Ông cùng người em đô ng hao mặc chúng với một tâm trạng não nê, nhưng bản năng vẫn luôn hố i thúc họ. Trước khi nhảy xuố ng, Bryan làm dấ u Thánh, còn Lê Việt nhìn người phụ nữ đâ y vẻ biế t ơn. Cả hai cùng mim cười.

Sau hai giờ tìm kiế m bă ng cách lặn đế n chỗ chân thác, sau đó là hai bờ và rìa con suố i, cuố i cùng họ cũng tìm thấ y được xác của chiế c bể bơi trùm lên một tảng đá ở bờ bên kia, còn tung tích của những đứa trẻ vẫn im lìm như bâ u trời đen kịt. Khi họ trở lại bờ, người phụ nữ run rẩy hỏi:

- Có tìm thấ y gì không?
- Chúng tôi vẫn chưa lặn để n những nơi sâu nhấ t. Bryan trả
  lời với tiế ng thở đứt quãng, còn Lê Việt thậm chí không đứng nổi. –
  Nhưng đã tìm thấ y manh mô i.

Bà Liên lấ y ra ít bánh làm từ bột gạo và nước cố t dâu. Cả ba ngô i bên đô ng lửa được đô t lên bă ng gỗ thông. Vài miế ng bánh và những câu chuyện cũ được kể lại không nhã m xoa dịu những suy nghĩ tiêu cực nhen nhóm, bà Liên thú nhận bà vẫn luôn coi trọng Bryan và Lê Việt, cũng chưa bao giờ coi nhẹ lý tưởng của chô ng bà và hai người. Song thời thế đã thay đổi, con trai bà câ n một môi trường đảm bảo hơn cho việc học, tương lai của nó hẳn sẽ phải dành cho riêng nó.

- Chúng tôi hiểu. Bryan nói khi gác lại những lo lă ng, buô n
   bã.
- Không, tôi đã áp đặt nó. Lẽ ra tôi nên để nó quyế t định tương lai mình. Ít nhấ t lúc này tôi nên để nó thoải mái tinh thâ n. Bố n năm, chưa đủ để nó vui hơn.
  - Thă ng bé hẳn là có trái tim can đảm.
  - Nó giố ng hệt bố nó. Nó có điể u gì đó rấ t đặc biệt.
  - Điệ u đặc biệt ở đây là gì?
  - Tôi cũng không biể t. Nó luôn luôn bí mật với tôi.
  - Có phải về những con thú? Lê Việt đặt câu hỏi.
- Tôi không thấ y nó đưa đám thú rừng về nhà, nhưng việc nó ở trong rừng nhiê u ngày không phải là chuyện lạ.
- Thă ng Jo cũng là một đứa thích giao du với động vật hoang dã.
  Bryan cười và ngước nhìn bâ u trời đâ y những ngôi sao. Ông có cảm tưởng những ngôi sao â y đang rụng xuô ng dòng suô i.
- Còn thă `ng nhóc nhà tôi không tiế p xúc với động vật, ngoại trừ
   hô `i còn rấ t bé, nó khóc cả tuâ `n vì con tắ c kè ngụ trên cành cây

trước nhà chế t do tuổi già. – Lê Việt nói.

- Tôi đang có mong muố n ngày nào đó chúng gặp nhau.
- Có thể lă m chứ! Bryan hơ hai bàn tay trên ngọn lửa.
- Tuy nhiên chúng vẫn đang gặp chút rắ c rô i.
   Lê Việt có gặ ng giúp mình thấ y khá hơn.
  - Bây giờ chúng ta làm gì tiế p theo?

Sau khi bàn bạc, hai ông bố mặc lại đô lặn và đeo bình dưỡng khí. Họ phải lặn đế n những nơi còn bỏ sót, những vị trí sâu nhấ t mà lâ n trước họ chưa lặn xuố ng được. Trước khi chìm vào dòng nước, lời nguyện câ u của họ là sẽ không nhìn thấ y những điề u mà họ đang tìm kiế m. Còn lại một mình trên bờ, bà Liên không nghĩ ră ng mình đang sở hữu bộ óc phong phú của một người phụ nữ, và cũng suýt quên luôn bà đang bước xuố ng suố i như một người mộng du, nế u như hai con vẹt cổ hố ng không thình lình bay đế n bên bà. Sau nửa giờ lùng sục rấ t kỹ, họ cũng không phát hiện thêm vật gì kể cả con gấ u Pooh của con bé Susan. Lúc này hai ông bố của ba đứa trẻ đang đứng trước những cảm xúc rố i rấ m nhấ t trong cuộc đời họ. Trái tim họ nghĩ ră ng những đứa con của họ sẽ trở về nhà với thân thể cùng tâm hố n khỏe mạnh nhấ t như chưa từng trải qua một ngày đen tố i nào cả, nhưng lý trí và vố n số ng lại thuyế t phục họ đừng nên hy vọng quá nhiề `u.

18 Hai bà mẹ nhờ giúp đỡ

Tại căn biệt thự gâ n trung tâm thành phố.

Khi túng quẫn nhấ t, người ta vẫn có thể tìm kiế m những hy vọng cuố i cùng bă ng bản năng. Người vợ của Giáo sư Bryan Drucker cùng chị gái của bà âm thâ m tìm để n trụ sở công an một là n nữa. Nhờ tình yêu thương vô hạn của người mẹ, họ đã gián tiế p mở một cuộc tìm kiế m trên diện rộng. Cuộc tìm kiế m xuấ t phát từ nơi tìm thấ y chiế c bể bơi mini, mở rộng ra các khu vực xung quanh kể cả khu rừng cạnh đó. Cơ hội rấ t mong manh, đó là điể u mà bấ t cứ người trong cuộc nào cũng có thể hiểu được, nhưng chấ p nhận nó như thể nào mới là chuyện khác.

Đô´i diện với tin tức đó, hai người đàn ông đô`ng thời cảm thấ´y hổ thẹn. Việc tìm ra manh mố´i để giúp ngăn chặn sự hủy hoại đố´i với khu rừng càng lúc càng đi vào ngõ cụt, và vai trò trụ cột trong gia đình của họ đang ở tình trạng lo lửng. Chính quyê`n chặ´c chặ´n sẽ không giúp đỡ việc làm của họ, bởi bản thân nhà chức trách cũng chỉ muố´n thành phố´ phát triển hơn, hơn nữa chẳng có căn cứ nào giúp họ tin vào những khuyê´n cáo từ hai người đàn ông luôn câ`m trên tay những tấ´m bản đô` bám đâ`y bụi mố´c cùng những thứ ký hiệu lạ hoặ´c, trong khi công an thành phố´ cũng rấ´t kiên trì trong việc tìm kiế´m những đứa trẻ mấ´t tích.

Một là n nữa người đàn ông để n từ Florida – nơi mà cả thể giới biể t để n như một vùng đấ t nă ng – cảm thấ y lo lă ng hơn bao giờ hể t. Nhà sinh vật học Lê Việt cũng sẽ phải xuôi theo số mệnh. Đố i với ông mà nói, tình yêu của ông dành cho rừng chưa bao giờ nguội lạnh, thể nhưng ông và cộng sự của mình có thể sẽ chẳng có được gì, nế u không nói là mấ t cả chì lẫn chài.

19 Bị truy sát Câ`m trên tay khúc trâ`m hương mà bọn lâm tặc vừa đánh rơi, Joey Drucker tin ră`ng khu rừng này quả là một mảnh đấ´t màu mỡ cho những kẻ trót mang tham vọng làm giàu mù quáng. Chúng sẽ tàn phá bấ´t kỳ thứ gì để có được khúc gỗ mục này. Đúng như vậy. Joey, Susan Drucker và Lê Lâm phải chạy thật nhanh vê` phía Bắ´c, đô`ng thời tránh ngoảnh đâ`u lại dẫu chỉ là tích tắ´c khi mà đoàn xe máy lúc nãy đã đổi hướng vê` phía chúng. Những kẻ khai thác trâ`m trái phép sẽ không để lại bấ´t kỳ dấ´u vế´t gì của chúng ở khu rừng sau khi thực hiện xong hành vi ăn trộm, và dù người phát hiện ra chúng chỉ là những đứa trẻ thì *dâ´u vê´t* bọn trẻ để lại cũng phải bie´n mấ´t luôn. Từ bố´n năm trở lại đây, cánh rừng chưa hê` chúng kiê´n bấ´t cứ cuộc rượt đuổi khủng khiê´p nào cả. Nhưng giờ thì điê`u đó đã trở lại, đúng ra là vừa mới bấ´t đâ`u.

Đô´i với Lâm – chàng trai đam mê ghép hình – thì đây là cuộc trô´n chạy không tưởng, cậu sẽ chẳng bao giờ tin ră`ng mình đang bị bọn lâm tặc khét tiế´ng tàn bạo truy sát chỉ bởi một khúc gỗ trên tay người em họ để´n từ Florida. Tuy nhiên, trong lòng cậu vẫn đang dâng lên nỗi căm phẫn. Lâm biế´t, dù có phải làm gì đi nữa, cậu cũng phải xứng đáng là người anh của Joey và Susan Drucker. Lâm không muố´n Jo nghĩ về cậu như một kẻ nhút nhát, và sự đô ng cam cộng khổ vào lúc này là cơ hội để cậu khẳng định điề u đó.

Nế u so sánh với cuộc di binh thâ n tố c của quân Tây Sơn năm nào thì tình huố ng trố n chạy của bọn trẻ đêm nay chẳng là gì, nhưng chỉ dựa trên tinh thâ n chiế n đấ u để so sánh thì sẽ khó có nhà phân tích nào đưa ra được một đánh giá về sự khập khiễng, bởi vì hình ảnh hai cậu nhóc vừa học xong lớp Bảy, một cô bé gái đang thay những chiế c răng sữa cuố i cùng trước khi vào lớp Một, đang cố sức chạy thật nhanh trước sự truy đuổi đám lâm tặc hung hãn nhấ t của cánh rừng này, đích thị là quá sức gay cấ n.

Susan chưa ý thức được hế t chuyện gì đang xảy ra, nhưng con bé đã trở nên gan dạ hơn và có những suy luận của riêng mình. Thường thì người lớn tố t bụng sẽ chẳng bao giờ đuổi theo đám trẻ mặt còn búng ra sữa và mới thoát chế t sau cuộc thập tử nhấ t sinh ở ngọn thác cao vút. Nế u là người tố t, họ sẽ phải dừng xe lại trước khi nhẹ nhàng đi đế n bên lũ trẻ trước khi trìu mế n chìa ra cái bánh pizza thơm nức. Trong lúc miên man nghĩ ngợi, Susan vô tình vấ p chân vào đoạn rễ của cây thông dâ u, ngã bật ra và hét lên thấ t thanh. Cả Lâm và Jo phải dừng lại đỡ Susan lên, nhưng con bé tỏ ra rấ t đau.

- Em đau lă´m. - Susan rên ri.

Đám lâm tặc đã gí sát đít chúng. Jo không còn cách nào khác là tiế p tục chạy.

- Em cô lên, Susan! Lâm Lê, giúp đặt con bé lên lưng tó với!

Lâm bô `ng Susan lên lưng Jo, song con bé bị đau ngay đùi, thật sự không thể nào chịu nổi ngay khi Jo chỉ vừa chạy được một đoạn ngă ´n qua những tán thông.

Dừng lại thôi Jo, con bé đau lă m! – Lâm hét lên, trong khi Jo
 vẫn că m đâ u chạy quên cả tiế ng la của cô em gái.

Jo biế t không có lý do nào để trì hoãn cuộc tháo chạy, bởi trong tình cảnh này, dừng lại nghĩa là chế t sớm hơn.

- Tụi mình không còn cách nào khác đâu! Jo vẫn chạy.
- Dừng lại và trả cái khúc gỗ â y cho bọn chúng, biế t đâu bọn chúng sẽ tha cho! Cậu không thể tiế p tục như thế được! Lâm nuôi hy vọng vào lòng từ bi hy xả của đám người chuyên tàn phá sự số ng của sinh vật tự nhiên.

- Bọn chúng sẽ giế t tụi mình đấ y! Thứ trong tay tớ không phải
   là khúc gỗ mà là trâ m hương!
- Là gì cũng mặc kệ, quan trọng là con bé să p ngất vì đau rô i đâ y! Jo a, thử xem, biế t đâu chúng sẽ tha cho bọn mình!

Jo dừng lại. Vế t thương ở đùi của Susan đang sưng to vì máu bâ m, mặc dù không để n nỗi quá tệ nhưng con bé còn quá nhỏ để có thể chịu đựng những cơn đau cấ p tính. Bọn lâm tặc dừng xe lại, có tấ t cả sáu tên. Jo đặt con bé xuố ng, đứng lên trước, đẩy Lâm và Susan ra sau. Lâm đỡ con bé ngô i vào lòng mình.

- Các ông muố n thứ này? - Jo lấ y khúc trâ m hương ra.

Bọn lâm tặc hung hãn bước để n. Một tay trong số chúng rút một con dao sắ c lẹm từ thấ t lưng ra.

- Tại sao tụi mày chạy?
- Vì chúng tôi sợ. Jo lên tiế ng.
- Gì đây? Một thă `ng mã t xanh mũi lõ ư? Hã n tiế n sát lại, chĩa mũi dao vào mặt Jo rô `i giật khúc trâ `m hương trên tay cậu ta À, mã t mày không xanh nhỉ? Mày có biế t bọn tao là ai không thă `ng Tây lai?
- Không biế t. Jo lắ c đâ u rô i quay sang nhìn Susan và Lâm,
   hai đứa cũng lắ c đâ u theo.
- Đô` khỉ khô, mày tưởng bọn tao ngu hả thă ng nhóc? Mày câ m cái này và chạy thục mạng mà nói là không biế t hả? Hấ n đập đập con dao vào lòng bàn tay Được rô i, bọn con nít Tây chúng mày khôn lỏi lă m...

Các ông muố n giế t tôi sao? – Jo gố ng người, cố gặ ng để mình không run lên. – Vậy giế t đi... Nhưng... Nhưng... phải thả anh họ và em tôi đi!

Tên lâm tặc được dịp cười phá lên, những tên còn lại cười theo như một đám động giật.

- Xem nào, tao nghĩ là đem bán tụi mày cũng được không ít tiê`n đâu con.

Hấ n vừa dứt lời, những tay còn lại liê `n lao vào bọn trẻ. Jo chưa kịp phản ứng thì bấ t ngờ một con chim khổng lô `đã xuấ t hiện. Trước khi đáp xuố ng, con vật dùng đôi cánh khổng lô `của mình quật mạnh vào đám lâm tặc, từng tên một, làm bọn chúng nháo nhào ngã vật ra, ánh mắ t sáng quắ c của con chim nhìn Jo vẻ gấ p gáp. Lập tức Jo bô `ng Susan ngô `i lên lưng con đại bàng. Mặc cho con bé sợ hãi, con đại bàng vẫn cấ t cánh bay lên. Cả hai cùng mấ t hút trong rừng sâu, sau những tán cây rậm rạp. Trong lúc bọn lâm tặc chưa kịp trấ n tĩnh, Jo giành lại khúc trâ `m hương.

- Tụi mình chạy tiế p! - Jo hố i thúc.

Ngay sau đó, bọn lâm tặc ước ră ng chúng có cánh để đuổi theo hai đứa nhóc ranh mãnh này.

Sau khi tạm thời cấ t đuôi được lâm tặc, Jo thuyế t phục Lâm chạy sâu vào trong rừng – nơi cách đây không lâu chúng luôn cẩn thận để tránh lạc vào. Bấ y giờ hai đứa phát hiện tấ m bản đô hiện đại đã bị rơi lại phía sau trong lúc chạy, không còn cách nào khác là phải lật tấ m bản đô da thú cổ xưa ra, dù việc này sẽ khiế n Lâm bị ám ảnh nhưng đây là nước đi cuố i.

Không sao, tôi ổn mà. – Lâm nói nhưng cậu vẫn không dám
 nhìn vào tâ m bản đô da thú.

- Vậy phiê `n cậu nha.

Nhìn tấ m bản đô vẽ phâ n phía Nam, Jo đăm chiếu tính toán, nhưng cuố i cùng Jo chỉ có thể đi theo cảm tính vì những đường vẽ đã mờ, kèm theo những ký tự lạ chă ng chịt rấ t khó nhìn. Tuy nhiên cậu ta không còn cách nào khác là để Lâm phải tin ră ng đường về nhà không còn xa nữa. Lâm xác nhận điể u đó khi trời cũng đã lờ mờ sáng, cậu hỏi:

- Con đại bàng đó sẽ đưa Susan vê `nhà chứ?
- Ù nó bảo ră ng sẽ đưa con bé vê nhà.

Thật sự thì Jo cũng không chắ c mình đã hiểu hế t những gì con đại bàng nói hay không, song cậu hy vọng điể u mình vừa nói với Lâm là đúng, hoặc ít nhấ t, có thể thuyế t phục được cả hai trong lúc này.

20

Susan cưỡi đại bàng khổng lồ

Đôi mắ t Susan đang mở to hế t cỡ để nhìn cho rõ thế giới mới đang hiện ra, cái thế giới mà con bé từng thấ y trong mơ. Thế giới giữa người và thú. Giữa tình bạn và lòng tố t. Con đại bàng to quá khổ được xem là một người bạn tuyệt vời, tuy nhiên nó vẫn chưa thể soán ngôi Pooh trong lòng cô bé được. Pooh ít nói nhưng vẫn là người bạn tuyệt vời nhấ t, thế nhưng con đại bàng vẫn có sự hấ p dẫn riêng. Một con đại bàng hào hiệp! Ngay sau đó con bé lại bắ t đâ u phân vân không biế t có nên cho đại bàng một cơ hội đứng ngang hàng với gấ u Pooh không.

Dẫu không thể đố i thoại được với nhau nhưng Susan tin ră ng đôi cánh này sẽ chỉ đưa mình để n nơi an toàn. Ôi! Đôi cánh mê m

mại và mạnh mẽ đang chao liệng giữa bâ u trời của khu rừng xanh hùng vĩ, bâ u trời thật đẹp dưới ánh dương rực rỡ và phủ lên những tán cây xanh một sức số ng kỳ vĩ. Susan sẽ số ng với những ngày tuyệt vời ở nơi đây. Con bé đang nghĩ dở để n đó thì con đại bàng đáp xuố ng một nơi rấ t đẹp sau khi đã lượn quanh một vòng trên không.

Sự xuấ t hiện của Susan làm những cư dân của cánh rừng phải ngạc nhiên, đặc biệt là cậu bé đang vật lộn với những sợi dây thừng và đố ng lá khô đă ng kia, bên cạnh một túp lê u gỗ có bậc câ u thang thâm thấ p. Susan lặng người nhìn cậu và những con vật đang ngước nhìn Susan cùng con đại bàng. *Ôi! Thật tuyệt vời!* Susan muố n thố t lên.

21

Cuộc gặp gỡ kỳ lạ

Miên hoàn toàn bị bấ t ngờ khi con đại bàng Musat hạ cánh cùng một đứa con gái tóc vàng ngây ngô. Trên tay con bé cấ m một chú gấ u bông màu vàng, con bé chẳng tỏ vẻ gì là không sợ hãi, cũng chẳng phản ứng gì cho để n khi Miên để n rấ y la con đại bàng đen.

- Musat! Sao mày đưa con bé này vê` đây chứ?
- Này anh ơi, nó đã cứu số ng em đấ y.
- Tao không hỏi mày, con bé kia!
- Nhưng em có thể trả lời thay bạn â´y. Vì bạn â´y đã cứu mạng
   em.

Miên gườm gườm nhìn Susan.

– Mày đi chỗ khác chơi, để tao nói chuyện với Musat!

Susan buô `n bã bước đi, nhưng ngay lập tức con bé đã có thể đứng giữa bâ `y thú rừng mà không hê `sợ hãi.

Musat giải thích lý do vì sao nó mang Susan vê dây, nhưng Miên không mảy may, cậu cho ră ng con bé chỉ gây thêm ră c rố i mà thôi. Tuy nhiên cái cách mà con bé nói chuyện với những cư dân của khu rừng đã tạo cho cậu một sự hiế u kỳ, bởi bạn bè con người của cậu, đế n sờ vào tai con Ali cũng đã không dám, nói gì đế n chuyện đứng trước một con vật hoang dã? Đă ng này con bé đặc biệt yêu quý những người bạn của cậu, tình cảm của nó đề u dành cho tấ t cả. Susan đặc biệt thích cái vòi và tai của lũ voi, mân mê cái lưng của hỏ, vuố t ve cái đâ u của báo, khỉ, thích đặt tay lên mình bò tót và khát khao được đám cú mèo hay đại bàng cho trèo lên lưng để bay vào không trung một lâ n nữa. Dẫu vậy đôi mắ t con bé có chút gì đó đươm buô n.

- Mày bị sao mà con Musat đưa vê dây? Miên đứng bên con bé.
  - Đi lạc, em bị đau chân.
     Susan thổ lộ.
  - Nhà mày ở đâu?
  - Ở Florida, bên bờ biển.
  - Nơi đó là ở đâu?
  - Hình như là Hoa Kỳ.

Cậu hoàn toàn rố i ră m, nhưng dẫu sao thì cậu cũng đã cấ t công lại gầ n hỏi cô bé.

- Trước khi mày bị lạc thì mày đã ở đâu?
- Ở nhà của anh Lâm Lê.

Miên không hỏi thêm nữa, bởi cậu biế t những đứa trẻ số ng ở thành phố đề u ngờ nghệch, nhờ vậy mà cậu thấ y mình hơn hẳn bọn chúng. Khi Miên tiế p tục bắ t tay với công việc của mình, cũng là lúc Hoàng Tử hoàn thành nhiệm vụ trở về .

Miên đã an tâm với kế hoạch di tản bâ y thú. Nhận được sự ủng hộ sơ qua của Mây Xám, cậu vạch ra kế hoạch phòng thủ bă ng cách giăng bẫy trong bán kính vòng tròn bố n cây số bă ng những cái hố sâu chứa đâ y bùn nhão và những sợi dây thừng xoă n kẽm gai chạy từ gố c cây này sang gố c cây kia. Những con khỉ mặt đỏ cũng đã được bố trí cùng đôi mã t tinh tường trên ngọn cây cao chót vót. Bâ y cú mèo và đám đại bàng cũng sẽ vừa bay vừa đậu để thám thính tình hình, đôi khi chúng còn thay phiên nhau túc trực. Những con thú đánh biên đang rèn luyện sức lực và khả năng tấ n công đố i phương, trong vài ngày tới chúng sẽ phải đạt được mục tiêu di chuyển nhanh gấ p đôi thường ngày. Mây Xám đề nghị Miên nhanh chóng ra bài tập phố i hợp, theo gợi ý của con tế giác cái này thì câ n chọn ra một con voi và một con gấ u cùng tập luyện, sau đó hai loài này tổng dợt với nhau thành thạo như với chính đô ng loại của mình. Từ đó các loài khác cũng sẽ làm như vậy.

Miên phỏng đoán đám thợ săn đang án binh bấ t động không phải vì bọn chúng biế t cậu và đám thú đang ở đây mà vì bọn chúng chò những con vật sa vào bẫy của chúng. Biế t "bứt dây động rừng" nên bọn chúng rấ t thận trọng với các toán kiểm lâm. Kiểm lâm của khu rừng này là một tập thể vững vàng, giàu kinh nghiệm và khó bị đánh bại, thế nhưng sau sự kiện kêu gọi đã `u tư du lịch ở khu vực mạn rừng, đã có rấ t nhiê `u kẻ buôn lậu gỗ, buôn bán động vật hoang dã đang âm thâ `m lên kế hoạch đưa người vào chuẩn bị cho những vụ càn quét nhỏ lẻ trước khi làm đợt tấ n công dô `n dập. Những gì quý hiế m nhấ t của khu rừng sẽ nă `m trong tay chúng. Điề `u này đã được một số nhà hoạt động môi trường cảnh báo,

chính quyề `n đáp lại điề `u đó bă `ng cách cam kế t sẽ gia tăng tố i đa nguồ `n nhân lực để bảo vệ rừng, thể nhưng để n lúc này vẫn chưa có ai biể t ră `ng đã có vài nhóm đã chực sẵn trong rừng với các thủ đoạn hế t sức tinh vi để cướp đi sản vật quý giá nhấ t từ nó, ngoại trừ cậu bé Miên cùng ba đứa trẻ mấ t tích. Đó cũng chính là điề `u thôi thúc Miên bám trụ cùng với muông thú.

Trước đó cậu cũng đã kịp khuyế n khích bâ y thú tiế p tục do thám tình hình cả bố n hướng Đông, Tây, Nam, Bắ c nhưng không được đi quá xa đại bản doanh nhã m tránh bị bọn thợ săn mai phục. Cậu tin tưởng khả năng của Musat và Hoàng Tử, hai con vật này tuy còn non trẻ nhưng đâ y bản lĩnh và đủ trí thông minh để có thể trở thành những chiế n binh mưu trí nhấ t của khu rừng trong tương lai. Và cậu cũng ước rã ng con voi Giã ng đang ở đây, cùng kê vai sát cánh bên cậu, cùng cậu chiế n đấ u với tấ t cả đám người đang muố n hủy hoại khu rừng. Tuy nhiên trước khi đi, Hoàng Tử đã gặp riêng cậu khi nó phát hiện có một con bé đang đứng bên cạnh con Ali. Hoàng Tử kể cho Miên chuyện mà nó gặp đêm qua có liên quan đế n con bé đó. Nghe xong đâ u đuôi, Miên bảo đảm với con báo là cậu sẽ có cách lo chuyện này.

₽hàn 6

Cuộc rượt đuổi và trí nhớ của Jo

Bình minh đang lên dâ `n. Đi được một đoạn nữa vào sâu trung tâm khu rừng, Joey Drucker không nghĩ mình đã hoàn toàn că ´t được đuôi bọn lâm tặc khi mà cậu vẫn còn nghe rõ mô `n một âm thanh của những khô ´i động cơ trong xe Minsk cổ quái ở đă `ng sau.

- Bọn chúng đang thu ngặ n khoảng cách. Chừng vài trăm mét
  nữa thôi. Jo nói, đôi chân đã mỏi nhừ.
- Giờ phải làm sao? Lâm vừa hỏi vừa cố sức chạy như một con nai.
  - Đừng bỏ cuộc! Chạy tiế p!
- Bổ cuộc? Không đời nào!
   Lâm hét to rồ i phóng lên phía trước.

Jo đuổi theo và vỗ vào vai người anh họ. Cả hai cố gắ ng gia tăng khoảng cách với đám lâm tặc bặ ng cách chạy vào những đoạn có nhiệ u rễ cây trô i lên mặt đấ t, nhưng cuộc rượt đuổi vẫn không hệ dừng lại. Đôi chân của hai đứa trẻ hoạt động như chính những con thú đang bị săn đuổi, chúng chạy với tấ t cả sức lực và bản năng sinh tố n của mình.

***

Mùa hè năm lớp Sáu, tức là cách đây đúng một năm, nhờ vào sự đặc cách, cậu bé Joey Drucker đã vào Thư viện Đại học Tiểu bang Florida, ở đó cậu mượn cuố n sách của Kippling, lạ lùng ở chỗ là Jo phát hiện ra một mảnh da thú được kẹp bên trong cuố n sách. Câ m tấ m da thú cũ kỹ ấ y lên, Jo có một cảm giác rấ t huyê n bí hơn ý nghĩ ban đâ u rã ng đó chỉ là một tấ m da thú đơn thuâ n với những

hoa tiế t giố ng như một tấ m bản độ chen chúc những ký tư cổ xưa na ná chữ cổ của người Ả Rập. Thế rô i Jo mang tấ m bản đô vê nhà, lên mạng tìm hiểu thêm nhưng lại không cho ra kế t quả gì, cho để n một hôm cậu vô tình phát hiện thêm bí mật. Cậu ta quyế t tâm đi tìm lời giải cho tấ m bản đô kỳ lạ này, tấ m bản đô không chỉ có linh hô n, có quá khứ, mà còn là manh mô i cho điệ u gì đó nữa, Jo tin chă c như vậy. Để làm việc đó, Jo quyế t định đi đế n một số tiểu bang phía Bă c bă ng khoản tiê n thưởng sau sự kiện giải cứu một con cá voi hoa tiêu bị mặ c cạn ở bờ biển Florida. Những nơi Joey Drucker để n, không có nơi nào mà một học sinh lớp Sáu sinh ra ở Florida lai có thể để n đó một mình. Đó là Bảo tàng Lịch sử Tư nhiên Hoa Kỳ, Thư viện Cộng đô ng New York, trường Đại học Harvard ở Massachusetts và một số thư viện khác, những nơi này Jo đã phải rấ t vấ t vả mới có thể vào được bên trong. Jo dành tổng cộng hai mươi hai ngày cho chuyế n "du ngoạn" chỉ bặ ng cách ngô i lỳ bên những cuố n sách mà cậu tìm ra từ mọi ngóc ngách, cùng với món bánh kẹp và một chai Coca to tướng, ngày cũng như đêm, để n nỗi những người thủ thư đã phải than phiê n.

Sau đó Jo tìm để n các trung tâm chăm sóc động vật hoang dã. Ở những nơi này, nhò vào chiế n tích của mình, cậu được các nhân viên chào đón như người nhà. Tận dụng sự ưu ái đó, Jo đã sao chép lại những ký tự từ tấ m bản đô và dùng mạng wifi gửi ảnh chụp bản đô kèm theo thư ngỏ đâ y lời lẽ tôn nghiêm nhấ t cho một số Giáo sư Địa lý, Khảo cổ và Sinh học mà cậu tìm được địa chỉ thư điện tử trong cuố n sổ tay của bố mình. Cậu đã chọn một cái tên giả, và để thuyế t phục hơn, cậu tự nhận mình là sinh viên để nhờ họ giải mã. Sau hơn ba tuâ n bỏ nhà đi bụi (theo cái cách mà mẹ cậu nói trong lúc tức giận) thì cậu thu được không ít thông tin cho tấ m bản đô bí ẩn này. Những gì cậu cảm giác đã hoàn toàn đúng, tấ m bản đô thuộc về một vùng đấ t ở Đông Nam Á cùng với những câu chuyện thiên nhiên kỳ bí. Cậu hế t sức vui mừng với kế t quả, và càng vui mừng

hơn khi biế t ră `ng phu nhân của Giáo sư Bryan Drucker đáng kính đã đặt vé máy bay cho gia đình đế n đó vào mùa hè năm sau, nghĩa là trong danh sách hành khách của chuyế n bay đó có tên cậu — Joey Drucker. Không gì tuyệt vời hơn, đó cũng chính là động lực giúp cậu tự tin tìm hiểu thêm về `những gì còn lại tại những khu rừng nhiệt đới Đông Nam Á. Để thỏa mãn lòng mình, cậu cho ră `ng chuyế n bay trở lại Việt Nam của gia đình giố `ng như là một sự tán dương mỹ mãn nhấ 't cho những cố `gă `ng của bản thân.

Tuy nhiên sau khi phân tích toàn diên thì Jo thấ y rặ ng kế t quả có được sẽ rấ tít, vì bản thân cậu không phải là người có nhiệ u kinh nghiêm thám hiểm hay am hiểu vê `vùng đấ t này. Nhấ t là cánh rừng bí ẩn â y. Nhận thấ y thực tế đó, cậu quyế t định bỏ ra một ít trong quỹ tiế t kiệm của mình để có thêm người đô ng hành – điể u mà câu nghĩ sẽ ít nhiệ u cải thiên được tính khả quan. Và rô i có một việc đặc biệt nữa đã xảy ra ngoài mong đợi. Trước giờ cậu lên máy bay cùng gia đình, hộp thư điện tử của cậu nhận được thư từ một người ở bên kia Thái Bình Dương gửi để n. Người này không công bố danh tính của mình ngoài quố c tịch. Sở dĩ ông ta biế t được cậu là nhờ mô i quan hệ nào đó ở Mỹ tiế t lộ cho ông vê chuyện tấ m bản đô. Sau khi chắ c chắ n cậu là người câ n tìm, ông ta đê nghị được gặp cậu tại bấ t kỳ đâu cậu muố n. Lời khẳng định đó được chặ c chặ n bởi số tiê nông ta chuyển cho cậu là ba ngàn đô la thông qua một tài khoản trên mạng và ông ta hứa hẹn sẽ đưa thêm khi gặp được cậu cùng tấ m bản đô còn nguyên vẹn.

Nhưng những gì mà Jo â´n tượng trong cuộc trao đổi này nă`m ở chỗ, ông ta đang có trong tay hai tâ´m da thú giố´ng hệt tâ´m bản đô` mà cậu đang giữ. Tuy nhiên đó chưa phải là tâ´t cả phâ`n hay nhâ´t của câu chuyện. Cậu làm người đàn ông đó phải bâ´t ngờ khi chọn địa điểm gặp mặt ngay tại thành phố´ của ông ta, tại quán cà phê gâ`n khu biệt thự mà cậu sẽ sớm đặt chân đế´n. Cậu biế´t rõ khu

nhà đó, nhưng sự bí ẩn của người đàn ông này cùng câu chuyện về tâ´m bản đô` khiế´n cậu nóng lòng hơn cả. Cậu thích thú khi nghĩ đế´n cảnh người đàn ông đó sẽ phải giật nảy khi biế´t người mình đặt trọn niề m tin là một thă `ng nhóc học lớp Bảy nói sành sỏi tiế´ng mẹ đẻ của ông ta. Cậu phản hô `i ông ta bă `ng một dòng ngă´n gọn: "Tôi sẽ đô `ng ý những yêu câ `u của ông, nhưng ông nên cho tôi tham gia việc này". Ngay sau đó ông ta trả lời cũng rấ t ngă´n gọn: "Chúng ta hãy thử đặt niề `m tin vào nhau. Hẹn gặp lại".

23

Cuộc giải cứu của bầy voi thông minh

Chạy thêm được một quãng trong tình cảnh đã trở nên nguy biế nhơn, Jo biế t mình đã tiêu hao quá nhiề `u năng lượng, riêng Lâm thì gâ `n đế n dố ´c kiệt sức. Hai chân của chúng đã sưng tấ ´y, túi phổi hoạt động gâ `n như cạn kiệt và khó mà cung cấ ´p đủ ôxy cho cơ thể. Tương tự, dạ dày chúng cũng đang ở trong tình trạng trố ´ng rỗng. Trong lúc không còn gì để mấ ´t, Jo quyế ´t tâm bỏ lại hai chiế ´c ba lô đô `dùng cho nhẹ gánh. Thật may mặ ´n và không ngò, chính những chiế ´c ba lô lại trở thành chướng ngại vật đố ´i với bọn lâm tặc. Đô ʾđặc lỉnh kỉnh trong ba lô lăn ra ngoài, nặ m rải khặ ´p đường và vô tình chặ ´n ngang bánh xe khiế ´n cả đám lâm tặc ngã nhào khỏi xe. Khoảng cách được nới thêm lâ `n nữa. Tuy nhiên cú ngã đó chỉ như một thời khặ ´c không may mà thôi. Cả bọn nhanh chóng đứng dậy, lao tới mà không câ `n đế ´n xe.

- Bă t bă ng được chúng cho tao!
   Một tên ra lệnh khi bọn trộm trâ m hương đã gâ n tóm được hai đứa nhỏ.
- Giờ phải làm sao đây?
   Lâm chạy trong tình trạng thở còn không ra hơi.
   Phải có cách nào chứ Jo?

- Cứ chạy đi đã! Tớ thử cái này xem sao.

Trong thời khắ c sinh tô n nghẹt thở, Joey Drucker dùng đế n vận may cuố i cùng của mình: dùng đế n tín hiệu câ u cứu sơ khai nhấ t – cách mà cậu chưa bao giờ thử song giờ thì đành phải hy vọng thôi. Nhắ m mã t lại, xua hế t những suy nghĩ rố i rã m ra khỏi đâ u và đưa hai ngón tay trỏ lên miệng, cậu hít một hơi dài vào mũi, sau đó thở mạnh ra miệng, hơi thở xuyên qua hai môi trước khi lướt qua ngón tay tạo thành một âm thanh tuyệt diệu. Âm thanh đó lan truyề n trong không trung thăm thắm của khu rừng trước sự hung hăng của bọn lâm tặc. Bản thân Jo cũng lo sợ rã ng điể u đó chỉ là hão huyê n. Nhưng cũng chính thời khắ c đó, một hiện tượng đột nhiên xảy ra.

Bọn lâm tặc há hố c mô m khi chứng kiế n một bâ y voi rừng lao để n. Những kẻ mang dã tâm bấ t chính cố chố ng cự bă ng gậy gộc và tấ t cả những gì chúng có trong tay, tuy nhiên thứ chúng câ n là khẩu súng nòng dài đã bấ t ngờ bị một cái vòi tước mấ t khi còn chưa kịp rút ra. Trận chiế n không cân sức tưởng chừng sẽ kế t thúc nhanh, thì bấ t thình lình, tên câ m đâ u tóm được Lâm và nhấ m ngay lưỡi dao vào cậu.

Bảo lũ to xác tránh ra đi! Nế u không tao giế t thă ng nhóc
 này! – Tên lâm tặc bặm trọn uy hiế p đô i phương.

Lâm run lên trong tay hă´n, nhưng cậu vẫn đủ can đảm để không xao động.

- Coi chừng bị mặ c mưu hặ n!

Jo dang hai cánh tay ra hiệu lũ voi đừng kích động. Dường như chúng đề ù răm ră p nghe theo Jo, chỉ có một con voi đặc biệt nhấ t trong đám bị cụt đuôi bỗng dưng biế n mấ t từ lúc nào. Song, bọn lâm tặc từ đâ ù chí cuố i không nhận ra bâ y voi có bao nhiều con.

- Được rô ì, ông thả bạn tôi ra đi! Jo thương lượng.
- Mày đưa tao khúc trâ m hương nữa chứ, thặ ng nhóc!
- Thì ông cứ thả người đi đã! Jo cố kéo dài vụ thương lượng.
- Mày có đưa không hả? Hã n ta trừng mã t, lăm lăm lưỡi dao sát cổ con tin để n độ da cổ Lâm bị xước một đường, và chỉ câ n một động tác nữa là con dao sẽ làm Lâm tiêu đời.
- Ông cứ bình tĩnh bỏ dao xuố ng đi! Jo nói, đô ng thời đưa mặ t nhìn qua vai tên lâm tặc, trông thấ y con voi cụt đuôi đang lặng lẽ tiế n lại từ phía sau kẻ thủ ác.
- Giờ tao hỏi lâ n cuố i: Mày có đưa khúc trâ m hương đó lại đây không thì bảo?
  - Không! Không đời nào! Jo hét to.
- A! Thă `ng này... Toan manh động, đột nhiên hã ´n ta rú lên khiê ´p đảm.

Toán lâm tặc kinh hãi khi thấ y con voi cụt đuôi túm lấ y tay gã đô ng bọn bă ng cái vòi của mình. Đau không chịu nổi, hã n buông dao và kêu lên inh ỏi, sau đó năm tên lâm tặc còn lại cũng tự động bảo nhau đâ u hàng. Diễn biế n tiế p theo cũng không có gì phức tạp, thă ng nhóc người Mỹ và anh của cậu ta chỉ việc trói lũ ác nhân lại, bởi cậu ta biế t ră ng nế u để bọn chúng lọt khỏi tâ m tay thì chẳng khác nào "thả hổ về rừng".

Qua ải hiểm nguy, Lâm thở phào nhẹ nhõm và nhìn lên cao, ánh nă ng chan hòa khă p khu rừng, tiế ng chim lảnh lót nghe tựa như dàn đô ng ca thiên nhiên. Hương thơm núi rừng xộc vào khứu giác cậu, không khí trong lành tràn qua những rặng cây, ve vuố t làn da

cậu cho quên đi sự ê ẩm. Cậu bước đế n bên chú voi cụt đuôi, anh chàng này là sự ấ n tượng nhấ t với Lâm kể từ khi cậu rời khỏi nhà.

- Nó thông minh lă m! Jo nói và nhảy lên lưng con voi khác,
   nhường chú ta cho cậu.
  - Đúng, có vẻ nó lă m chiêu.
  - Một anh chàng tinh quái â y chứ! Cậu có thể nói chuyện với nó.

Lâm bắ t đã u đặt tay lên mình nó và vuố t nhẹ làn da thô ráp của chú voi. Để đáp lại tình cảm của Lâm, chú ta quấ n lấ y người cậu bă ng cái vòi mê m mại. Nó không biế t chân cậu sưng tấ y, nhưng nó để cậu ngô i lên lưng suố t quãng đường còn lại, quãng đường dẫn đế n một nơi đang chờ đợi nó và bâ y đàn của nó. Dù sao đi nữa, Lâm cảm thấ y mình đã an toàn, ít nhấ t sau một đêm trải qua trong rừng, cậu đã không còn sợ rừng nữa.

Ngô `i trên lung một chú voi giữa cánh rừng đại ngàn của vùng đấ ´t Đông Nam Á, chẳng khác mấ ´y giấ ´c mơ của cậu bé đế ´n từ Mỹ, như vậy cũng đủ cho Joey Drucker có lý do để tự tin nghĩ đế ´n tương lai của mình, song cậu vẫn không quên mình đang còn rấ ´t nhiề `u điề `u phải làm trước khi mọi việc chìm vào quên lãng. Qua câu chuyện mà anh chàng bố ´n chân khổng lô `kể, Jo biế ´t ră `ng lúc nó chào đời cũng là lúc mẹ nó chế ´t bên chiế ´c bẫy của bọn thợ săn, nhưng vận may chào đời của nó lại được đôi tay của một con người ban cho. Điề `u Jo không hiểu ở chỗ, cũng chính vì sự ra đời của nó nên người đó đã vĩnh viễn rời xa cánh rừng này. Mặc dù con voi không biế ´t cách diễn đạt cái chế ´t của một người là như thế ´ nào, nhưng Jo cảm nhận được nỗi thương tiế ´c của nó dành cho người cứu tinh xấ ´u số ´ â ´y.

– Nó nói gì với cậu sao?

- Tớ hỏi nó vài chuyện
- Cậu biế t được gì?
- Nó sẽ đưa bọn mình để n một nơi. Và Jo không kể cho Lâm về việc con voi sinh ra, vì chính cậu cũng đang tự thắ c mắ c vì sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Thấ y Jo có được khả năng tiế p xúc với các con thú nên Lâm cũng muố n thử, thế nhưng suố t mấ y dặm đường đã qua, cậu chỉ có thể biế t được chú voi con cùng đàn của nó vừa trở về từ một cánh rừng khác sau khi nghe ngóng được điể ugì đó từ những con chim. Tiế ng huýt sáo của Jo vang lên với ý nghĩa như một tín hiệu tiế p theo, kế t quả đó cũng đủ làm cho cậu ngây ngấ t. Dẫu sao thì, so với những chuyện đã qua, đây là một cột mố c nữa đáng để cậu ghi nhớ. Sự háo hức dâng tràn và lúc này cậu yêu rừng quá đỗi. Cậu không còn muố n vội vàng chạy khỏi rừng nữa. Dù gì mùa hè năm nay cũng mới bắ t đầ u mà thôi.

24

Tự trách mình

Chờ đợi tin tức cả một đêm trong phòng khách khiế n cho tinh thâ n Bryan Drucker sa sút hơn bao giờ hế t, nhưng cũng không thể so sánh được với nỗi khổ của hai người phụ nữ trong căn biệt thự. Mặc cho những cơn gió hấ t mạnh không ngớt, họ đứng gâ n như thâu đêm ở cửa sổ, ngóng ra ngoài, vì lẽ đó mà họ sẵn sàng xẵng giọng với bấ t kỳ ai có ý định để n gâ n.

Trong khi đó, Lê Việt vẫn ưu tư ở một góc sô pha, qua ánh sáng chiế u trực diện lên mái đâ u ông, có thể thấ y vâ ng trán hã n những vế t nhăn của tuổi trung niên. Tiế n sĩ tự nhủ bản thân vào lúc này không nên nghĩ ngợi gì ngoài việc nghĩ cách tìm con, nhưng ông

vẫn phân tâm trong giây phút cô đơn sợ hãi nhấ t. Điề ù Lê Việt đang nghĩ đế n là việc mấ t liên lạc đột ngột với chàng sinh viên người Mỹ, người này đang sở hữu vật mà ông và Bryan cùng tìm kiế m, cả ba lẽ ra đã có cuộc gặp lịch sử vào đúng hai giờ chiế ù hôm qua. Tuy nhiên lúc này ông và Bryan nên tin rã ng đó là một trò lừa bịp của một thă ng nhóc nào đó. Một điề ù khiế n ông tự trách mình nữa, đó là ông đã chia sẻ cho kẻ bí ẩn về sự số ng còn của khu rừng, điề ù mà đáng lẽ ra ông không nên nói nế u chưa biế t đích xác người đó là ai. Rô ì lại thêm họa vô đơn chí, Lê Việt phải đố i diện với việc mấ t đi đứa con và hai đứa cháu. Tấ t cả mọi việc đang diễn ra hệt như đoàn tàu trật ray lao nhanh về một vùng sỏi cát và có thể đâm sâ m vào hẻm núi trập trùng nào đó trước khi mấ t dấ u khỏi cuộc hành trình sứ mệnh. Những tai họa đang kéo đế n này sẽ hủy hoại mọi thứ, *và đó rấ t có thể chỉ là vấ n đề `thời gian mà thôi*, Lê Việt nghĩ.

25

Cuộc trò chuyện đầu tiên giữa Susan và Miên

Sau khi nhận được sự trợ giúp xông xáo của lũ voi, những cái hố liê n được lấ p đâ y bùn, sau đó phủ lên một lớp lá vàng ngụy trang, sẽ chẳng ai biế t đó là cạm bẫy dành cho những kẻ xâm lấ n rừng sâu.

Cậu bé Miên phải cảm ơn những cái vòi dẻo dai và cả thân hình đô sộ của chúng trong việc hút và vận chuyển bùn từ một vũng bùn cách đó khá xa. Susan không hiểu nơi đây đang diễn ra chuyện gì, nhưng con bé biế t phải cảm ơn lũ voi bă ng cách nào. Con bé giật dao trên tay Miên rô i chạy tới chỗ đám sắ n, tìm cách xới chúng lên, để rô i nhận ra lũ voi có thể dùng đế n cái vòi của mình nhổ đám củ ấ y, thế là Miên được thể giễu con bé cho đế n lúc nó đỏ bừng mặt

và giận dỗi. Thấ y Susan ngô i buô n khá lâu, lũ sóc lân la lại gâ n, sau đó là bọn chô n ranh ma, rô i tiế p đó là đám thú tinh nghịch hay làm trò. Chúng kéo Susan để n khe suố i. Lũ chim hót vang giai điệu của riêng chúng, một giai điệu khiế n cô bé phải cười khúc khích, tiế ng cười của con bé thu hút cả đám khỉ, voi, hổ báo...

Không nhận thêm mệnh lệnh nào từ cậu bé Miên, đám thú rừng xúm lại bên cô bé loài người và lấ y đó làm cơ hội thả lỏng gân cố t. Susan phâ n chấ n tinh thâ n hơn hẳn, tiế ng cười trong trẻo của Susan hấ p dẫn bọn thú rừng. Susan còn nghĩ ra các trò chơi với chúng, cố t để chúng có thể thư giãn trước khi trở lại với nhiệm vụ. Đứng từ xa, Miên quan sát mọi cử chỉ của Susan, lâu lâu xen vào mấ y câu như có lệ, rô i cậu thoáng mim cười.

Chơi đùa xong với những người bạn mới, Susan trở lại bên túp lê `u gỗ, hái vài nhánh hoa rừng cài lên mái tóc vàng của mình. Con bé chẳng hé một lời với anh bạn mới cho để n khi Miên đưa cho con bé một cái nanh gấ `u. Dường như lúc đó, cơn giận cũng chẳng còn nữa.

- Nó là cái gì vậy anh?
- Của một chú gấ u đã hy sinh.
- Chú gấ u ấ y chế t rô i ư?
- Ù, bị thợ săn bă n chế t. Câ m lâ y đi, nó sẽ bảo vệ mày.

Susan câ`m cái nanh gâ´u mà rơm rớm nước mặ´t. Con bé không nghĩ rặ`ng một chú gâ´u to khỏe có thể chế´t vì một viên đạn nhỏ xíu của các bác thợ săn.

- Sáng nay mày đi cùng hai người nữa hả?

- Sao anh biế t được? Susan giật mình nhớ ra Jo và Lâm đang mò mẫm giữa rừng xanh trong cuộc chạy trố n với đám người xấ u kia.
  - Con Hoàng Tử nói cho tao biế t.
  - Có Hoàng Tử nữa sao?
- Ù. Nhưng nó chỉ là con báo thôi. Đêm qua nó nói đã gặp mày cùng hai người nữa ở phía Nam. Có một người hiểu được tiế ng nó và có thể khiế n nó nghe hiểu.
  - A! Là con báo định ăn thịt bọn em ư?

Miên bấ t bình vì câu hỏi đó của con bé.

- Không! Đừng bao giờ nghĩ chúng sẽ ăn thịt mày. Chúng chỉ cố hiểu xem bọn mày có phải kẻ thù hay không. Trả lời tao đi, hai người còn lại ở đâu?
- Em không biế t, có thể hai anh â y bị những người đó bấ t rô ì. Em phải đi cứu hai anh â y!

Susan với lấ y con Pooh đặt trên tảng đá, lòng chặ c chặ n mình sẽ đi nhưng không biế t đi đâu.

- Khoan đã, có một đàn voi. Tao nghĩ đi cùng với chúng là...

Phần 7

26

Nỗi khổ tâm

Tiế n sĩ Lê Việt chẳng còn mấ y kiên nhẫn để có thể ngô i như một pho tượng, tự ném tâm trí rố i ră m của mình vào sự đày ải hơn nữa. Ông không nên ghì chân một chỗ trên chiế c số pha vô tri, chỉ để chờ đợi cái gọi là phép màu. Ông đã bố n mươi sáu tuổi, dáng đi của ông không còn thẳng nữa, tóc pha hai màu rố i, đôi môi cũng đã thâm và sự chịu đựng thì giảm sút. Thời gian tước đi của nhà nghiên cứu sinh vật rấ t nhiề u thứ, trong đó có cả sự lạc quan. Ông sợ ră ng những mấ t mát sẽ giế t chế t ông trước khi tuổi tác và bệnh tật bào mòn thân thể.

Đảo mặ t nhìn quanh một lượt, vị tiế n sĩ bỏ đi trước phản ứng chậm chạp của hai người phụ nữ, thế nhưng người anh em đô ng hao của ông không có vẻ gì là như vậy. Bryan biế t rặ ng cộng sự thân thiế t nhấ t của mình đang lâm vào những khủng hoảng tạm thời, tuy nhiên ông câ n phải can thiệp trước khi những khủng hoảng đó đưa anh của ông đi đế n những quyế t định sai lâ m như chuyện đã xảy ra bố n năm trước. Phải là như thế .

Anh hãy bình tĩnh! – Đôi mặ t màu xanh lục của Bryan nhìn Lê
 Việt một cách cảm thông nhưng đủ để phát một tín hiệu có ích.

Người chủ nhà đứng sững, định giữ lập trường, nhưng ánh mắ t đó của Bryan khiế nông thấ y mình nhỏ bé. Không câ n Bryan đỡ, ông ngô i phịch xuố ng, vâ ng trán nhăn lại, những nế p nhăn có thêm cơ hội sinh sôi sau đuôi mắ t. Từ trong suy nghĩ mệt mỏi, một quá khứ hiện ra, giúp ông tạm rời xa hiện tại.

Cuộc gặp mặt kín diễn ra tại căn lê `u dã chiế ´n của một kỹ sư nông nghiệp, một con người dong dỏng cao và vẻ mặt hiê `n từ, số ´ng một cuộc số ´ng giản dị cùng vợ và con trai. Căn lê `u nă `m chế ´ch vê `phía mạn rừng, khá gâ `n ngôi nhà gỗ của gia đình anh. Anh thảo luận với hai người bạn của mình. Cả ba con người từ trước đế ´n nay đề `u có những phố ´i hợp ăn ý, nhưng lúc này họ đang cố ´gă ´ng tháo gỡ một vướng mã ´c mới. Người kỹ sư nông nghiệp phát hiện ra mố ´i đe dọa với khu rừng. Đã có vài toán lâm tặc cùng nhóm thợ săn được anh phát hiện xung quanh, tuy nhiên phạm vi hoạt động của bọn chúng còn khiêm tố ´n. Sở dĩ chúng còn e ngại là vì trong rừng có những bóng ma hế ´t sức ghê rọn liên tục nhă ´m vào bọn lâm tặc. Nhưng, điề `u đáng lo ngại ở đây chính là những bóng ma đó sớm muộn sẽ bị vô số ´ kẻ liê `u lĩnh và lý trí nhấ ´t trong chúng mặc kệ – chúng sẽ bấ ´t chấ ´p tấ ´t cả, kể cả thánh thâ `n thực sự, để thỏa mãn dục vọng.

Trong buổi thảo luận, nhà nghiên cứu sinh vật đưa ra một ý kiế n gây suy nghĩ, anh ta đề `nghị hai người còn lại nên nghĩ đế n việc để lộ thân phận mình, nghĩa là tiế t lộ lý lịch thật sự của những bóng ma cho chính quyề `n biế t để họ có kế hoạch ngăn chặn những kẻ đang rấ p tâm phá hoại khu rừng. Người kỹ sư nông nghiệp và người còn lại cùng ý kiế n rã `ng, câ `n có thời gian trước khi đi đế n quyế t định cho phương án này. Nhưng thật không may, vào ngày hôm đó người nêu ra phương án đã không tỉnh táo... chỉ vì anh ta được chúc tụng từ đô `ng nghiệp trong buổi nhận bă `ng tiế ´n sĩ. Vài ly rượu đã làm một con người vố ´n kỹ lưỡng trở nên mấ ´t khôn.

Chỉ một chút sơ sẩy, cái tin tuyệt mật ấ y đã để n được tai tên thợ săn khét tiế ng nhấ t khu rừng. Hặ n ta là nỗi khiế p sợ của khu rừng này, một kẻ nói là làm. Ngay đêm đó hặ n ra lệnh cho đám tay chân truy sát những bóng ma, đô ng thời đặt tấ t cả các bẫy thú vào sâu trong rừng một cách cấ p tố c. Không lâu sau đó một bi kịch đã

xảy ra khi mà Bryan Drucker và Lê Việt thoát khỏi cuộc truy đuổi thì cộng sự của họ đã không chịu khuấ t phục để cứu hai con voi bị dính bẫy: một con voi mẹ sắ p cho ra đời một con voi con. Người kỹ sư nông nghiệp trút hơi thở cuố i cùng trên đường đi bệnh viện, và bên cạnh anh lúc đó là vợ và cậu con trai bảy tuổi...

Chưa dừng lại ở đó, bọn thợ săn mở mọi tai mắ t, chúng ráo riế t tìm kiế m hai người còn lại khiế n cả hai không thể đặt chân vào cánh rừng nữa. Không còn nỗi ân hận nào hơn, Bryan và Lê Việt chỉ có thể âm thấ m kêu gọi tài trợ địa phương trong các chương trình bảo vệ rừng, do đó bọn thợ săn và lâm tặc vẫn chưa thể tiế n sâu vào rừng. Thế nhưng, giờ đây tình hình đã khác...

27 hông bỏ

Không bỏ cuộc

Có vẻ việc hô i tưởng lại chuyện cũ là điề u đã xảy ra cùng một lúc trong tâm hô n của hai người đàn ông, ngay thời điểm họ đang phải đô i diện với những nguy cơ đón nhận nỗi mấ t mát đau thương nhấ t trong cuộc đời mình.

Nỗi dã `n vặt và cảm giác bấ ´t lực kéo dài trong sự im lặng đã khiế ´n cho hai người đàn ông già đi đế ´n vài tuổi chỉ trong vòng nửa ngày, quá trình lão hóa chỉ có thể dừng lại khi họ nhận được một tin báo từ trụ sở công an. Tin tức họ nghe được thật sự là tia hy vọng rõ ràng nhấ ´t. Cách con suố ´i không xa, trên lố ´i vào lãnh thổ khu rừng, tổ điề `u tra phát hiện ra ba chiế ´c xe gắ ´n máy cùng hai chiế ´c ba lô, theo xác nhận thì hai chiế ´c ba lô đúng là của bọn trẻ. Đặc biệt hơn bởi cách đó nửa cây số ´ về `phía Bắ ´c, các điề `u tra viên còn phát hiện ra dấ ´u giày của nhiê `u người với dấ ´u chân voi cùng một hai bãi phân voi, theo kiểm tra thì đây là bâ `y voi rừng đang sinh số ´ng ở khu rừng kế ´ bên. Dựa trên phân tích thì bãi phân voi mà họ

phát hiện chỉ mới có cách đây chưa đâ y hai giờ đô ng hô và họ đang là n theo dấ u chân của bâ y voi để bổ sung thêm hô sơ tìm kiế m.

Tuy nhiên không lâu sau, công an cho biế t chắ c chắ n đã có xô xát xảy ra. Rấ t có thể bọn trẻ đang bị một toán lâm tặc truy bắ t khi chúng phát hiện ra bọn nhỏ có thể gây nguy hại đế n việc phạm tội của mình. Có thể bâ y voi được bọn chúng thuâ n dưỡng với mục đích vận chuyển gỗ lậu. Ngoài ra dấ u giày của cô bé Susan đã biế n mấ t khá sớm, nghĩa là con bé chỉ đô ng hành với hai người anh của nó trong một cự ly ngắ n và đã biế n mấ t trước lúc xảy ra vụ xô xát cuố i cùng – đây là một chi tiế t vô cùng bấ t thường đố i với những nhà điể u tra kinh nghiệm nhấ t, tuy nhiên họ chưa đưa ra giả thuyế t nào. Tin tức chỉ vỏn vẹn có vậy.

Trong khi đó, kèm theo một chút phẩ n chấ n, bố của cô bé Susan lại nghĩ khác. Bryan có điệ u kiện riêng để tin ră ng giả thuyế t không tưởng nhấ t có thể đã xảy ra, kể cả việc hai chàng trai nhỏ bé và đám lâm tặc đã mấ t dấ u cùng bâ y voi là một sự thuyế t phục khác trong cùng một sự việc. Ông đã từng ở trong khu rừng đó, đã là một trong những bóng ma của cánh rừng, vì vậy ông hiểu rõ những giả thuyế t ma quý mà nhiệ u người không muố n đưa vào tập hộ` sơ tìm kiế m những đứa trẻ mấ t tích là gì. Rời khỏi những khuôn mặt thiểu não, Bryan tìm một góc yên tĩnh nhấ t trong khu vườn nhỏ, bên ngoài cánh cửa, ngô i xuố ng chiế c ghế đá nơi có những luố ng hoa loa kèn và cát tường đan xen thành một tấ m thảm sọc trắ ng – tím, để cân nhặ c là n nữa các ghi chép của mình bố n năm vê trước. Trong cuố n album nhỏ lưu giữ đâ y đủ các bức ảnh mà ông và công sư của mình thu thập, có một vài điệ u đặc biệt. Người công sư đã qua đời của ông từng chứng tỏ cho hai thành viên còn lại biế t khả năng tuyệt diệu của mình, và khả năng ấ y theo ông nói là nó tự nhiên mà có, từ thời ông còn đang đi học ở trường dành

cho học sinh nội trú. Ông cũng bộc bạch ră `ng đã nhìn thấ y khả năng đó từ cậu con trai còn rấ t bé của mình, nhưng dĩ nhiên là ông không muố n thă `ng bé phát triển khả năng đó quá sớm. Thế thì không có lý do gì mà Bryan không hy vọng Jo – con trai ông – có thể cũng có khả năng đó? Hoặc rấ t có thể ba đứa trẻ mấ t tích đề `u có khả năng đó? Đây là một suy đoán không phải không có căn cứ, bởi, xác suấ t di truyề `n là rấ t cao.

Lúc hai người phụ nữ rố t cuộc đã chịu đụng đế n món bánh cuố n cùng cố c sữa nóng cho bữa sáng rố i tự dìu nhau lên phòng nghỉ, cũng là lúc Bryan đem những suy nghĩ này bày tỏ với Lê Việt.

- Vậy thì chúng ta đi thôi! - Lê Việt hố i thúc.

Và địa điểm đâ ù tiên mà họ chọn sau khi rời khỏi nhà là quán cà phê có các bức tường quét vôi màu nâu cùng những tấ m kính to trong suố t. Ngô ì xuố ng chiế c bàn bă ng gỗ lim có niên đại hơn nửa thế kỷ, Bryan có thể thấ y rõ mọi chuyển động ngoài kia. Lê Việt luôn để hộp thư điện tử ở chế độ sẵn sàng trên máy tính xách tay. Họ kêu hai tách cà phê pha phin để kéo dài thời gian trước khi quá số t ruột.

- Chúng ta không có gì mới cả.
   Người anh nói.
- Một sinh viên Mỹ ư? Lạ nhỉ? Bryan nhíu mày.
- Cậu ta mô tả không lệch một chi tiế t nào.
- Cậu ta hẹn chúng ta ở đây sao?
- Phải.
- Có chặ c là người Mỹ không?

- Cậu ta nói giọng Mỹ, tài khoản của cậu ta được đăng ký ở ngân hàng tại Mỹ. Anh đã giao dịch với tài khoản đó thành công.
  - Ngoài tấ m bản đô và cuộc hẹn, cậu ta có nói thêm gì không?
  - Không.

Tuy nhiên sau một giờ chờ đợi, họ lại quay về nhà, song chỉ mới quay về được một lúc thì họ cùng nhau để n trụ sở công an và sau đó là Chi cục Kiểm lâm, dĩ nhiên tại Chi cục Kiểm lâm, người ta chỉ tiế p Lê Việt. Bryan chẳng có phận sự gì ở đây ngoài việc ông chỉ là một vị khách du lịch nên ông phải ngô i ở hành lang hơn nửa tiế ng. Ba mươi lăm phút sau, người đàn ông còn lại bước ra với vẻ mặt đâ y lo lă ng. Bryan lă ng nghe Lê Việt nói khi cả hai đã ra xe.

Người điệ u hành Chi cục đã tiế p Lê Việt với thái độ cởi mở và tỏ vẻ cảm thông cho các tin tức về những đứa trẻ. Phía kiểm lâm cũng đã có lệnh phố i hợp với công an để tìm bon nhỏ. Sau đó ông ta đưa ra các bă ng chứng về những tổ chức mua bán đông vật và lâm tặc đang không chỉ dòm ngó khu rừng mà bon chúng đã đưa người vào rừng thành công, dĩ nhiên là thời điểm này chúng chưa thể tiế n sâu hơn quá hai dặm, tính từ chỗ tập kế t, nhưng có lẽ chúng đã có một số chiế n lợi phẩm từ thông dâ u và một số cây quý mà kiểm lâm không thể kiểm soát hệ t. Theo con số thố ng kê tạm thời, số lượng những kẻ đứng ngoài vòng pháp luật này xuấ t hiện khá động, phải nói là đông nhấ t từ trước để n nay. Bon chúng đã đưa một số phương tiện vào rừng để chuẩn bị các buổi càn quét. Điê u đáng nói ở đây là bọn chúng không hệ lên phương án tranh giành với nhau mà đã có hình thức móc nổ i, việc này quả đã làm đau đâ u bộ phận kiểm lâm. Người đàn ông mang trong trách lớn nhấ t của Chi cuc cũng bày tỏ lo lắ ng khi mà chính quyệ n thành phố cùng các sở ngành khác vẫn không có động thái trì hoãn dự án mời thâ u khai thác du lịch ở mạn rừng. Nế u điệ u này xảy ra, kẻ thù của rừng xanh

sẽ mừng hế t biế t. Chúng sẽ tận dụng việc này để trà trộn vào các các công trường, tuô n sản phẩm rừng ra ngoài mà không bị kiểm lâm phát hiện. Tuy nhiên người đàn ông thượng cấ p lại lạc quan tin ră ng thành phố sẽ chi thêm ngân sách đáng kể cho cơ quan ông, nhờ đó có thể tăng khả năng kiểm soát khu rừng, và ông đang chờ động thái đó để tăng đội quân của mình lên.

Quả thật, tình hình đế n giờ đã ngày càng có nhiề ù khó khăn hơn, nhưng dù sao Bryan và người cộng sự duy nhấ t của mình cũng đã lường trước rô ì. Sau bố n năm họ trở lại với con số không, và đế n bây giờ con số â y vẫn chưa nhích lên lâ y một đơn vị. Ở vị trí này, cả hai đang bị đẩy vào thế thụ động. Nế u họ muố n chính quyề n thành phố tin vào nguy cơ diệt vong của khu rừng, thì họ phải có bă ng chứng cụ thể cho điề ù mình dẫn dắ t, song rõ ràng bà ng chứng mà họ có chỉ là lời nói suông cùng những quyế t tâm vô nghĩa ngày xưa. Thậm chí đôi lúc họ còn không chắ c quá khứ có từng xảy ra hay không. Để có được lời khẳng định chắ c chắ n, họ phải sở hữu bố n tấ m bản trước khi đưa cho một nhà khảo cổ người Thụy Sĩ đọc lại đoạn mã bă ng ký tự cổ xưa. Lâ n này, cả hai cũng nghĩ đế n ông già ẩn dật trên ngọn đô ì U Ám nhưng họ không còn thời gian để quay lại thuyế t phục ông lão lã n nữa.

- Ông lão â´y có vẻ gì đó râ´t cao siêu. Bryan nói.
- Trước đó anh chưa từng nghe về lão. Anh cũng cảm nhận giố ng em. Song ông lão cũng đã chịu thua với mấ y ký hiệu nhập nhà ng đó rô i. Lê Việt hấ t tiế ng thở dài.
- Chưa thể kế t luận được, bởi ông ta không hé lời nào. Ông lão cũng đã sao chép lại những ký tự và thậm chí vẽ lại bản đô `trên tấ m giấ y dó nà.
  - Giá như chúng ta có đủ bố n tấ m bản đô .

Nhưng hai tấ m bản đô còn lại đã hoàn toàn mấ t tăm. Một tấ m do người đô ng sự xưa kia mang theo mình đã biế n mấ t cùng ngày ông chế t; tấ m còn lại nă m ở đâu đó trên hành tinh này chứ không chỉ đơn thuấ n là trò bịp bợm của một kẻ lừa đảo trên mạng. Chỉ với hai tấ m bản đô , nhà khảo cổ học đế n từ châu Âu lẫn vị tu sĩ bí ẩn đã chịu thua, song Bryan hy vọng nhà khoa học Thụy Sĩ sẽ không bỏ cuộc nửa chừng, trước khi ông và Lê Việt tìm ra hai tấ m bản đô cuố i. Hay ít nhấ t là một tấ m cũng được.

28

Tiếp tục tìm manh mối

Quay lại với việc mấ t tích của ba đứa trẻ, rõ ràng công an đã cho thấ y ho không chỉ có mỗi việc tìm kiế m bon trẻ đi lạc không. Ngay sau khi có các bă ng chứng thu thập được tại hiện trường, ho đã phát động một cuộc điể u tra rộng hơn cho nghi án một vụ bắ t cóc đã diễn ra trong khu rừng, đô ng thời thông báo rấ t tận tình ră ng hiện chưa có dấ u hiệu gì là điệ u tô i tệ nhấ t đã xảy ra. Có thể ba đứa trẻ vẫn chưa bị đe dọa để n tính mạng, nhưng vẫn đang trong tình trạng nguy hiểm, và dĩ nhiên là họ tin ră ng bọn bắ t cóc sẽ không thả bọn trẻ về trong yên lặng trước khi có cuộc truy quét mạnh từ phía cảnh sát và kiểm lâm – việc này họ đã bàn tính rấ t kỹ trước khi truyê n đạt lại với hai người cha ruột của ba đứa trẻ. Hành động cứng ră n này của công an có thể gặt hái được kế t quả rấ t tố t, hoặc là điệ u hoàn toàn ngược lại. Mặc dâ u vậy, Bryan Drucker vẫn tin vào những dự cảm của mình, còn Lê Việt không có lý do gì mà không thể hiện sự lạc quan. Việc còn lại của ngày hôm nay là họ nên trở vê nhà với hai người phụ nữ.

Hai bà mẹ có vẻ đã vượt qua được cảm giác sợ hãi ban đâ`u, lý trí của họ đang dâ`n làm chủ trở lại. Giờ là lúc họ động viên nhau chờ

đợi. Bryan kể cho họ nghe về tin tức mà ông và Lê Việt vừa thu thập ở những nơi đã ghé qua.

- Việc mọi người câ n làm bây giờ là tỉnh táo và giữ sức khỏe.
   Bryan nói.
- Chỉ mong sao bọn trẻ trở về sớm.
   Vợ ông thầ m thì rô i ngả đâ u vào vai chô ng.
- Em đừng lo, bọn nhỏ chỉ là đang trải qua một chuyế n du ngoạn mà thôi.

Nói xong, đôi mặ t Bryan nhìn xa xăm vê dâu đó.

29

Kia là "cậu bé rừng xanh"

Sau những gì cảm nhận được, Lâm ung dung ngô i trên lưng chú voi con cụt đuôi và tự do nghĩ đế n cuộc dạo chơi lâu hơn, nhưng rô i ước muố n đó đã bị xen ngang bă ng một hình ảnh lạ lùng. Trước mặt cậu giờ đây là một cảnh tượng vô cùng kỳ thú: voi, khỉ, chô n, cáo, hươu, sóc, bò tót, tê giác, báo và hổ và... Nhiê u quá, cậu không thể đế m hế t có bao nhiều loài vật và bao nhiều con ở đó. Càng kỳ lạ hơn cả là chúng vô cùng gâ n gũi với nhau, không tranh giành, không gây chiế n, không tấ n công nhau theo lẽ tự nhiên. Và bên trên hế t, cạnh đám thú lạ kỳ đó có một bóng dáng rấ t quen thuộc.

Con bé Susan vui sướng chạy ào để n trước mặt cậu và Jo, Jo nhảy xuố ng ôm châ m lấ y nó như thể hai anh em đã lạc mấ t nhau mấ y mươi năm, giờ mới được hạnh ngộ. Quả là khó tin quá đỗi! Lâm cảm thấ y như cậu đang lạc vào một trang sách nào đó kiểu như *Cậu bé rừng xanh*, nơi người và thú là bạn của nhau. Sự thật là cậu đang tin và vui sướng vì điể u đó. Sau phút biểu lộ niề m phấ n khích với

cô em gái bé bỏng, Jo đưa ánh mặ t ngạc nhiên về phía cậu bé bản địa đang tiế n tới cùng với bâ y thú của mình. Jo tin rặ ng cậu bé â y chính là người điể u khiển mọi việc đang diễn ra ở đây, nơi mà cậu đang đứng cùng với sự phâ n chấ n tột đỉnh. Con bé Susan có vẻ rấ t thích cậu ta khi kéo tay anh trai mình đi về hướng thủ lĩnh của đám thú rừng.

₽hàn 8

30

Đoàn tụ và hội ngộ

Miên tỏ ra bình thản trước sự xuấ t hiện đột ngột của Jo và Lâm, nhưng nét mặt cậu dường như không che giấ u được vẻ sửng số t khi thấ y chú voi con cụt đuôi đi theo họ. Gặp con vật to xác, cậu lao để n ôm lấ y chú như một đứa trẻ ôm lấ y ba mình, song cậu không dễ ôm anh bạn này như ngày nào nữa. Người bạn to lớn của cậu giờ đây đã nặng ba tấ n chứ không còn là chú voi hai tạ năm nào, tuy nhiên cái đuôi của chú vẫn cứ cụt lủn, chẳng dài thêm được chút nào, dù chỉ là nửa phân. Chú voi nhận ra Miên ngay từ đâ u, âu yế m cậu như một người thân thích, cậu xứng đáng là người chú tin cậy nhấ t Trái Đấ t vì cậu là con trai của ân nhân đã cứu số ng chú năm xưa. Dù chú không còn hình dung được ông, nhưng trong tích tắ c đâ u đời khi được sinh ra, chú vẫn cảm nhận được hơi â m từ bàn tay ông và cảm giác đó vẫn hiện hữu để n ngày hôm nay. Giă ng chính là cái tên mà ba Miên đặt cho chú voi, có nghĩa là "giă`ng co". Chú đã cùng ba cậu giă ng co giữa sự số ng và cái chế t, và cuố i cùng con voi đã chiê n thă ng.

Giă `ng nói với Miên giờ đấ y nó muố ´n quay vê ` với cả đàn để cùng cậu bảo vệ khu rừng, vì rừng là nơi đã sinh ra và nuôi dưỡng nó trở thành một chú voi dũng cảm. Cậu bé Miên ôm lấ ´y cái vòi của Giǎ `ng và thì thâ `m: "Ở đây nguy hiểm lǎ ´m, mày chưa nên trở vê `, bọn tao vẫn còn lo liệu được mà". Lúc này con voi muố ´n được Miên âu yế ´m hơn là lo lǎ ´ng cho, còn cậu thì không có lý do nào để từ chố ´i niê `m mong muố ´n thiế ´t tha được nũng nịu của đứa trẻ to xác này cả.

Khi chú voi đã thỏa mãn, Miên chia sẻ câu chuyện vê `mô´i liên hệ mâ´t thiê´t giữa cậu và Giă `ng với những con vật đang chứng kiê´n cuộc tái hợp này. Giă `ng luôn luôn là thành viên không thể

thiế u của khu rừng, chú luôn được chào đón thặ m thiế t mỗi là n trở về . Báo, hổ, khỉ, chô n... tấ t tâ n tật từng *người* một đang để n cạ vào đâ u vào chú như một nghi lễ.

Dâ`n hiểu điê`u đang diễn ra, Jo biế t phâ`n nào câu chuyện của quá khứ. Đó là một câu chuyện dài và cảm động. Với sự cố gắ ng của mình, Lâm cảm nhận được tình cảm đặc biệt giữa cậu bé bản địa và chú voi nghĩa hiệp. Sáu tên lâm tặc đang bị siế t chặt trên lưng những con voi lớn cũng không giấ u được sự sửng số t khi chứng kiế n nghi lễ của bâ y thú rừng và thă ng nhỏ giố ng người rừng. Khi đố i diện với Miên, lũ người nham hiểm này không còn cách nào khác là chấ p nhận bị trói. Bọn chúng sẽ phải hãi hùng với những trò đùa của đám khỉ ma lanh – một đám khỉ hay có trò cù léc và véo tai – cái trò khiế n Susan tự động phá lên cười không biế t bao lâ n.

Trong lúc khám phá câu chuyện của cư dân ở đây, Jo tình cờ biế t Đức Vua và Mây Xám như hai thủ lĩnh của rừng xanh, tuy nhiên chúng đề `u là những chiế ´n binh trâ `m lặng, không thích phô trương sức mạnh của mình. Đức Vua là một con báo có nhiề `u kinh nghiệm, nó đặc biệt chú ý để ´n việc huấ ´n luyện đám thú trẻ. Còn Mây Xám là con tê giác cái với vẻ ngoài chậm chạm nhưng rấ ´t thông minh và am hiểu, Mây Xám như một "quân sư" của Đức Vua. Tuy vậy, từ những gì mà Jo cảm nhận được ở con tê giác này, thì Mây Xám cũng có một câu chuyện nội tâm khó giãi bày, nó luôn luôn che giấ ´u quá khứ, hoặc tìm cách tránh né tiế ´p xúc với con người, dù đó là cậu bé có phong cách rừng xanh kia. Trước khi Đức Vua một mình "thân chinh" do thám tình hình ở hướng Bắ ´c, Mây Xám đã triệu tập tấ ´t cả các con thú lại và ra lệnh tập luyện bài tập mới. Bài tập này do chính Đức Vua đúc kế ´t sau nhiề `u năm kinh nghiệm nă ´m bắ ´t tâm lý bọn thợ săn.

Trở lại với những đứa trẻ, sau khi được Miên chỉ dẫn cách đấ p lá thuố c lên các vê t bâ m tím ở chân khiế n máu bâ m tan đi, cơn

đau của ba đứa nhỏ giảm hẳn. Niê m sảng khoái tiế p theo của Jo, Lâm và Susan là được bơi giữa con suố i nhỏ trong rừng, bố n bê cây xanh, không gian rộn tiế ng chim hót. Lâm nói với Jo ră ng nước suố i ở đây chắ c chắ n tuyệt vời hơn hai con suố i nố i với thác. Susan thì nghĩ nước suố i nào cũng như nhau, chẳng qua hai con suố i ở ngoài kia thì quá tệ khi suýt làm con bé chìm nghỉm thôi. Nói xong, Susan tiế p tục chuyện trò với bâ y thiên nga và đàn cá đang bơi tung tăng quanh mình.

Dù sao thì Jo thấ y mọi việc diễn ra theo hướng đâ y bấ t ngờ và thú vị, nhưng cậu nhớ ra mình còn bỏ sót vài điề u liên quan để n khu rừng này. Rõ ràng là muộn màng mà! "Hẹn cậu tại quán cà phê gâ n khu nhà villa, số 02". Cậu mở vội di động ra với ý định gửi thư để hẹn lại cuộc gặp nhưng vô ích, điện thoại cậu đã không thể kế t nổ i được với 3G. Thôi thì Jo đành phải chấ p nhận thôi, vì có thể còn bộn chuyện rắ c rố i vẫn đang chờ đợi cậu, ở ngay phía trước.

31

Chúng tôi đang chuẩn bị cho cuộc chiến

Miên đố i đãi tận tình với những người bạn mới, chỉ có điể ù vẻ lạnh lùng của cậu làm đám trẻ thành phố cảm thấ y hơi ngại ngùng. Cậu đã luộc bắ p ngô, khoai, trộn muố i vừng và pha mật ong cho mọi người dùng bữa tạm thời. Cậu hứa chiế ù sẽ đi bắ tí tí cá và một số loài côn trùng để chiếu đãi bữa tố i thịnh soạn hơn, tuy nhiên cả ba người kia đề ù không muố n đụng để n những con cá đáng yêu, còn bọn côn trùng hẳn sẽ không thể nào lọt tới dạ dày của họ được trước đó cả ba đã phải nôn ra rồ ìi.

Có chặ c là mâ y người sẽ ăn được kiểu của tôi không?
 Miên hỏi.

Thật khó để mà từ chố i lời mời của Miêng. Với Jo thì hoàn cảnh nào cậu cũng thích nghi được (trừ ăn côn trùng). Lâm nghĩ cậu sẽ cố gắ ng được, còn Susan thì không hê muố n thua kém hai người anh của mình. Vậy nên cả ba đề u đô ng ý.

- Vậy thì tố t!

Sau bữa trưa, Miên đặc biệt chú ý để n người bạn tóc vàng, không phải vì vẻ ngoài to cao và lạ lẫm ngoại quố c, mà là vì những hành động và lố i nói chuyện đâ y hiểu biế t của cậu ta. Bă ng sự kiên trì và lòng chân thành, Jo đã chiế m được lòng tin của Miên cùng những con thú nơi đây. Còn Lâm, Lâm có vẻ ngoài gây cho Miên một sự chú ý riêng biệt, đó là cánh tay dài bấ t thường và đôi mắ t sâu tinh tường đã ng sau lớp kính cận, sau lớp kính đó là một thể giới rộng lớn.

 Hai anh từng số ng ở rừng sao? – Miên chính thức gợi dậy cuộc trò chuyện bă ng một câu hỏi.

Lâm và Jo cùng nở một nụ cười ngạc nhiên. Hai đứa nhìn nhau và không giấ u được sự bố i rố i. Sau cùng Jo vẫn là người lên tiế ng trước.

- Thật ra thì tụi anh cũng đã từng ở rừng, nhưng không phải rừng giố ng thế này bởi vì những khu rừng anh đế n trước đây đề u có người canh giữ và hướng dẫn.

Miên có vẻ phật lòng vì câu trả lời đó của Jo, cậu đảo mặ t nhìn hai người và con bé Susan trước khi phản ứng:

– Vậy còn tôi thì sao?

Jo và Lâm ra vẻ ngơ ngác thấ y rõ.

- Các anh cho ră ng tôi không phải là người canh giữ rừng à? Đức Vua, Hoàng Tử, Mây Xám, Musat, Giă ng và tấ t cả,... các anh đề u đã trò chuyện với chúng rô i cơ mà?
- Tụi anh đâu có ý đó!
   Jo nói, chọt hiểu ra nguyên do khiế n
   Miên khó chịu.

Miên giận dữ nhảy khỏi ghế và nhấ c một chân đặt lên bàn, tay trái chố ng nạnh, tay phải vung lên, nói:

- Tôi nhặ c lại, tôi chính là người canh giữ rừng, đó cũng là công việc mang để n niề m tự hào cho ba tôi. Các anh hiểu chưa?
  - Dĩ nhiên là tụi anh hiểu. Thôi, ngô i xuố ng nào.

Lâm vỗ vai Miên, xoa dịu phản ứng có phâ`n háo thặ´ng của cậu bé. Còn Susan cũng nặ´m tay người bạn mới của mình.

– Anh Jo không có ý đó đâu. Ý anh Jo là những khu rừng mà anh â´y từng đê´n đê`u phải có người canh giữ cho những chuyê´n tham quan.

Miên chưa nguôi giận ngay nhưng cũng không tỏ vẻ hiê m khích nữa.

Sự tò mò trong anh chàng Joey Drucker đã trỗi dậy, hơn lúc nào hế t cậu muố n biế t về xuấ t thân của cậu bé mở miệng ra chỉ biế t "rừng" này. Lòng trung thành của cậu bé với rừng và khả năng kế t nổ i của cậu ta với tấ t cả những con thú đang số ng trong khu rừng khiế n cho Jo vừa thấ y ngưỡng mộ, vừa thấ y lấ n cấ n trong lòng. Cậu ta đang cho đám thú rừng tập luyện để đố i phó điể u gì, đố i phó ai? Phải chăng một cuộc chiế n sắ p diễn ra? Qua cách nói chuyện có phâ n nông nổi nhưng chân thật, Jo đoán ră ng Miên là con trai của người nào đó có ảnh hưởng lớn để n khu rừng này, hay ít

nhấ t với Miên, ba cậu là người của rừng và giờ đây cậu phải kế thừa điề ù đó từ ba mình. Mọi con vật đề ù yêu thương và tôn trọng Miên, xem cậu như một phâ n không thể thiế u. Ngược lại, cậu ấ y đang dố c cả cuộc số ng non nớt của mình cho những con thú, cho cả khu rừng, như thể đó là sự số ng còn của cậu. Trong mọi cử chỉ của Miên tưởng như đang truyề n thông điệp: "Các anh cũng không thấ y là chúng tôi đang chuẩn bị cho cuộc chiế n chố ng lại kẻ thù của rừng sao?". Rõ ràng là vậy.

32

Cần phải đồng tâm hiệp lực

Từ hướng Đông, những vạt nă ng đâ u ngày xuyên qua hàng ngàn tán cây xanh rì tạo thành một cảnh sắ c rực rõ. Làn gió mang theo hương hoa kéo qua, đám lá khô lây phây đổ xuố ng từ các trảng cây tựa một cơn mưa rực sắ c vàng đường đột trút xuố ng, mâ m xanh đâm chô i trên mảnh đấ t màu mỡ như bao nhiều cây nấ m vẫn vươn lên sau cơn mưa mùa hạ. Thê m hoa dại nghiêng mình đón nă ng bên những gố c cây giố ng như lớp trẻ đáng yêu nhảy múa giữa vườn xuân.

Tiế p sức cho Miên, Jo giúp cậu khiêng đá, giặng kẽm và đào hố, trong khi chẳng hiểu vì sao Lâm lại khá thạo trong việc kế t lá cho các tấ m chặ n ngụy trang. Chính Lâm cũng cảm thấ y ngạc nhiên về bản thân mình. Susan hái cỏ và lấ y nước dự trữ, lũ sóc theo sau ríu rít, một vài con khỉ lân la bên cạnh cô bé, đổi lại, đám đại bàng đề n đáp ơn nghĩa Susan bặ ng một chuyế n bay ngặ n trên không sau một hô i thấ m mệt, loài hổ thì làm cô bé giật thót với những cú nhảy xa. Có lúc Susan dùng lược của mình để chải lông cho đám thú, những sợi lông trở nên mê m mượt và óng ánh. Miên bặ t đã u nói nhiề u hơn khi trời bớt nặ ng, cậu cũng thường xuyên dặn dò lũ khỉ

đừng xao nhãng việc thám thính và không ngừng hỏi xem Đức Vua đã quay vê chưa. Khi hoàng hôn lay lắ t để n tia nă ng cuố i cùng, công việc của ngày hôm nay mới chính thức kế t thúc trong tiế ng thở mệt nhưng vui. *Ba đứa trẻ mấ t tích* thấ y cuộc đời thật tuyệt vời làm sao.

Cuố i ngày Hoàng Tử trở về, sau khi biế t cha của nó vẫn chưa đi thám thính vê, Hoàng Tử rất lo lă ng, nhưng con báo trẻ vẫn không quên thông báo kế t những gì nó thăm dò được. Qua những gì mà Hoàng Tử thuật lai, nhóm ban nhỏ hiểu rặ ng ở phía Tây, một toán trộm trâ m hương đang di chuyển rấ t nhanh về hướng Đông Bă c, tức là nê u đi thêm chín dặm nữa chúng sẽ gặp đội quân thú của Miên. Lý do khiế n bon chúng mao hiểm là để tìm ra khúc gỗ trâ m hương đang nă m trong tay Jo, một khúc trâ m hương đấ t giá nhấ từ trước tới nay mà không toán trộm nào tìm ra được. Tin tức từ phía Nam vẫn chưa thể có kế t quả vì trước lúc đi, con đại bàng Musat nói ră ng sớm nhất sáng mai nó mới có thể quay vê . Còn vê phía chính Đông - nơi hướng ra ngôi nhà gỗ mê m của hai mẹ con Miên – thì có lẽ là nơi yên bê nhấ t nế u như mẹ cậu chưa don đi. Dù sao thì ở đó có hai anh em nhà vet cổ hô ng là Vao và Mao làm thám thính cũng không tê, nhưng chỉ khi nào phát hiện ra điệ u bấ t ổn thì chúng mới được phép bay vào rừng, vì lẽ đó mà hai con vật có đám lông sặc sỡ luôn ghen ty với Ali – chú ngựa lùn luôn được Miên ưu ái dẫn theo bên mình.

Trời đã trở lạnh khi vừa xế, màn đêm lan ra rấ t nhanh và sương mù mau chóng bao trùm cả khu rừng. Ngô ì bên đóng củi khô đang cháy tanh tách, lửa bùng lên, Miên càng thêm bô `n chô `n khi chưa thấ y Đức Vua trở về `. Cậu bé thật sự lo lắ ng. Nhiệm vụ của con báo sẽ phải kế t thúc trước lúc màn đêm giăng kín khu rừng. Jo cũng bô `n chô `n theo Miên và tấ t nhiên Lâm cũng đứng ngô `i không yên mặc dù cậu chưa gặp con báo ấ y lâ `n nào. Susan thì đã ngủ từ sau

bữa tố i, còn nế u con bé còn thức, có lẽ cũng sẽ góp vào đội hình bố n người đang thắ c thỏm chờ đợi.

- Nhóm thợ săn có đông không?
- Râ´t đông. Nhưng Đức Vua râ´t có kinh nghiệm, nó không dễ bị phát hiện đâu.
  - Đức Vua đã gặp nguy hiểm lâ n nào chưa?
- Đã từng bị phục kích, nhưng là n đó Đức Vua và con trai thoát chế t.

Miên chỉ tay vê phía con báo hoa mai trẻ gâ n như bị màn sương nuố t chửng khi đứng cách ngọn lửa khá xa, đôi mặ t của nó rực lên như một vì sao đâ y màu sặ c. Con báo đang nôn nóng chờ cha quay vê , thình thoảng nó lại rố ng lên một tiế ng để lấ y lại bình tĩnh.

- Con trai của Đức Vua là Hoàng Tử sao? - Lâm hỏi.

Miên gật đâ`u.

- Mẹ nó chế t, ba tôi đã đem nó và Hoàng Tử về . Lúc đó Hoàng
   Tử bị thương rấ t nặng.
  - Ba cậu là người đã cứu những con vật bị thương sao?
  - Phải. Ba tôi cứu tấ t cả chúng.
- Cả con Giă ng? Jo nhớ lại câu chuyện mà Giă ng "kể" cho cậu nghe trên đường đi đế n đây.

Miên rời mắ t khỏi con báo, nhìn sang Gia ng đang na mi lìm giữa một cây du sam và cây thông dâ u, mắ t nó lim dim nhưng chưa ngủ. Jo gật gù theo cái nhìn của cậu.

– Nó là con vật cuố i cùng được ba tôi cứu. Ông ấ y đã chế t ngay sau khi cứu nó ra khỏi bụng mẹ, khi mẹ nó bị dính bẫy của bọn thợ săn.

Nghe để n đó, hai cậu bé để n từ thành phố cảm thấ y buô n và căm phẫn. Nhưng sau đó Lâm nói đâ y vẻ mãn nguyện khi nhớ lúc Giă ng cứu Jo và cậu.

- Nó là một con voi thông minh.
- Nó không câ`n ai dạy dỗ cả, nhưng giá như ba tôi có thể nhìn thâ´y nó, chă´c ông sẽ râ´t vui.
  - Hẳn em rấ t tự hào vê công ấ y?
- Ba tôi, ông â y luôn tuyệt vời. Còn các anh? Ba anh là người như thê nào?
- Bô´ anh â´y à? Ông â´y là một người kín đáo. Ông dạy học nhưng cũng là một người yêu thiên nhiên, dám xả thân vì những gì ông â´y yêu.
  Jo nói vê` Giáo sư Drucker.
  Trong phòng làm việc của ông â´y có râ´t nhiê`u tài liệu vê` rừng. Ông â´y tham gia nhiê`u chương trình bảo vệ động vật và chố ng biế´n đổi khí hậu.
  - Chố ng biế n đổi khí hậu là gì?
- Nó như việc chúng ta bảo vệ Trái Đấ t, đừng để trái đấ t bị ô nhiễm thêm, trong đó có việc bảo vệ rừng, chố ng lại việc săn bă n thú rừng.
- Giá như hai người họ là bạn thì có lẽ chúng ta đã gặp nhau từ lâu rô ì nhỉ?

Jo nhún vai. Miên bắ t đâ u hỏi Lâm. Lâm chậm rãi trả lời những câu hỏi của cậu. Đôi mắ t Miên chăm chú như đại bàng.

- Anh là anh họ của Jo. Mẹ của tụi anh là chị em ruột. Bố anh giố ng như người bạn thân của bố cậu ấ y.
- Vậy anh có yêu quý chúng không? Miên chỉ tay ra đám thú
   đang lâ n lượt tìm chỗ cho mình.
- Trước đây anh không hiểu nhiệ `u vê ` chúng, còn bây giờ, giố ´ng như Jo, anh muố ´n được là bạn của chúng.
  - Anh sẽ làm gì?
  - Nê u được thì anh và Jo sẽ ở đây với em suố t mùa hè.
  - Nê u phải chiế n đấ u để bảo vệ chúng?
- Anh nghĩ điệ `u đó là dĩ nhiên rô `i. Jo xen vào, vỗ vai Lâm –
   Chúng ta có nhiệ `u cách để bảo vệ chúng mà.

Miên không nói gì nữa, cậu nhen thêm ít củi, gọi Hoàng Tử đế n. Lâm và Jo xoa đâ `u anh chàng hoa mai. Cả ba người bạn để con báo ngô `i vào giữa họ, Lâm và Jo đặt tay lên lưng Hoàng Tử, Miên một tay chố 'ng că `m, một tay câ `m cây gậy. Tấ 't cả đang nhìn ra một hướng xa xa, đôi mă 't con báo thì sáng quă 'c, đôi mă 't của những đứa trẻ cũng sáng lên tia hy vọng.

Đây là lâ n thứ ba Joey Drucker thấ y việc chò đợi trở nên nặng nê như vậy, hai lâ n trước là trong vụ chò chuyên viên đế n giải cứu con cá voi hoa tiêu bị mắ c kẹt trên một bãi tắ m, và một năm trước đó cậu phải mòn mỏi chò đế n ngày nhìn thấ y con báo đố m ở vườn thú San Diego được trả vê rừng. Còn lại, bố mẹ cậu chẳng một lâ n bắ t anh em cậu phải chò đợi bấ t cứ điể u gì.

Chẳng lâu sau, ánh trăng yế u ớt không còn đủ sức xuyên qua màn sương dày đặc nữa, khu rừng trở thành chố n huyê n bí, đó là thứ cảm giác không mong đợi. Tự sâu trong tâm trí, Jo càng thêm áy náy với bố mẹ, đặc biệt là người mẹ luôn muố n cậu an toàn trong sự bảo bọc có phâ n cường điệu của bà. Giờ đây hẳn bà đang phải lo lă ng tột cùng nế u không nói là sẽ quẫn trí. Jo sẽ phải làm gì đây? Trong giây phút xao lòng, cậu có đôi chút suy tính. Mình sẽ phải đưa Susan về nhà bă ng cách nhờ con Giă ng và Hoàng Tử hộ tố ng con bé với Lâm để n bờ suố i, từ đó Lâm sẽ tìm đường ra thị trấ n giáp ranh và bă t xe buýt về thành phố. Mọi ý nghĩ của Jo bị xen ngang khi con báo già đường đột trở về , nhưng lâ n này nó quay về với một về t thương khá nặng ở đùi. Miên lao ra đỡ Đức Vua nă m xuố ng, Hoàng Tử lại sát cha nó với đôi mă t ánh long lanh lo lă ng. Chú báo con tựa đâ u vào mình cha, lă ng nghe tiế ng rên nhẹ. Máu ở về t thương chảy ra đỏ thẫm, dưới ánh sáng đêm, con báo tỏ ra chịu đựng nhưng không giấ u được sự đau đớn. Cả Jo và Lâm hoàn toàn lóng ngóng trước cảnh tượng này. Trong khi đó Mây Xám và bâ y báo tìm cách trấ n an Hoàng Tử.

Cậu bé Miên đang cố gắ ng làm tấ t cả những gì có thể để cứu con báo. Trước tiên cậu xé chiế c áo duy nhấ t đang mặc trên người, rồ ì ra lệnh cho con voi đực nặng chín tấ n đi vơ hế t tấ t cả các bụi cây cỏ nế n về đây. Đám hổ Đông Dương và bò tót có nhiệm vụ nhai tấ t cả những cây cỏ nế n để biế n bụi thảo mộc này thành một liê ù thuố c cầ m máu. Miên đấ p miế ng thuố c nhâ y nhậy lên vế t thương của con báo và từ từ buộc chặt để ngăn máu không chảy ra.

- Đức Vua có sao không? Jo hỏi
- May là viên đạn chỉ sượt qua.
   Miên đáp Nó chỉ câ n hạn chế cử động là máu sẽ không chảy nữa.

Jo thấ y Miên rấ t giố ng với cậu bé Mowgli trong cuố n sách mà cậu yêu thích, một cậu bé có khả năng làm bạn với tấ t cả muôn loài. Lát sau con báo đã có thể thả lỏng cơ bắ p và hít thở không khí trong lành. Nó uố ng một chút nước có pha mật ong. Con Hoàng Tử nă m

xuố ng cạnh nó, âu yế m liế m láp lớp lông bị thấ m máu của cha. Có vẻ như con báo già đã mim cười. Rô i trước khi chính thức chìm vào giấ c ngủ, Đức Vua không quên thông báo tình hình.

Qua *lời* thuật lại không mấ y rõ ràng của Đức Vua, các cậu bé suy đoán có thể toán thợ săn ở phía Bắ c đã tiế n thêm nửa dặm và giế t được hươu, nai, sao la cùng vài con thú nhỏ. Vậy là khu rừng dưới sự thố ng lãnh của cậu bé Miên đã có những tổn thấ t đâ u tiên sau cái chế t bi thảm của con gấ u ngựa.

Miên kéo Jo và Lâm vào trong lê`u, phản ứng một cách giận dữ với tin tức đó khiê´n cho Susan giật mình tỉnh giâ´c. Con bé bước tới đứng cạnh anh trai, nhưng Jo bảo nó đi ra ngoài trò chuyện với Hoàng Tử, vì con báo đang buô`n.

Susan vừa ra khỏi, Miên đã gào lên:

- Bọn mình phải làm gì đó để ngăn chúng lại! Bọn phá hoại rừng xanh!
- Nhưng chúng chưa tiế n sâu, vẫn chỉ quanh quẩn ở bìa rừng. Jo vừa trấ n an vừa nghĩ để n giấ c mơ của mình, đúng hơn đó là cơn ác mộng về một thể lực màu đen bao trùm và nuố t chủng khu rừng.
- Bìa rừng phía Bắ c và phía Tây không có kiểm lâm. Chúng sẽ tự do hoành hành.
  - Vì nơi đó hiểm trở, cũng không có nhiệ u thứ để chúng lấ y đi.
- Chúng đã giế t sao la, hươu và nhiề u con thú khác, đề u là cư dân của rừng.
- Nhưng tại sao chúng lại phát hiện ra Đức Vua, chẳng phải Đức Vua rấ t cẩn trọng và luôn biế t lường trước mọi tình huố ng đó sao?

- Anh không thấ y về t că n trên cổ của Đức Vua sao?
- Đúng rô`i, anh có thâ´y. Lâm xen vào.
- Tại sao lại có về t că n đó vậy?
- Là sự trở lại của Tia Chớp Đen.
- Tia Chóp Đen? Cái tên đó có ý nghĩa gì?

Miên phải lâ y hế t bình tĩnh để giải thích cho Jo và Lâm:

- Đó là con báo cái của nhà báo đen. Gia đình báo đen đã bỏ khu rừng đi.
  - Vì sao? Cả Jo và Lâm rấ t số t ruột.
- Vì chúng chính là nguô `n gố ´c của mọi ră ´c rố ´i. Ngày trước, nhờ chúng mà đám lâm tặc đã lâ `n mò vào được khu vực trung tâm khu rừng và giế ´t hại rấ ´t nhiê `u con thú. Khi Đức Vua khởi xướng đội quân thú chố ´ng lại bọn lâm tặc, chúng đã không hợp lực với Đức Vua khiế ´n cho mọi kế ´ hoạch Đức Vua bị xáo trộn và gây nhiê `u tai ương. Sau đó Đức Vua có sự hỗ trợ của ba tôi nên đã đẩy lùi được bọn chúng, cũng từ đó gia đình báo đen hận Đức Vua nên đã bỏ đi. Tia Chớp Đen là con gái của Thủ Lĩnh Đen con báo đâ `u đàn. Gia đình của nó đã chế ´t sau một trận lở núi và chỉ còn mỗi nó số ´ng sót, nhưng lâu nay Tia Chớp Đen lùi vào cánh rừng khác số ´ng cuộc số ´ng đơn độc, giờ thì nó trở lại hiệp lực với đám thợ săn để trả thù Đức Vua và cánh rừng này.
- Nó là một con báo cái mà mạnh vậy sao? Có thể tấ n công Đức
   Vua?
- Gia đình báo đen có sức mạnh mà khó con thú nào có thể kháng cự lại. Tia Chớp Đen là một con báo rấ t nhạy bén và có tố c độ vô

địch, hơn nữa sở trường của nó là phục kích nữa, Đức Vua bị nó tấ n công cũng không có gì khó hiểu.

- Ô`, nê´u như vậy thì may là Đức Vua không sao.
- Không sao cái gì?

Vừa dứt lời, Miên liê n phóng ra ngoài, câ m lấ y cây gậy và leo lên con ngựa Ali. Cậu ngô i trên lưng ngựa ra lệnh cho Hoàng Tử tập hợp một số quân thú.

 Chúng ta phải ngăn chặn bọn chúng lại! Phải ngăn chặn từ bây giờ!

Nhưng đúng lúc đó con báo lớn bật dậy và chặn ngang bước tiế n của chú ngựa lùn cùng đám thú đang lao nhao phía sau. Con báo đâ `y kinh nghiệm có mọi lý do quên đi vê ´t thương ở chân để ngăn cản những hành động nông nổi. Hành động của Miên rấ ´t dễ dẫn đế ´n sự hủy hoại hơn bấ ´t kỳ một cuộc càn quét nào khác từ bên ngoài. Con báo nhìn thẳng vào Miên bă `ng đôi mắ ´t quyế ´t đoán đâ `y răn đe, mặc dù máu vẫn đang rỉ ra từng giọt đỏ sẫm nhưng chân nó đã trong tư thể có thể vô `lâ ´y người Miên, và nó đã làm đúng với những gì nó cố ´ cảnh báo khi Miên vẫn kiên quyế ´t giật dây cương.

Miên ngã nhào xuố ng đấ t trước sự chứng kiế n của vô số con thú và ba người bạn mới, tấ t cả đề u không muố n sự việc này diễn ra, song tấ t cả đề u ủng hộ hành động cứng ră n của Đức Vua, ngay cả Mây Xám và Gia ng cũng không đứng ra ngăn hành động của nó. Ngay sau đó con báo đặt cái chân bị thương lên người Miên như cố nói với cậu ră ng:

Cậu câ `n khôn ngoan hơn chàng trai ạ.

Đáp lại điê `u đó, Miên tỏ ra giận dỗi và xấ ´u hổ. Cậu đứng dậy và bỏ vào trong lê `u sau khi tuyên bố ´không ai được vào quấ ´y nhiễu cậu. Jo và Lâm cảm thấ ´y một không khí căng thẳng, nặng nê `đã bao trùm lên tinh thấ `n của *mọi người*. Tuy nhiên, riêng Đức Vua thì liệu được chuyện gì sẽ xảy ra và điê `u đó giúp con thú bị thương tìm lại giấ ´c ngủ thật ngon, trong khi con trai của nó đang trò chuyện với cô bé tóc vàng đáng yêu và Mây Xám.

33

Sự nóng vội của Miên

Sau khi xua đuổi lũ chô `n non và đám cáo già đang tìm đế ´n cái giường của cậu ra khỏi căn lê `u, Miên có đủ tĩnh lặng để suy nghĩ vê những hành động của mình. Cậu bé cũng nhớ vê `ba, luôn luôn là như vậy, Miên nhớ vê `ba mỗi khi buô `n hay gặp ră ´c rô ´i. Người ba kính yêu của cậu là một người đàn ông hiệ `n hậu, dịu dàng dù cho ông luôn xả thân vì gia đình và cánh rừng này. Cả hai đê `u là cuộc số ´ng và máu thịt của ông, ông chưa bao giờ để việc này ảnh hướng đế ´n việc kia. Ông yêu mẹ cậu và cậu hơn bấ ´t kỳ điê `u gì trên đời, nhưng ông vẫn sẵn sàng cứu một chú voi con mà không một giây nghĩ đế ´n cái chế ´t.

Ông chưa bao giờ la mặ ng cậu, không bặ t cậu phải nặ m lấ y cái này hay từ bỏ cái kia. Ông nuôi dưỡng tâm hô n cậu bặ ng ý nghĩ bình dị, không thúc giục cậu phải nỗ lực chiế n đấ u bặ ng con tim hay khô i óc gì cả. Điể u ông làm là điể u cậu học, cậu học từ những việc ông làm. Nhưng cậu đã quá đặt nặng trọng trách của mình sau cái chế t của ông, khi mà cậu còn thiế u kinh nghiệm và lòng bao dung chưa đủ. Cậu chặ c chặ n sẽ phải nhận ra, ít nhấ t là tới lúc nào đó. Nhưng chưa phải bây giờ. Cậu vẫn chưa thể hiểu hế t những gì ba cậu đã để lại, chưa biế t về những ý nghĩa hặ n sâu trong tình yêu

thương vô hạn của ông dành cho cậu. Nế u biế t được điể u đó, cậu đã không có những quyế t định chỉ để thỏa lòng mình. Đúng ra cậu nên có một cái nhìn dân chủ, chỉ nổi giận khi câ n. Rô i Miên sẽ biế t làm gì để xứng đáng với những trọng trách của mình đây? Lúc này Miên chỉ có thể nhớ về ba mình bă ng lòng kính trọng và niê m luyế n thương, cùng với nỗi ấ m ức nà cậu muố n giãi bày.

Đang ngon giấ c trên chiế c võng được kế t từ những đám cỏ ba lá và dây leo, Joey Drucker bị đánh thức và sau đó Lâm cũng bật dậy bởi tiế ng Miên vang cả khu rừng. Cậu bé bản địa ra lệnh tuyế n phòng thủ sẽ tăng lên ba dặm thay vì là hai dặm trước đó, và không cho bấ t kỳ ai lọt vào.

Phải đê phòng, kể cả những người nói ră ng họ đế n để bảo vệ chúng ta.
 Miên nhấ n mạnh.

Bước đi này của Miên không mắ c phải phản đố i nào từ phía những con thú kinh nghiệm, nhưng nhìn nét mặt của Đức Vua thì thấ y rõ là chẳng có điề u gì buô nhơn nữa. Con báo lặng lẽ tìm một nơi yên tĩnh, ở đó nó ngước nhìn lên bâ u trời với sự tĩnh tâm. Ánh trăng sáng vă ng vặc xua tan đi lớp sương mù, những tia sáng lướt qua thân thể con báo, tô đậm dáng đứng của nó, và dưới ánh sáng huyễn hoặc â y, nơi chiế c đuôi con vật, những sợi lông ánh lên bóng bẩy như một chùm lân tinh kế t tụ.

Đức Vua âm thâ m nhớ lại những chuyện đã xảy ra trong cuộc đời nó, những chuyện đọng lại trong tiê m thức trải dài của nó.

Vào một sáng mùa xuân, khi chưa có cái tên là Đức Vua, con báo đực cùng gia đình nhỏ của mình dạo chơi ở cạnh con suố i chế ch về phía Đông khu rừng. Người bạn đời của nó là một cô báo cái khéo léo và mạnh mẽ, đã hạ sinh một cậu con trai kháu khỉnh. Ngay giây phút đâ u tiên nhìn thấ y con trai, nó đã biế t đó là một chàng báo hoa

mai thông minh và dạn dĩ. Trong mọi cuộc dạo chơi như vậy, con báo con luôn là chàng trai tiên phong dẫn đường, cha mẹ nó thong thả theo sau khích lệ, và cuộc dạo chơi ngày hôm đó cũng vậy, *cậu bé* tung tăng đi trước cùng những trò nhảy nhót, múa may, nhờ vậy mà gân cố t con báo non ngày càng dẻo dai, sức rướn và thân hình của nó thay đổi từng ngày, bộ lông của nó cũng khỏe và cứng cáp.

Cho để n khi bầ u trời bỗng tổ i sã m kéo theo cơn mưa đông, đó là một điệ u bấ t thường giữa một ngày mùa xuân rực nặ ng, con báo cha cảm thấ y đó như một điệ m lạ. Chưa kịp ra hiệu cho vợ con quay vê rừng thì một tiế ng nổ vang lên, con báo sững sờ nhìn cậu con trai hiệ u động ngã vật xuố ng, nă m sõng soài trên đám sỏi bên cạnh con suố i, máu chảy loang ra, hòa vào làn nước tràn bờ. Sự nguy hiểm hóa ra đã rình rập từ lâu, những tay súng tiế p tục nổ súng vê phía gia đình nhỏ của nó. Thấ y con mình quặ n quại với vế t thương trúng đạn, con báo mẹ quay sang tấ n công kẻ thù. Bặ ng bản năng sinh tô n và ý thức bảo vệ con, con báo cái chỉ biế t mục tiêu hạ gục đố i phương là tấ t cả những gì nó phải làm, chính sự giận dữ đó đã khiế n nó phải lãnh một phát đạn đâ u tiên và cũng là cuố i cùng trong cuộc đời. Nhìn bạn đời gục xuố ng, con báo đực lúc này đã mâ t đi khả năng mãnh thú, tâ t cả những gì còn lại trong nó là nỗi đón đau. Bọn thợ săn nă m bấ t được tình thế, tiế n lại gâ n hơn để triệt hạ con báo đâ u đàn, nhưng khi chúng chưa kịp bóp cò đã có tiế ng nổ vang lên từ phía xa, một người đàn ông xuấ t hiện, đẩy lùi bọn ác nhân chỉ sau vài phút.

Vài ngày sau, tại trang trại của người đàn ông, con báo con bắ t đâ u nhúc nhích sau mũi tiêm, còn linh hô n của mẹ nó đã được yên nghỉ dưới sự chở che của cánh rừng. Gia đình êm â m giờ đây đã mâ t đi một thành viên, con trai nó trở thành chú báo mô côi mẹ, còn nó phải một mình nuôi con. Dù rấ t khó khăn nhưng con báo đành phải chấ p nhận sự mấ t mát này. Nhờ sự vuố t ve động viên

của vị ân nhân, con báo cha hiểu ră ng như vậy vẫn còn may mắ n. Không lâu sau chú báo con đã có thể tự thân vận động, chạy tung tăng mà không câ n để n cha.

Và lại không lâu sau nữa, báo cha hướng dẫn con biế t cách dùng sức mạnh tấ n công kẻ thù, song người đàn ông lại muố n cả hai câ n phải vượt qua nỗi hận thù, điệ u đó cũng sẽ giúp cho con báo nhỏ có được sự yên ổn hơn là bă t nó phải chiế n đấ u trong căm phẫn, nó đang ở thời kỳ hô n nhiên và câ n được khám phá. Ban đâ u, con báo cha cương quyế t không nghe, mố i hân vẫn âm i trong nó. Nhưng người đàn ông đã toàn tâm toàn ý thuâ n phục trái tim của nó, sự kiên trì của ông giúp con báo dâ n dâ n nhận ra đó là cách tố t nhấ t để chiế n thă ng kẻ thù. Vào những chiế u rỗi rãi, người đàn ông còn đưa cả cậu con trai của mình để n thăm cha con nó. Ngay từ là n gặp đà u, con báo cha đã nhận ra cậu bé sở hữu một thứ giác quan rấ t hoang dã. Cậu bé đùa giỡn với chú báo con như với chính đô ng loại của mình mà không có một chút nao núng, còn chú báo nhỏ thì không hệ muố n rời khỏi cậu bé một phút giây nào. Nhìn vào hình ảnh quấ n quýt, vân vê đâ y bản năng kia, con báo cha chọt hiểu, cách để một chú báo lớn lên cũng giố ng như con người lớn lên, phải để chúng thực sự số ng với tâm hố n của một đứa trė.

34

Tâm sự của Đức Vua

Đón nhận một cơn gió thổi từ phía sau, Đức Vua nhận ra có người đang âm thâ m dõi theo. Cách đó vài bước chân, Jo đã lắ ng nghe câu chuyện của con báo một cách đâ y cảm thông. Đức Vua đang đấ u tranh cho điể u gì đó, gửi gắ m điể u gì đó, hy vọng điể u gì đó. Cậu đề u hiểu. Cha của chú báo hoa mai thông minh có đủ trí

dũng và lòng kiên nhẫn, nhưng nó vẫn không giả u được nỗi thấ t vọng. Đức Vua đã kê vai sát cánh cùng Miên trong những là n phục kích nhỏ, những chuyế n thám thính, và cũng đã bên cậu những lúc cậu cô đơn, tuy nhiên giữa nó và cậu bé thường xảy ra bấ t đô ng. Đó chính là hàng rào ngăn cách giữa sự thận trọng và tính nóng vội, giữa sự kiên trì và tính hiế u thấ ng. Tuy nhiên trong đa số tình huố ng, Miên luôn là người biế t lấ ng nghe và tuân thủ số đông.

Con báo quay lại nhìn Jo bă `ng đôi mắ ´t sáng rực như ngọn hỏa châu, cậu đáp lại bă `ng nụ cười và cái gật đâ `u lễ phép. Một lúc sau, Đức Vua đột nhiên lùi vê `phía cậu rô `i cả hai sóng bước. Rảo bước dưới màn sương nhiễu sũng vai áo bên cạnh một con báo già khập khiễng vì vê ´t đạn có biệt danh là Đức Vua, Jo nghĩ vê `những câu chuyện rừng xanh trong cổ tích. Nhưng rõ ràng đây là hiện thực. Cậu đang sóng bước cùng một con báo thông minh nhâ ´t khu rừng, con báo có thể suy nghĩ như một con người. Nhìn dáng vẻ nó, Jo biê ´t nó không hê `suy sụp hay mệt mỏi dù thương tích và nỗi lo lă ´ng vẫn hã `n trong đôi mã ´t và bộ não của nó. Jo khuyên Đức Vua nên chú tâm đê ´n sức khỏe và dành thời gian nhiê `u cho Hoàng Tử, sau đó cậu đặt ra một số ´ vấ ´n đê `đơn giản để có thể khiế ´n cho cuộc chiế ´n này không trở nên tàn khô ´c trước khi xảy ra sự bấ ´t đô `ng giữa con báo và Miên.

Bă ng kinh nghiệm của ông, Jo tin ră ng điệ u đó sẽ là nguô n
cổ vũ lớn cho tấ t cả mọi người.
Jo nói với vẻ kính trọng con báo.

Đức Vua điệ m tĩnh nhìn lên bầ u trời lâ n nữa, nó nghe rấ t rõ và hiểu rấ t rõ những gì Jo nói. Dù sao con báo cũng cảm thấ y nhẹ nhõm vì ít nhấ t để n lúc này nó đã có được lòng tin trọn vẹn từ một con người – điệ u mà nó tha thiế t có được từ cậu bé Miên, con trai của vị cứu tinh năm nào. Dẫu sao thì những gì Jo nói cũng đủ thuyế t phục, không ai có thể xứng đáng để bảo vệ cánh rừng này bă ng cậu bé Miên.

Dưới màn sương lãng đãng, Đức Vua hít một hơi dài và quay sang Jo, đôi mắ t bớt mệt mỏi phâ n nào, nhìn thẳng vào cậu

Cậu hãy ở lại đây, Miên và cánh rừng này câ `n cậu. Ta cũng câ `n cậu, con trai ạ.

Từ *câu* nói đó, Joey Drucker cảm thấ y cuộc đời mình đang bước sang một trang mới.

Nó được gọi là trọng trách và niê m kiêu hãnh.

Jo mim cười.

Đức Vua cũng nhê ch môi mim cười.

35

Susan ngây thơ

Những tia nă ng âm thâ m xé toạc lớp sương mù đang bao phủ cánh rừng, một màu xanh căng tràn sức số ng hiện ra, Joey Drucker tỉnh giá c cùng với cậu bé Miên và chiêm ngưỡng khung cảnh cánh rừng buổi ban mai. Những cư dân đã cùng thức dậy với nhau, các bâ y thú tạo thành một tập thể kỳ vĩ, chúng hòa thành một dưới tia nă ng vàng rực. Ở đã ng kia, một con voi đang nâng bổng một chú khỉ con lên cành cây, gâ n hơn là bâ y sóc đang nhảy những vũ điệu cùng loài công. Jo đành thôi ý định nhờ vả Miên vê chuyện đưa Susan và Lâm ra con suố i để tìm đường vê nhà, mà dù có nói ra thì chưa chấ c Lâm và Susan sẽ đô ng ý, bởi lúc này cả hai đang rấ t hứng khởi chờ đón một ngày mới. Nghe tiế ng của Susan, đám thú hay ngủ nướng như lũ trăn trên các cành cây, hổ ẩn mình trong các hang đá, hay tê tê... cũng lâ n lượt thức dậy. Tranh thủ lúc bâ u trời còn chút tinh sương, Đức Vua dạo bước cùng với con trai bên khe nước chảy róc rách. Con báo truyê n đạt rấ t nhiê u điề u mà cậu

báo con câ`n phải biế´t. Hoàng Tử hiểu ră`ng cha nó là một người trọng danh dự. Sự kê` cận cũng như lòng trung thành của nó với cậu bé Miên là một trọng trách không thể quên, Hoàng Tử cũng câ`n phải học đức tính kiên nhẫn và quyế´t đoán của cha nó. Trung thành không có nghĩa là quên trọng trách, trọng trách ở đây là cùng cậu bé Miên bảo vệ cánh rừng chứ không phải để cậu ta đưa cánh rừng vào nguy hiểm. Kế´t thúc thời gian đi dạo ngă´n ngủi, Hoàng Tử dúi đâ`u vào cổ cha nó, nhưng ngay lập tức hành động đó của Hoàng Tử bị cha chặn lại. Đức Vua không xem con trai là một đứa trẻ nữa mà là một chú báo đã trưởng thành và có trách nhiệm.

Susan cùng đám khỉ mặt đỏ vươn vai hít thở, nhanh nhảu nhắ c nhở mấ y chú sóc kháu khỉnh thôi că n rễ cây rô i rủ rê đám sóc, chô n, tê tê sang nhảy múa với lũ công yểu điệu, không những vậy, con bé còn tranh thủ trò chuyện với đám bò tót bệ vệ trước khi được Giă ng cho trèo lên lưng. Khoảng một giờ sau, cô bé tóc vàng trở về với một túi quả rừng đủ cho cả mười người, tính luôn bọn lâm tặc. Bữa điểm tâm toàn đặc sản rừng, bố n đứa trẻ ngô i với nhau. Thả một chú sóc ra khỏi vòng tay và nuố t gọn quả táo, Susan mạnh dạn đề nghị.

- Chúng ta cởi trói cho họ nhé, anh Miên!
- − Ai cơ? Miệng thôi nhai chop chép, Miên, Jo và Lâm đề u
   đô ng thanh một câu hỏi.
- Họ! Susan chỉ tay vê nhóm lâm tặc đang bị trói và bị canh
   chừng bởi đám khỉ ngỗ ngược Có vẻ họ đã hố i hận rô i.
  - Không được! Jo phản đố i, cả Miên cũng vậy.
- Đi mà, anh nhìn xem họ trông thật tội nghiệp! Các anh thử bị trói như vậy coi! - Susan bĩu môi và xị mặt.

- Nhưng mà chúng... chúng chẳng phải suýt giế t chế t chúng ta hay sao?
   Jo vẫn thuyế t phục con bé như thể đó là điể u sai trái.
  - Thôi được! Miên lên tiế ng Thử vậy.

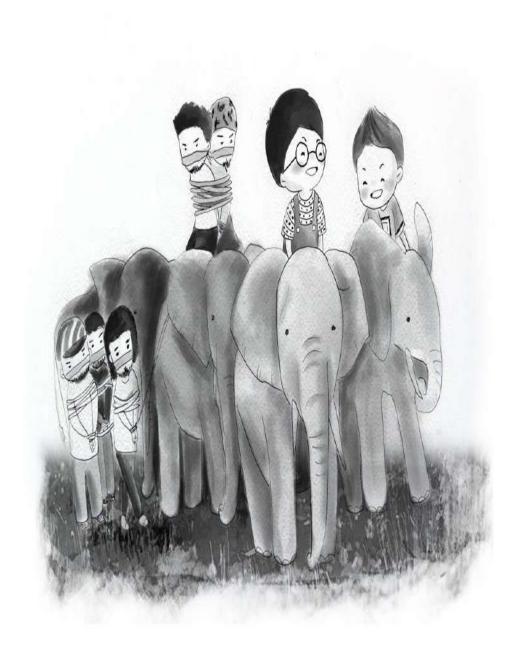
Miên vừa dứt lời, Jo ôm đâ u ngô i phịch xuố ng đấ t.

Nhưng cho tới khi Miên cởi trói xong, Jo lại cảm thấ y dễ chịu hơn. Ngay khi cởi trói, bọn lâm tặc được những con hổ Đông Dương tiế p quản. Nă m trong sự cai quản của bâ y hổ, đố bọn chúng có thể thoát được.

Nhưng Susan vẫn tỏ ra thương xót cho bọn lâm tặc, con bé vẫn giữ nguyên lý lẽ "họ đã hố i lỗi, họ không đáng bị đố i xử như tù binh" và còn đóng thêm một câu chắ c nịch: "Cô giáo Marry đã dạy rã `ng chúng ta câ `n tha thứ cho những người mang lỗi lâ `m", vì vậy con bé đề `nghị cho bọn chúng được phụ công việc với mọi người. Miên cũng cảm thấ y điề `u đó là câ `n làm nhưng bây giờ thì có vẻ còn hơi sớm, vì cậu vẫn chưa hoàn toàn tin tưởng bọn chúng. Jo và Lâm cũng nghĩ vậy, và có vẻ ba chàng trai đã đúng khi một tên trong số chúng cố gặ ´ng tẩu thoát, tay lặm lặm trong tay một cành cây nhọn. Dĩ nhiên tên lâm tặc này cũng chỉ làm được để ´n đó. Vừa câ `m cành cây, tên này nhận ngay một cú bấ ´u vào mặt của con khỉ, ngay lập tức con Giã `ng dùng vòi của mình tước lấ ´y cành cây và sau đó cũng bă `ng cái vòi đó, nó nâng gã lên không trung trước sự tán dương của những chiế ´n binh thú.

Cô giáo Marry của em chặ c chặ n sẽ dạy "Đừng đặt lòng tố t sai chỗ" đúng không?
 Jo nói với em gái khi đã giải quyế t xong bọn lâm tặc.

Susan không hiểu ý anh trai lă m, nhưng có vẻ con bé đã biế t băn khoăn về điề u Jo nói cũng như đã biế t lỗi. Nguyên buổi sáng, ba chàng trai tiế p tục xích lại gâ n nhau hơn khi cùng làm một công việc: bảo vệ cánh rừng, song sự gâ n gũi vẫn có khoảng cách bởi tính dè dặt và cảnh giác của Miên. Jo biế t ră ng cậu bé bản địa câ n một chỗ dựa tinh thâ n vì tuy bản tính hoang dã trong cậu có vẻ mạnh mẽ, nhưng sự thực lộ rõ ră ng cậu vẫn chỉ là một đứa trẻ còn ngây thơ và non nớt. Jo băn khoăn không biế t có nên hỏi cậu ta vài câu và phân tích xem tại sao cậu ta lại tập trung tấ t cả muông thú để bảo vệ khu rừng như... một sự số ng còn hay không, bởi vì đố i phó với toán thợ săn không phải câ n huy động quá nhiệ u chiế n bình thú đế n vậy.

₽hần 9

36

Tin tức mới

Thức dậy vào lúc sáu giờ trên chiế c ghế bành trong phòng đọc sách, Giáo sư Bryan Drucker tin hôm nay là một ngày tố t lành. Những áng mây xanh nă m khép ở một góc trời như những đứa trẻ sơ sinh đang ngon giấ c. Nă ng bừng trên khoảng vườn nhỏ, hong khô lớp sởi tră ng mịn giữa lố i đi, đánh thức mùi hương nố ng nàn của loài hoa dạ yế n thảo. Một cơn gió lướt ngang qua, mang theo hương loa kèn phảng phấ t trên tấ m ri đô cửa. Ngôi biệt thự sáng sớm hôm nay tràn ngập ánh nă ng, sẵn sàng đón chờ một tín hiệu lạc quan, có thể nó để n từ cú điện thoại mà bà Ly là người bắ t máy.

Qua câu nói khá dài từ đâ`u dây bên kia, bà mẹ nghĩ ngay đế´n một tin xâ´u. Công an vẫn chưa thể tìm thấ´y tung tích của bọn trẻ nhưng họ lại đang đố i diện với một trường hợp khẳn câ´p: Theo lời thuật lại của người báo tin thì, sau khi tiế´n vào sâu trong rừng theo hướng Bắ´c, họ đã chạm trán một đàn thú rừng đông chưa từng có, kỳ lạ hơn là chúng chỉ tỏ ra không muố´n đón tiế´p họ. Người thông báo tin này kể ră`ng những người mặc quân phục đã sợ hãi khi trước mắ´t họ chỉ toàn báo, hổ, voi và râ´t nhiêu con thú dữ khác dàn thành một hàng ngang vô tận và đông đúc cùng những tiế´ng gâ`m gừ hăm dọa, đặc biệt còn có con đại bàng đen to lớn luôn ném cái nhìn cảnh báo đế´n đoàn người vũ trang. Họ có nửa tiế´ng rút lui trong hoảng sợ, nhưng điề`u lạ lùng là bâ`y thú này, ngoài việc sẵn sàng ngăn chặn họ tiế´n vào lãnh địa của chúng, thì không hê` có ý định tấ´n công bấ´t kỳ ai.

Dù nghe vợ thuật lại với giọng ngắ t quãng, Lê Việt vẫn có lý do tin ră ng đó là một tin không tệ. Trong khi, Giáo sư Drucker có thêm niê m tin để củng cố giả thuyế t của riêng mình. Ngay lúc này Lê Việt nháy mắ t với Bryan. Để bảo đảm rời khỏi nơi đây mà không

chịu sự hô nghi từ hai người phụ nữ, Bryan lấ y lý do để n gặp nhà chức trách để tiế p tục làm việc với họ, một cách rõ hơn. Người chị nhường câu trả lời cho cô em gái, bà Drucker thì lại đang nôn nóng, vì vậy việc ra khỏi nhà của hai ông chô ng không vướng phải sự ngăn cản nào.

- Có vẻ đã khả quan hơn.
   Lê Việt vừa buông lời vừa khởi động xe.
- Một cuộc tụ tập của đám thú rừng, anh có nghĩ...? Bryan hỏi nửa chừng.
  - Tôi nghĩ như vậy, một sự báo động lớn rô i.
  - Bọn trẻ, anh nghĩ sao?
  - Chúng ta đi để n đó trước đã.

Nói xong, vị tiế n sĩ giẫm bàn đạp ga. Hơn lúc nào hế t, cả hai cảm thấ y nhớ người cộng sự xưa kia – người đã mang lại cho cánh rừng sự bình yên trước khi một mình bước sang thế giới bên kia. Họ ước rã ng lúc này đây con người nhiệt huyế tấ y đang ngô i với mình và cùng nhau bàn bạc về kế hoạch *những bóng ma*, hay làm cách nào để gấ u có thể hô i phục nhanh sau khi giải cứu từ đám chuô ng trại về, và hàng ngàn cách mà người bạn của họ luôn biế t đích xác để cứu những con vật bị thương vì tên đạn. Đặc biệt, làm thế nào để có tấ m bản đô thứ tư.

Điểm đế n của Bryan và Lê Việt vào buổi sáng đẹp trời vẫn là ngôi nhà gỗ quen thuộc bên bờ suố i. Căn nhà nhỏ hôm nay vẫn một vẻ yên ă ng, hai chú vẹt cổ hô ng lười nhác và thờ ơ khi khách để n. Nữ chủ nhà cho biế t từ sớm đã chờ hai người, vì vậy bà tiế p họ với thái độ ân câ n. Sau vài câu trả lời về tình hình của ba đứa trẻ mấ t tích, Bryan Drucker hỏi thăm tin tức câu nhóc con trai của bà.

- Nó vẫn chưa vê `, hẳn là vẫn ở trong rừng.
   Bà Liên bày ra bàn thứ nước trà tươi đặc quánh cùng một đĩa đậu rang.
- Cậu bé có hay vào rừng không? Tiế n sĩ ngành Sinh vật hỏi
   khi că n và cảm nhận độ giòn của hạt đậu.
- Thi thoảng, nhưng hè thì thường xuyên, mỗi là n từ rừng vê nó lại dẫn thêm vài anh bạn.
   Bà Liên nhẹ giọng Thă ng bé là vậy đó, giố ng ba nó y xì.
  - Gấ u, báo, hổ phải không? Bryan nóng lòng.
- Không, những con thú hiệ n lành.
   Bà Liên trả lời với cảm giác ngờ ngợ.
- Dạo gâ n đây chị có thấ y nó có biểu hiện gì khác lạ không?
   Bryan nhấ p ngụm nước nhưng rấ t khó khăn để nuố t nó.

Người phụ nữ chau mày, ngón trỏ nhấ n chặt thái dương để cố nhớ, sau cùng câu trả lời của bà vẫn là "không", tấ t nhiên đó là câu trả lời thành thật. Bryan tiế p tục hỏi về lệnh di dời trước khi chắ c chắ n sẽ mò vào rừng tìm cậu bé trong hôm nay.

- Thành phố đã mời tấ t cả các hộ dân để n để phổ biế n các phương thức di dời, tuy nhiên họ vẫn chưa hố i thúc chúng tôi ký vào biên bản. Sau đó vài người nói với tôi, ră ng sẽ có một cuộc họp liên ngành cho dự án vì họ đã nhận nhiê u kiế n nghị và phản đố i từ những nhà hoạt động môi trường cùng bộ phận lớn dân chúng.
- Một cuộc họp sao? Chúng ta có thể hy vọng về cuộc họp này
   không? Lê Việt hỏi.
- Là một cuộc họp mang tính chấ t quyế t định cuố i cùng cho sự kiện này, tuy nhiên mọi việc gấ n như chặ c chặ n sẽ được tiế n hành như kế hoạch, đó lời từ một người ở Sở Tài nguyên Môi trường.

Điề u mà Bryan Brucker và Lê Việt muố n biế t là cuộc họp này sẽ diễn ra vào thời gian nào, bà Liên nói là bà không rõ. Hai người đàn ông hy vọng ră ng thời gian từ giờ đế n khi cuộc họp diễn ra là ba chục năm và trong vài năm tới, họ phải tìm cho ra đủ bố n tấ m bản đô .

- Điệ u này có lẽ dễ lý giải.
   Bà Liên mim cười.
- Chúng ta có quyê n hy vọng.
   Bryan nói giọng hóm hình nhưng không giấ u đi vẻ lo lă ng.

Khi cả hai rời khỏi ngôi nhà gỗ, Lê Việt đê cập đế n bức thư. Lâ n này ông có cảm giác ră ng những bức thư đó không phải là một trò lừa bịp, vì người đã trao đổi với ông trên mạng là một chàng sinh viên tỏ ra rấ t quan tâm để n vấ n đề của ông, cũng như biế t rấ t rõ về thành phố này.

- Có thể, bởi không có lý do gì một anh chàng sinh viên người Mỹ lại đi tìm hiểu ngọn ngành những chuyện mà cậu ta không có gì dính dáng để n, hơn nữa lại còn chặ c chặ n như đinh đóng cột rã ng mình sẽ để n Việt Nam bă ng chuyể n bay trùng với chuyể n bay của gia đình tôi ngày hôm đó.
- Không những vậy, anh chàng tả rấ t chi tiế t về quán cà phê như thể đã vào đó nhiệ u là n. – Lê Việt khẳng định thêm.
- Và chă chă n sẽ không phải là trò lừa bịp khi mà Giáo sư Nicolas Archer ở Harvard là người thông tin cho em biế t đã nhận thư ngỏ từ cậu ta. Mà cậu ta tên gì nhỉ? Em quên khuấ y rô i.
  - Jack Rose, cái họ khá ủy mị.
- Ô $\dot{}$! Dĩ nhiên rô $\dot{}$ i. Nhưng hy vọng cậu ta làm việc sẽ mạnh mẽ. Sinh viên thời nay mà.

Bryan Drucker vỗ vai người cộng sự và nở một nụ cười trước khi cả hai sẵn sàng cho chuyế n vào rừng tìm cậu con trai của người bạn quá cố . Biế t đâu nhờ vậy mà họ phát hiện ra tung tích con mình thì sao?

37 Mối nghi ngờ

Trên tay câ m tâ m bản đô da thú bí ẩn và chiế c điện thoại di đông, Joey Drucker không biế t phải làm sao để có thể mở thư điện tử trong khi khu rừng này không có sóng wifi, 3G cũng như sóng điện thoại di động hay bấ t kỳ dấ u hiệu nào của công nghệ kế t nổ i không dây. Jo biế t ră ng ba ngàn đô la mà cậu nhận được một cách thụ động từ người đàn ông Việt Nam không phải là một cuộc trao đổi đơn thuậ n. Jo nhớ rấ t kỹ nôi dung trong các bức thư mà ông ta gửi cho cậu, đó là những lời lẽ khẩn khoản, cấ p bách trên danh dự của một người lớn tuổi. Jo cũng nhớ câu trả lời của ông khi chính cậu đê nghị được tham gia. Một là n nữa cậu nhìn kỹ tâ m bản đô cổ, một Giáo sư ở trường Harvard khẳng định tấ m bản đô này chỉ là một phâ n của tấ m bản đô lớn. Phâ n mà cậu đang có trong tay hình như vẽ địa phân phía Nam của khu rừng này, nế u so sánh với bản đô hiện đại thì nó chỉ khác đi một chút vê diện tích. Điê u đó lý giải vì sao người đàn ông gọi từ Việt Nam lại nói ră ng tấ m bản đô mà cậu đang giữ là một phâ n quan trọng, tuy nhiên cậu vẫn không rõ tại sao ông ta nói "Sự số ng của khu rừng tùy thuộc vào nó". Bộ não của Jo hoạt động rấ t tập trung, và cậu cố gặ ng tìm mố i liên hệ giữa việc làm của người đàn ông này với việc đang diễn ra ở đây dưới sự lãnh đạo của cậu bé nhỏ thó có khả năng giao cảm với hâ u hế t bấ t kỳ con vật nào. Chuyện một vị Tiế n sĩ câ n đế n tấ m bản đô kỳ quái, chuyện một cậu bé mười một tuổi thích nghi hoàn hảo vào cuộc

số ng hoang dã, chuyện cả hai điề u đề u đóng vai trò quan trọng với cánh rừng này – tấ t cả thật sự khiế n cậu bận tâm.

Đang suy nghĩ ở manh mố i quan trọng nhấ t thì bấ t ngờ Miên xuấ t hiện cùng một con chim đại bàng cùng loài với Musat nhưng tướng mạo nhỏ chỉ bă ng một phâ n sáu anh bạn to đột biể n kia, Jo lúng túng, quyế t định giấ u tấ m bản đô đi trước khi Miên tò mò hỏi vê nó. Bộ mặt Miên biểu hiện sự ngờ vực, tuy nhiên ngay sau đó cậu bé thông báo với Jo một việc.

- Musat đã trở về từ cuộc thám thính ở phía Bắ c. Đã có thêm rắ c rồ i mới.
   Đúng là Miên đang rấ t cầ n cậu.
  - Em nói rõ hơn được không?- Jo bình tĩnh đón nhận.
- Một đội quân có vũ khí đã ở đó, Musat đã dẫn một số để n đó
   để cảnh báo bọn họ.
  - Bọn họ là ai?
- Musat nói ră ng không phát hiện ra dâ u hiệu hung hãn từ họ. Tuy nhiên họ quá đông để Musat có thể cảm nhận được hế t. Con đại bàng đã đuổi họ chạy khỏi khu rừng.
  - Họ đã làm gì?
  - Bỏ đi. Miên kế t thúc một cách chóng vánh.
- Ră´c rô´i ở đây là điểm nào? Jo không nghĩ mình lại đặt ra câu hỏi này khi chưa phân tích.
- Có quá nhiê `u ră ´c rô ´i. Miên có cơ hội khẳng định khả năng nă ´m bă ´t tình hình của mình. – Anh không thấ ´y sao? Có rấ ´t nhiê `u người quan tâm đế ´n khu rừng này, đế ´n độ ta chẳng thể

phân biệt được điể `u gì ngoài việc tấ t cả họ đang gây nguy hại cho rừng.

- Ù, em nói đúng. Anh nghĩ chúng ta nên tăng cường kiểm soát,
   và hy vọng đám người ở đó không phải là những người xâ u.
- Có một nhóm nữa cũng đang ở phía Đông, tin mới từ hai con vẹt. Tuy nhiên hai con chim đã phải bay vê gấ p và không có một cơ hội nào ở lại lâu hơn.
  - Đông không?
- Hai người đàn ông. Điệ u đáng nói ở đây là hai người này đã lui tới nhà em vài là n.
  - Vài lâ n?

Miên xác nhận bă ng cái gật đâ u.

Jo không quá nhanh trí để có thể xâu chuỗi những sự kiện này với nhau, tuy nhiên theo những gì cậu hiểu thì đám người phía Nam và hai người ở phía Đông có thể là những người tố t, ít nhấ t Miên cũng không khẳng định họ là người xấ u, tuy nhiên mọi sự đề u phải cảnh giác cao mới được. Đế n đây Jo chặ c chặ n sẽ còn nhiệ u điệ u nă m ngoài dự đoán nữa. Cậu đề nghị Miên theo dõi kỹ tình hình ở phía Đông và luôn cảnh giác ở các hướng còn lại.

 Anh có cảm giác không chỉ có một hai mố i đe dọa đâu, vậy nên tụi mình phải bình tĩnh.
 Nói xong, Jo chạy ra ngoài nghe ngóng tình hình.

Rõ ràng Miên thấ y tự tin hơn khi có Jo bên cạnh, nhưng biểu hiện của Jo lúc Miên mới bước vào có gì đó không tự nhiên, vật mà Jo đang câ m rô i giấ u biệt đi khi Miên xuấ t hiện có vẻ là một thứ gì đó rấ t quan trọng. Miên cũng muố n tìm hiểu vật ấ y là gì, vì cậu

thấ y nó giố ng thứ mà cậu đang có. Rô i từ sự liên tưởng đó, Miên lấ y tấ m bản đô của mình ra, những ký ức xa xôi ùa vê trong trí nhớ cậu giố ng như một câu chuyện mà Miên chỉ đọc một lâ n qua nhưng mãi mãi không phai.

***

Đó là những ngày bên cánh rừng bạt ngàn, cậu theo ba đi thăm nom những con vật mà ông gọi là "bạn". Với dáng người thanh thoát, đôi mấ t hiệ n từ, cử chỉ ân câ n, ông chỉ cho cậu cách trò chuyện với chúng. Những con thú thuộc về rừng sâu đề u cảm kích sự có mặt của ông. Tiế p đón người bạn lớn, chúng tổ chức một vài cuộc thi nho nhỏ, vui tươi và tình cảm. Cũng giố ng như con người, những người bạn â y cũng phân ra thă ng thua, nhưng ai thua thì lại được vỗ tay khích lệ, người thă ng chẳng gì ngoài cái ôm nô ng thă m. Bên con suố i, hai ba con cười sang sảng, và khi hoàng hôn buông, một điệp khúc mê ly ngân lên mải miế t, ru cậu vào giấ c ngủ trong lòng ba mình. Qua một đêm trên giường nhà, câu giất mình tính dây. Me đánh thức cậu bă ng hai hàng nước mặ t chảy dài, bà chưa bao giờ khóc như vậy. Cậu hỏi ba đầu sao mẹ lại khóc, nhưng đôi mặ t bà vẫn tuôn lệ. Mẹ kéo cậu đi dưới làn sương dày đặc, băng qua những con đường mòn hiểm trở bă ng đôi chân găm đâ y gai nhọn, lao vào tận rừng sâu, cuố i cùng hai mẹ con cậu cũng đã để n được hiện trường.

Người đàn ông ră n rỏi mà bảy năm trời cậu gọi bă ng ba bỗng trở thành một người tiê `u tụy, thân hình vấ y đâ `y máu. Ông cố kìm nén cơn đau bă `ng tiế ng rên the thé, đôi chân mặ c kẹt trong chiế c bẫy khổng lô `do bọn thợ săn ác ôn tạo ra, nặ `m cạnh ông là một con voi mẹ đang hấ p hố i và một chú voi con vừa chào đời, con voi mẹ cố ´ liê ´m những vệt máu trên người con nó trước khi trút hơi thở cuố ´i cùng. Con voi con ngọ nguậy bên xác mẹ rô `i đột nhiên nó ré lên một tiế ´ng dài, như thể đó là âm thanh giặ `ng co của một sinh linh trước tử thâ `n, mà có thể đó cũng là tiế ´ng khóc than của con voi

dành cho me nó. Miên chỉ biế t chế t lăng trước cảnh tương này, ba cậu và những chú voi hiệ n lành. Khi mẹ cậu cố nhào để n để lôi ba cậu ra cũng là lúc đội y tế vừa tới, họ khó khăn lă m mới đưa được ba cậu ra ngoài, nơi chiế c xe cứu thương đã chờ sẵn. Trong chiế c xe cứu thương lao đi dưới màn sương đêm lanh giá, ba câu thình lình nă m chặt tay câu, đôi mặ t ông nhìn đứa con trai, vừa dat dào yêu thương vừa đau đáu thận trọng. Lạ thay cả hai vẫn còn đó niê m tin. Đố i với cậu, giây phút ấ y dường như kéo dài vô tận, và sau này cậu vẫn luôn ước như vậy. Ông vẫn bình thản đế n giây phút cuố i cùng: "Con hãy lớn lên... hãy giữ những gì mà ba đã để lại cho con... nhấ t là... những bức ảnh và... tấ m bản đô mà ba... kep trong cuố n số để... ở đâ u... giường con". Ông nói trong tiế ng thở ngặ t quãng lẫn tràng ho thấ t ruột. Dù rấ t đau đón vì sấ p phải từ biệt ba vĩnh viễn, nhưng cậu bé Miên cố gặ ng hỏi về tấ m bản đô trong nước mặ t, sau đó cậu được nghe những lời quan trọng cuố i cùng từ ông. Ba cậu nói hãy giữ tấ m bản đô ấ y cẩn thận, đó là thứ rấ t quan trọng, không phải ai cũng có thể giữ nó được. "Và hãy... chăm... sóc mẹ... thay... ba". Cậu nhớ rõ mình đã hét to như thế nào trong thời khắ c cuố i cùng â y, thời khắ c người ba thân thương trút hơi thở cuố i cùng.

Cùng mẹ an táng xong cho ba mình, cậu bé Miên vào phòng khóa chặt cửa lại và bí mật mở cuố n sổ. Rấ t nhiề u tấ m ảnh chụp ba cậu đứng bên cạnh hai người bạn của mình, những tấ m còn lại chụp ông với đám thú rừng. Tấ m ảnh đặc biệt nhấ t là tấ m ông chụp chung với gia đình trong túp lề u dã chiế n, gương mặt ông tràn đã y niề m hạnh phúc. Sau khi cẩn thận xế p những bức ảnh lại, Miên nhìn thấ y một mảnh da thú, cũ kỹ và hôi hám dù đã được xịt thuố c chố ng mố c. Khi ấ y Miên còn ngửi thấ y cả mùi tanh của máu, và kinh ngạc hơn, là khi cậu chạm vào nó, từ trong mảnh da thú ấ y truyề n ra một lực tác động kinh khủng khiế n toàn thân cậu giật bắ n. Cảm giác như từ trong đó chứa một luô ng điện cực mạnh.

Trong lúc hoảng loạn, cậu còn nghe rõ tiế ng gào của mãnh thú và nhìn thấ y cả hình thủ của chúng, rõ ràng rấ t nhiề u con thú từ bên kia thế giới đang kêu lên ai oán. Miên không hiểu tấ m da thú kỳ quái này có ý nghĩa gì, nhưng hình ảnh ghê rọn đó vẫn khiế n cậu xúc động, nó trấ n tĩnh cậu. Rô ì cậu cố gặ ng đọc lá thư được kẹp trong cuố n sổ. Nội dung lá thư miêu tả rấ t rõ về giá trị của tấ m bản đô làm bă ng da thú. Có tấ t cả bố n tấ m như vậy, mỗi tấ m vẽ một phâ n khu rừng. Đúng như cậu khẳng định, tấ m bản đô cậu đang câ m trên tay vẽ phâ n lãnh địa phía Bắ c khu rừng; hai tấ m còn lại như ông đã nói lúc hấ p hố i là đang ở trong tay hai người bạn của ông, vẽ hướng Đông và Tây; tấ m bị thấ t lạc là phâ n vẽ hướng Nam, tấ m này có thể nă m trong thư viện của trường đại học nào đó ở Mỹ, vì cậu không thể nào đọc giỏi được khi mới chỉ học lớp Một.

Tấ t cả bố n tấ m đề ù có khắ c những chữ cổ. Trong bức thư ông dặn, nế u một ngày nào đó bạn ông để n tìm thì hãy đưa tấ m bản đô cho họ, và ông tin ră ng tấ m còn lại sẽ được họ tìm ra. Gâ n cuố i thư ông nói thêm: "Con trai, vào một lúc nào đó bố n tấ m bản đô sẽ là sự số ng còn của khu rừng, vì vậy con hãy cấ t giữ tấ m bản đô này cho cẩn thận, dù bấ t cứ điể ù gì xảy ra, cũng đừng bao giờ làm mấ t nó".

Từ đó đế n nay, tấ m bản đô da thú vẫn ở bên Miên. Nhưng nó vẫn là một nỗi ám ảnh với cậu, khi hã ng đêm cậu vẫn nghe thấ y những tiế ng kêu gào vọng ra từ tấ m da thú; có lúc Miên thấ y những linh hô n của các con thú thoát ra, chúng gào thét đau đớn. Ban đâ u Miên rấ t hoang mang, nhưng cậu vẫn ghi nhớ lời dặn của ba, ông nói tấ m bản đô này phức tạp nhưng rấ t quan trọng, cậu là người xứng đáng giữ nó trước khi nó được đưa cho hai người bạn của ông. Vì vậy Miên đã phải làm quen với nó, bởi vì cậu xem đó là nhiệm vụ, là điể u mà cậu đáp lại sự tin tưởng của ba mình. Cậu hiểu ră ng, những hình ảnh âm thanh ấ y chính là linh hô n của những con thú

bị tàn sát để phục vụ lòng tham cũng như thú vui man rợ của con người. Và tấ m bản đô ấ y là nơi hội tụ của những con thú có khả năng giao cảm từ phía bên kia thế giới, nơi linh hô n chúng chưa thể siêu thoát, chúng muố n được tự do, chúng không muố n bị chế t dưới bàn tay của con người. Vì vậy không đêm nào là Miên không nhìn thấ y chúng, không nghe thấ y chúng. Và nó đã thôi thúc Miên trở thành một phâ n của khu rừng.

38

Sự nghi ngò của Giáo sư Bryan

Chuyế n trở lại cánh rừng lầ n này làm cho những ký ức quay lại với Giáo sư Bryan Drucker một cách chậm rãi như bộ phim câm. Vị Giáo sư để n từ Florida còn nhớ, sau khi quen biế t kỹ sư Lê Việt trong một lầ n đi thố ng kê số lượng động vật hoang dã bị săn bắ n ở một cánh rừng ngập mặn, ông tiế p tục lấ y làm vui sướng khi được làm quen với nữ trợ giảng xinh đẹp tên Nguyễn Diệu Hòa – cô em vợ Lê Việt, một cô gái đầ y cá tính và hiế u kỳ. Sau một thời gian hẹn hò xen kẽ giữa những chuyế n thực tế dài ngày của Bryan trong những cánh rừng nhiệt đới hun hút tách biệt ở Đông Nam Á, hai người kế t hôn trên đấ t Mỹ, bên bờ hồ Itasca thơ mộng. Mặc dù đã được định cư ổn định trong ngôi nhà tiện nghi có khoảng vườn đẹp tại Bradenton, cả hai cùng giảng dạy ở trường Cao đẳng Manatee, dù với mức lương vừa phải và công việc giảng dạy không đúng sở trường của Bryan, nhưng cặp vợ chỗ ng này vẫn thường xuyên về Việt Nam khi có dịp.

Với những lâ n trở vê quê hương vợ, Bryan bă ng mọi cách thu xế p thời gian để tham gia vào nhóm hoạt động môi trường, và trong những lâ n đó, người anh đô ng hao của ông cũng kê vai sát cánh – mặc cho hai bà vợ kịch liệt phản đố i. Bước ngoặt của việc làm đó xảy

ra vào một đêm, khi cả hai mấ t phương hướng trong cánh rừng già rộng lớn, nặ mở phía Bắ c thành phố (sau này họ mới biế t đó là cánh rừng đặc biệt nhấ t thế giới), hoàn cảnh đó khiế n họ chạm trán một bóng ma. Bên cạnh hành động đe dọa, quỷ quái, bóng ma thỉnh thoảng để lộ ra những toan tính, do dự. Cuộc thương thảo diễn ra như một vở kịch câm, chỉ tập trung bặ ng ánh mặ t và đôi cánh tay. Như đúng suy đoán của Bryan, con ma chỉ là cái lố t của một người bặ ng xương thịt. Khi vở kịch được vén rèm, Lê Việt nhận ra bóng ma ấ y là bạn học chung trường của ông thời sinh viên.

- Anh ta là gã trô ng cây giỏi nhấ t mà tôi từng biế t. Lê Việt khẳng định trong tiế ng cười tái hợp.
- Nhưng cũng là kẻ lập dị nhấ t nữa chứ, đúng không nào?
   Bóng ma phụ họa thêm. Sau đó là những tiế ng cười hế t cỡ.

Vê phâ n Bryan, người chiế n hữu mới đã làm ông phải tò mò vê việc làm dở người của anh ta. Và sau khi nghe xong những điể u người này thổ lộ, ngay đêm đó Bryan không tài nào chợp mấ t, câu chuyện vô cùng lôi cuố n. Lê Việt gặp chuyện này cũng như cá gặp nước. Những lâ n gặp sau giúp họ thành bộ ba, đô ng thời họ tiế n những bước dài hơn cho các kế hoạch của mình. Với rừng. Rõ ràng họ cùng chung mục đích tố t lành chỉ có thể hình thành từ tình bạn, niê m kiêu hãnh cũng như lòng son sắ t với thiên nhiên. Bryan phải tạ ơn tấ t cả vì đã cho ông cơ hội được làm bạn với con người ấ y. Đó là một người đàn ông khỏe mạnh với dáng người cao gâ y, đôi mắ t sáng, có kiế n thức sâu từ thực tế . Người này yêu thương gia đình trong cả lúc làm việc không biế t mệt mỏi. Sau một thời gian dài, ông mới tiế t lộ cho Bryan và Lê Việt vê những khả năng cực kỳ đặc biệt của mình, Bryan đã phải nghĩ đế n chuyện mở một chương trình nghiên cứu quy mô cho những gì ông được chứng kiế n.

- Chắ c chắ n *National Geographic* và *Discovery* sẽ phải tranh giành nhau để túm được anh â y chứ, đúng không nào?
- Ô` thôi! Người đàn ông hóm hỉnh trả miế ng Nế u vậy tôi làm sao mà dám ở khu rừng này nữa chứ?
- Thì đã có tôi thể chỗ. Anh nghĩ sao? Bryan nói rồ i cả ba cười
   lớn.

Ba người hợp tác chặt chẽ với nhau, đặc biệt là diễn vai *những* bóng ma rừng xanh hế t sức thành công, những kẻ rơi vào tâ m mã t của ba bóng ma đề u không bao giờ dám bén mảng đế n khu rừng này một là n nào nữa. Ngoài việc đội lô t ma quỷ, nhóm của Bryan còn có những kế hoạch khác cấ p bách hơn để bảo vệ khu rừng, song sự việc mà người kỹ sư nông nghiệp chuẩn bị công bố mới là cấ p bách hơn cả. Nó chính là sự báo động.

- Nê´u như khu rừng bị phá thêm một phâ`n mười diện tích tính từ thời điểm này, thì có khả năng nó sẽ là nhát dao cuố´i cùng xóa sổ luôn khu rừng, bởi vì cấ´u tạo lòng đấ´t của khu rừng này rấ´t rấ´t bấ´t bình thường.

Ông dừng lại rô`i hỏi Bryan và Lê Việt trong khi hai người không hiểu ông nói gì.

- Các anh nghĩ thê m thạch quyển mỏng nhấ t là khoảng bao nhiêu?
  - Dĩ nhiên là hàng kilomet rô`i.
- Thế nhưng lớp thạch quyển của khu rừng này mỏng chưa từng có. Chỉ khoảng vài trăm thước.

Khả năng chấ p nhận thông tin của Bryan và Lê Việt khá tố t mà vẫn phải tỏ ra kinh ngạc. Chưa hế t, người cộng sự của họ còn phân

tích thêm một thố ng kê không hay.

– Ngoài ra còn có một khoảng rỗng rấ t sâu ở giữa thê m thạch quyển và lớp địa tâ ng bên dưới. Như chúng ta đã thấ y, bên cạnh khu rừng là một thung lũng, chính từ đó xuấ t hiện những cái hang rộng lớn xuyên dưới khu rừng, và lượng nước cũng đang dâ n ngấ m nhiê u hơn ở những điểm nhạy cảm đó. Nế u không may chịu tác động từ việc chặt phá rừng cũng như làm mấ t đi các lớp phủ thực vật thì sẽ gây ra những trận lở đấ t, rạn nứt bê mặt, sau đó lớp thạch quyển quá mỏng sẽ rạn nứt dâ n, và cuố i cùng là những trận động đấ t rấ t lớn.

Người kỹ sư nông nghiệp dùng lại trong giây lát rô i nói tiế p.

- Trên thực tế cách đây hàng ngàn năm, khu rừng này lớn gấ p đôi bây giờ, nhưng chỉ vì lớp vỏ thạch quyển quá mỏng, một nửa đã biế n mấ t theo thời gian.
  - Có ai biê t điê u này không? Bryan hỏi.
  - Chỉ chúng ta.
  - Chúng ta biế t tin tức này ở đâu?
  - Từ một số nhà khoa học ẩn dật.
  - Họ nói gì?

Người kỹ sư nông nghiệp cho ră ng mình có trách nhiệm để trả lời những chấ t vấ n của hai cộng sự, bởi ngay lúc đấ u ông cũng không tin chuyện này là có thật.

- Vào cuố i thể kỷ XIX, có một nhóm các nhà khoa học lập dị người Pháp, gố m những giáo sư địa chấ t, vật lý, địa lý, sinh vật, khảo cổ, ngôn ngữ học v.v... Nhóm này từng có nhiệ u năm nghiên

cứu ở Đông Dương và rấ t thân thuộc với các cánh rừng ở đây, thế rô i một ngày nhóm hoàn thành cuộc khảo sát bí mật về chính khu rừng này. Họ đã có được kế t quả ngoài sức tưởng tượng. Ngay lập tức họ làm ra bố n tấ m bản đố để lưu lại thành quả của mình, cũng để đề phòng nế u những văn bản gố c bị mấ t trước khi đưa về Pháp nghiên cứu thì dữ liêu vẫn còn đó. Tuy nhiên để giải mã được tấ m bản đô, người ta phải dịch những từ ngữ cổ trên đó chứ không phải nhìn hình vẽ, có lẽ là chữ của người Việt cổ đại, thật sự tôi không rành lă m. Những dòng chữ đó khi được gộp lại sẽ trở thành một văn bản phân tích hoàn thiện nhất, ghi đã y đủ các chi tiết khoa học, các phân tích, các thố ng kê đo đạc, ngoài ra còn có các nội dung nghiên cứu khác như động vật hoang dã có khả năng cảm nhận lời nói của con người, tấ t nhiên đó là rấ t hy hữu. Nhưng không may, trên đường trở về Pháp, con thuyê n của họ đã gặp nạn, tấ m văn bản gố c bị mấ t. Sau đó người ta tìm thấ y bố n tấ m bản đô sao chép trong một túp lê `u ở khu rừng này.

- Riêng câu chuyện vê tâ m bản đô thì tôi từng nghe đâu đó rô i. Nhưng có chặ c là tấ t cả có sự liên hệ với nhau không? Có khi chỉ là một tin đô n thì sao?
- Tôi cũng rấ t mong đó không phải là sự thật. Người kỹ sư nông nghiệp tiế n tới ngăn tủ và rút ra ba tấ m bản đô trong một quyển sách dày cộp trước khi đặt chúng ngay ngặ n lên mặt bàn.

Hế t sức kinh ngạc, lúc này Bryan với Lê Việt mới thật sự tin. Sau giây phút bố i rố i, họ toan câ m tấ m bản đô , nhưng khi vừa chạm vào những cánh tay đã phải rút lại.

Khoan đụng vào chúng!
Người chủ nói và nhìn vào hai gương
mặt thấ t thấ n.
Các anh phải tập làm quen với nó.

Trên bàn, những tấ m da thú dường như đang phóng ra một nguồ n năng lượng cực mạnh. Bryan thấ y rõ những cặp mắ t, chân, móng vuố t, những bộ lông, và Lê Việt tập trung mọi giác quan để cảm nhận sự trỗi dậy của một thứ được gọi gầ n giố ng như ma quỷ. Đó là linh hồ n, họ chỉ nhìn thấ y chúng, nghe thấ y, ngửi thấ y nhưng không chạm vào được ngoài một nguồ n năng lượng vô hình khi họ chỉ vừa đặt tay vào tấ m bản đô .

- Những tấ m da thú này chính là bản đô ghi chép mật mã mà các nhà khoa học Pháp xưa kia tạo ra. Người kỹ sư nông nghiệp nói khi linh hô n bắ t đâ u rút dâ n vào mảnh da thú Hô i mới có chúng trong tay, tôi nhiê u lâ n muố n từ bỏ vì phải chứng kiế n linh hô n thú dữ trỗi dậy, nhưng rô i chính điê u đó thôi thúc tôi muố n giải mã nó.
  - Nó có vẻ còn tanh. Lê Việt nói khi nhẹ nhàng quan sát nó.
- Đúng vậy, đó là mùi máu, không chấ t gì có thể khiế n mùi máu trên những tấ m da này hế t tanh được. Máu của những con thú đã bị tàn sát. Chúng chưa toàn toàn hóa kiế p.
- Tôi cũng nghĩ vậy. Nhưng dù sao họ cũng đã bảo quản rấ t tố t.
   Còn một tấ m nữa ở đâu? Bryan căng thẳng hỏi.
- Có lẽ ở đâu đó một trong các thư viện tại Hoa Kỳ, hoặc có thể nó đã được ai đó làm tấ m lót chân bàn, nhưng tôi mong rã ng nó sẽ được mang ra ở đấ u giá đô cổ đâu đó trên nước Mỹ.
- Tôi sẽ cô gắ ng tìm cho ra tấ m bản đô còn lại này.
   Bryan nhìn vào ba mảnh da thúc trước mặt.
- Điê `u quan trọng, khi đã có đủ bô ´n tâ ´m, ghép lại hoàn chỉnh thì ai là người đọc nó. Những ký tự cổ xưa, ngôn ngữ cổ, những gì là cổ chỉ có thể thuộc vê `những cái đâ `u cổ quái thôi.

- Tôi sẽ lo luôn phâ n cuố i cùng đó. Bryan chặ c chặ n.
- Anh đọc được ư?
- À không! Một người bạn của tôi ở châu Âu, ông ta đúng là một người cổ quái. Rô ìi anh sẽ được gặp ông ta.

Sau đó Bryan và Lê Việt nhận trọng trách giữ hai trong ba tấ m bản đô `để nghiên cứu thêm, dù họ biế t chặ c việc phải làm quen với những linh hô n của các con thú là không hệ dễ. Và cũng từ lâ n đó ba người ho chỉ gặp nhau thêm đúng một là n vì người ban mới của Bryan và Lê Việt mãi mãi không còn kê vài sát cánh nữa. Sau nguô n mấ t mát đó, Bryan rấ t muố n tiế p tục ở lại với khu rừng nhưng bọn thợ săn đã biế t những bóng ma đã làm chúng hú hô n mâ y phen đích thị là ai, và chúng sẽ truy đuổi hai bóng ma còn lại, tê hơn là bon chúng còn biế t bí mật về những tấ m bản độ, vì vậy sư truy lùng trở nên khắ c nghiệt hơn, khiế n cho cả Bryan cùng Lê Việt rút lui, nhóm ba người vĩnh viễn không còn nữa. Trước khi rời khỏi Việt Nam, Bryan nhận được lời nhă n từ tay thợ săn: "Chúng mày mang một sứ mạng, tao cũng có sứ mạng của tao. Nhưng hãy nhìn đi, cái ác bao giờ cũng mạnh, ở dạng nào thì nó vẫn mạnh. Cái ác vẫn đông hơn. Hãy tưởng tượng đi, những việc làm của chúng mày chẳng có mấ y ai tham gia, còn bọn tao, vô số. Hẹn gặp chúng mày vào một ngày gâ n nhất!". Tuy nhiên vị Giáo sư trẻ vẫn mong muố n được quay lại khu rừng vào một ngày không xa, không phải chỉ để thách thức kẻ thù mà còn thực hiện trách nhiệm của mình.

Trong bố n năm ở lại quê hương Hoa Kỳ, Bryan Drucker thăng tiế n nhanh trong sự nghiệp, nhưng ông vẫn ở lại trường Đại học Manatee, từ chố i mọi lời mời để n giảng dạy tại các trường đại học ở miề n Đông Bắ c. Cách đây hơn một năm, Bryan được bổ nhiệm làm Hiệu trưởng Manatee, Hội Cựu sinh viên Harvard ở bang Floria cũng bâ u ông làm chủ tịch, nhưng ông đề u từ chố i vì cho ră ng những

việc như vậy sẽ ngô n mất nhiệ u thời giờ. Ông luôn dành quỹ thời gian của mình để mở rộng mố i quan hệ với các giáo sư đâ u ngành Khảo cổ, Địa lý, nhă m giúp ích trong việc tìm kiế m tấ m bản đô được cho là thấ t lạc trên đấ t Mỹ. Sự kiên trì của ông cuố i cùng cũng được đệ n đáp: Mùa hè năm ngoái ông được vài người ban thông báo tấ m bản đô dã được phát hiện ở thư viên trường Đại học Florida, đó được xem là tin vui nhấ t kể từ ngày ông mấ t đi người cộng sự ở Việt Nam. Thế nhưng khi ông để n thư viện và lục tung tấ t cả sách lên, thì không có tấ m bản đô nào cả. Giám đố c thư viên cho biế t: "Người của chúng tôi đã thấ v tấ m bản đô dược kep trong một cuố n sách của Rudyard Kipling, kỳ lạ là bây giờ cả cuố n sách đó không còn ở thư viện nữa". Nhưng họ không cho ră ng cuố n sách bị đánh că p, bởi vì người lâ y nó đã để lại tờ 10 đô. Khi Bryan hỏi người thủ thư trực hôm đó là ai đã để lại tờ 10 đô, thì bà ta trả lời không nhó, không lâu sau người này buộc phải nghỉ việc vì căn bệnh Alzheimer.

Sau một thời gian mấ t dấ u, đột nhiên có một người bạn nữa cho hay, tấ m bản đô đã được một sinh viên đang học ở New York nă m giữ. Nhận được tin ông liê n bay để n New York, điể u tra trường Đại học ở đó xem có đúng như sự tình không, nhưng kế t quả vẫn là không. Đúng lúc trên đường ra sân bay Newark Liberty, ngang khu Central Park, Bryan bắ t gặp một cậu bé đang câ m trong tay vật rấ t giố ng thứ mà ông đi tìm, nhưng trong chố c lát Bryan đã không còn thấ y cậu bé đâu nữa. Có thể vì quá hy vọng tìm thấ y tấ m bản đô nên tâm tư mình ngộ nhận, ông nghĩ.

Sau hai ngày ở New York trở về nhà, Bryan nhận ngay một tràng ca cẩm của vợ. Hóa ra trong lúc ông đi vă ng, cậu con trai Joey đã biệt tăm với lời nhă n là sẽ vă ng nhà trong vòng một tháng, và phải hai mươi ngày sau nó mới trở về nhà với bộ dạng bơ phò, song đâ y vẻ hí hửng. Bă ng phương pháp tra hỏi thông thường, thă ng bé khai

đã đi New York và Massachusetts, nhưng chẳng ai tin đứa con trai thích bỏ nhà đi với cá voi này, mà cá voi thì Florida cũng có. Cuố i cùng vợ ông không chịu bỏ qua, ba tháng cấ t tiế n quà vặt là hình phạt bà cho là xác đáng nhấ t, còn ông thì tiế p tục quay trở về ngõ cụt của việc tìm kiế m vô vọng này.

Nhưng dẫu sao Bryan cũng phải quay lại Việt Nam dù không có tấ m bản đô dó, ông sẽ cùng cộng sự còn lại của mình thuyế t phục nhà chức trách cho phân tích lai lòng đấ t trong pham vi khu rừng. Quả thật đây là một việc làm vô cùng khó khăn, vì chẳng ai có thể tin lớp thạch quyển nào lại mỏng chỉ vài trăm thước, chẳng khác gì một con người sinh ra với bộ khung xương của loài gà vườn, hơn nữa để thăm dò, người ta e sợ phải tiêu tố n rấ t nhiệ u tiệ n. Thế rô i manh mô i tiế p tục quay lại, một ngày trước khi trở về Việt Nam, Giáo sư Nicolas Archer ở khoa Vật lý Đại học Harvard gọi đế n, nói với giọng đâ y chặ c chặ n: "Hãy liên lạc với anh chàng â y đi, cậu ta đã gửi thư đi khắ p nơi cùng bức ảnh chụp tấ m bản đô mà anh câ n tìm đấ y". Gác máy, Bryan liên lạc ngay cho cậu ta bă ng tài khoản thư điện tử khác, nhưng câu ta lai muố n để n nơi bă t nguô n của tấ m bản đô để trực tiế p bàn bạc. Thật là quá thể! Giáo sư Drucker gâ n như phải gào lên trước khi bình tĩnh gọi cho Lê Việt. Sau đó Lê Việt kế t nổ i với chàng sinh viên tinh tướng ở New York, và khó tin làm sao, cậu ta sẽ đi trên chuyế n bay mà cả gia đình Drucker sẽ bay vào ngày mai, đó thực sự là một điể u ngoài mong đợi. Nhưng mọi việc đã diễn ra không như ông và cộng sự của mình mong muố n, câu sinh viên New York chẳng hệ liên lạc lại lấ v một lâ n từ lúc Bryan trở lại Việt Nam, trong khi cánh rừng vẫn nă m trong mố i đe dọa nặng nê và khó có thể thay đổi mọi chuyện bă ng lời nói.

Phần 10

Trận chiến đầu tiên

Cuộc chuyện trò trao đổi giữa Joey Drucker và cậu bé Miên kế t thúc, đó cũng là lúc Miên nhận thêm hai tin báo nữa từ đám thú thám thính trở về . Tin đâ u tiên từ biệt đôi do thám khỉ cho hay bon thợ săn nguy hiểm đã tiế n thêm nửa dặm sau khi có trong tay chiế c sừng của con tê giác non – con tê giác bị lạc đàn mà Miên cho ra lệnh tìm kiế m. Nghe được tin này, Mây Xám cố nén nỗi đau vào lòng, bởi vì mỗi khi nghe tin đô ng loại của mình bị loài người sát hại, con tê giác cái như bị chính quá khứ dày vò – mà quá khứ â y đó thì chỉ có Đức Vua mới hiểu được – với vẻ đô ng cảm, con báo an ủi người bạn tri kỷ của mình, trong khi bâ y quân thú mong muố n được chiế n đấ u sớm. Nhưng sau tin dữ đó là một tin không kém trấ m trọng: Ở hướng Tây, đám lâm tặc mỗi lúc một đông và có vẻ bọn chúng còn liên kế t với vài toán thợ săn gâ n đó để tiế n sâu hơn vào khu rừng, động thái đâ u tiên của bọn chúng là sử dụng kế "điệu hổ ly son", nhưng rấ t tiế c là bâ y thú khôn ngoan đã tập luyện rấ t chăm chỉ các bài tập công thủ nhuậ n nhuyễn của Miên và Jo lập ra, giúp đàn thú đã đố i phó được sự xảo quyệt của bọn phá rừng. Không câ n châ n chừ nữa, Miên liê n báo động mức độ đề phòng lên mức cao nhâ t.

Các con thú đã trong trạng thái sẵn sàng chiế n đấ u, Jo và Lâm đề u là hai cánh tay đặ c lực cho Miên trong việc chỉ đạo trận chiế n sắ p diễn ra này. Còn cô bé Susan có nhiệm vụ ngô i trên lưng con Musat và dạo một vòng lên dây cót tinh thâ n cho những chiế n binh thú. Bâ u không khí hừng hực báo hiệu một cuộc đấ u tranh số ng còn. Trong khi đó Đức Vua và Mây Xám vẫn giữ thái độ kiên nhẫn và trạng thái tỉnh táo, cho để n tận khi trận giao tranh đâ u tiên xảy ra vì một lý do khác.

Đó là lúc những kẻ phá hoai đóng ở phía Tây xâm nhập khu rừng, nhă m vào những con thú hiệ n lành. Trước tình hình này, bâ y voi của Giă ng trở thành tiên phong chố ng trả, những chú voi nhanh chóng cản bước tiế n của bọn lâm tặc bă ng cách dùng vòi và chân đẩy các thớ gỗ lăn về phía đố i phương. Giă ng tỏ ra rấ t quyế t tâm trong trân chiế n mở màn này. Trong khi hai con hổ Đông Dương vô hai tên đang giương súng, mười hai con khỉ chuyê n từ cành này sang cành cây khác gây ra sự náo động, và bấ t ngờ hàng loạt bom đá được những đội chim dội xuố ng ào ạt từ trên không. Bọn sóc, chố n, dúi với lơi thế nhỏ nhặ n nhanh nhau, thi nhau nhảy vào người kẻ thù, áp dung chiế n thuật cù léc và ngoáy mũi, đông tác của lũ sóc nhanh như chớp khiế n cho bon lâm tặc không kip chố ng đỡ. Chỉ sau mâ y mươi phút áp chiế n, kế t quả là bọn chúng thấ t bại toàn diện: năm mươi tên tháo chạy và hai mươi tên bị bắ t, dẫn vê bản doanh. Khi những tên *tù binh* mới được dẫn vào, hai vạn con thú reo hò trong vui sướng. Chiế n thă ng đã xác lập mà chưa câ n đế n sự thố ng lĩnh của câu bé Miên và cha con nhà Đức Vua hay tê giác Mây Xám.

Sau chiế n thă ng, ba chàng trai ngô i trên bậc câ u thang và cùng hội ý. Đã có dịp theo dõi trận chiế n từ lưng con Biu – một con hổ Đông Dương nhanh nhẹn và mạnh mẽ, Jo có vài ý kiế n như sau:

- Đó mới chỉ là trận đánh đâ`u tiên. Bọn người đó thua vì không ngờ đám quân thú của chúng ta có thể dùng đế n trí khôn. Chắ c chắ n bọn chúng sẽ rút kinh nghiệm. Jo nói. Tụi mình nên thám thính kỹ hơn cả bố n phía, nế u chỉ tập trung vào hướng Tây vì hướng đó là nơi gây chiế n thì sẽ bị kẻ địch ở hướng Bắ c tận dụng mẹo "giương Đông kích Tây" để tấ n công bấ t ngờ, lúc đó sẽ rấ t khó đỡ.
- Hãy để Musat và anh đi thám thính ở phía Bắ c. Lâm đề nghị sau chiế n thắ ng khởi đâ u của đội quân thú rừng.

- Cậu chă c là mình làm được chứ? Sẽ rấ t nguy hiểm đấ y. Đức
   Vua còn phải trở về với thương tích bâ m dập mà.
   Jo lo lă ng hỏi.
- Cậu thấ y tớ nhát gan lă m sao? Lâm gô ng hai tay lên tỏ vẻ quyế t tâm.

Jo vỗ vỗ vào bă p tay của Lâm, cười.

- Song song đó, tụi mình câ n triệu những con thú mà em đã cho di chuyển vê hướng Nam, chúng đó câ n được bảo vệ.
   Jo nói thêm một cách nghiêm túc với Miên.
- Em cho chúng di chuyển vê phía đó để chúng được an toàn
   hơn. Miên nhệ nhàng đáp lại.
- Trong tình thế này, an toàn là khi chúng ở cạnh tụi mình, Miên ạ. Jo thuyế t phục bă ng ánh mặ t trìu mế n. Anh em phải đô ng tâm hiệp lực với tấ t cả con thú ở cánh rừng này.

Miên đô `ng ý với ý kiế ´n của hai người bạn hơn tuổi.

Vậy giờ tớ lên đường nhé!
 Lâm ra ngoài tìm một cành cây ră n
 chắ c để dùng làm vũ khí.

Jo nghĩ ră ng cậu nên đi cùng Lâm nhưng sau đó lại thôi.

Sau khi nhận tín hiệu từ Miên, ngay lập tức con Musat xuấ t hiện. Susan từ lưng con đại bàng nhanh nhảu bước xuố ng, có vẻ luyế n tiế c đôi chút khi phải trở về sớm hơn dự kiế n nhưng dù sao công việc của nó cũng đã xong. Lâm nói vài câu vỗ về Susan để con bé tin ră ng cậu không đưa Musat đi quá lâu, nhưng con bé vẫn cứ bịn rịn, sau cùng nó nói câu rấ t chi bà cụ non:

Này, mày nhớ là phải vê` sớm đó, tao lo lă´m. Thiệt tình là tao
 lo lă´m Musat yêu quý ạ. Cả anh nữa Lâm Lê. Em có thể ôm anh

không?

Lâm ôm cô bé một cái trước khi con đại bàng dúi đâ`u vào vòng tay Susan, lúc cô bé cảm thấ y an tâm cũng là lúc Musat vỗ cánh và cả hai nhanh chóng biế n mấ t sau những tán cây sum suê lá ken dày đặc.

40

Cuộc thám thính của Lâm và Musat

Lâ`n đâ`u tiên trong đời, Lâm được ngô`i trên lưng một con chim, được chao liệng giữa không trung, nhưng cũng vì là lâ`n đâ`u tiên nên cậu khá sợ bởi không có điê`u gì bảo đảm cậu sẽ không rơi xuô´ng. Con đại bàng biế´t ý, bèn thu hẹp đôi cánh, hạ độ cao và bay chậm lại. Lâ`n này Lâm câ`n phải cô´ gă´ng nhiê`u để cảm nhận con vật muô´n nói gì, nó bảo ră`ng cậu hãy cúi người xuô´ng và ôm lấ´y cổ của nó, nó sẽ đưa cậu lên ngọn cây cao nhâ´t để dễ dàng quan sát đám thợ săn sau khi bay qua hàng cây rậm rạp này. Lâm thâ´y mình như đang lạc vào một thê´ giới thâ`n tiên, những hình ảnh xanh tươi lướt qua hai bên, một thê´ giới tràn đâ`y không khí trong lành mà cậu muô´n hít vào thật nhiê`u. Phía dưới là những con thú đang khẩn trương với công việc của mình nhưng tâm trạng của chúng rấ´t ung dung, phía trên là ánh mặt trời lung linh chiế´u xuố´ng cánh rừng bạt ngàn thăm thắm, chỉ có nhiệm vụ thám thính mới đủ sức lôi câu về` hiện tai.

Hế t sức nhẹ nhàng, Musat đáp xuố ng trên một ngọn cây tùng bách có tán rộng và khuấ t, dặn Lâm đừng rời khỏi lưng nó. Lâm vẫn yên vị và đưa mắ t nhìn xuố ng dưới, cách khoảng hai mươi thước dưới gố c cây mà Lâm đang quan sát có một toán thợ săn chia thành từng tố p, đứng chung quanh những túp lê u tạm. Chúng có chỗ nấ u nướng và có trang bị súng ố ng – chủ yế u là các loại súng săn

bắ n, một số xe tải và xe Jeep đậu gầ n đó theo hàng ngang, những chiế c xe tải có thùng xe phủ bạt màu xanh sẫm, xe Jeep được ngụy trang bởi các cành cây xanh. Một tên khá to lớn, làn da rám nă ng, mặt ngoă n ngoèo các đường sẹo, đôi mã t hung dữ chi chít vế t chân chim, lưng quâ n giấ t súng và dao, chân đi ủng ngang gố i, giọng như khủng bố đang quát tháo â mĩ và không ngừng ném ánh mã t về phía xa, nơi gợi lên cho hã n cả một trời ý đồ . Bấ y nhiêu đủ để Lâm xác định hã n là tên câ m đâ u. Âm thâ m trên cây để n khoảng mười lăm phút sau, cậu tiế p tục phát hiện ra một nhóm nữa nhập bọn. Chúng chui ra từ hai thùng xe tải lớn đang đỗ lại bên một tảng đá lớn.

Lâm kinh ngạc trước nhân lực của kẻ thù, khoảng bố n mươi tên mới và sáu mươi tên cũ. Dù vậy cậu vẫn tiế p tục thám thính. Một cảnh tượng chưa từng có đang diễn ra. Theo những gì mà cậu ghi nhận, thì toán mới và toán cũ chưa có cuộc gặp mặt nào trước đó, bọn chúng không phải là một đội cho để n tận lúc này, như vậy là có một sự câu kế t giữa các toán với nhau. Đúng lúc Lâm sắ p ra lệnh cho Musat rút lui thì một nòng súng bấ t ngờ chĩa lên, cậu tức khắ c ra hiệu cho con vật bay đi, trước khi nhận ra tay thợ săn chỉ giương súng lên để ngắ m nghía, xem xét chứ không phải là ngắ m bắ n. Chính hành động vội vàng đó của Lâm đã đẩy cậu và Musat vào tình thế nguy hiểm – con chim khổng lô `đã vỗ cánh theo lệnh cậu, và việc đó đã đánh động bọn chúng. Cả hai đã lọt vào tâ `m ngắ m của kẻ thù.

Những chiế c xe Jeep được khởi động và trên xe là những tay súng đang không ngừng bắ n loạn xạ, làn đạn hung hãn như đuổi theo đường bay của con Musat. Cả Lâm và con chim cứ chao đảo trên không trung, len giữa những cành cây vươn ra, cảm giác làn đạn sượt qua khiế n cho Lâm thực sự ớn lạnh.

Hạ con đại bàng và bắ t số ng thă ng nhóc!
 Vừa nã đạn, tên câ m đâ u vừa thúc giục bọn đàn em.

 Tuân lệnh đại ca! – Hàng chục tên đáp lại và cuộc tấ n công vẫn tiế p tục.

Lẽ ra con đai bàng Musat có thể đưa Lâm thoát khỏi đó nế u như nó không đột ngột quay lại, mục tiêu của Musat là trả thù tay câ m đâ u. Bởi vì trong tiê m thức của con đại bàng, tay câ m đâ u đã trở thành kẻ thù của riêng nó. Những hình ảnh hiện về trong trí nhớ của Musat, rấ t nhiệ u người bạn của nó đã bị hặ n ta giệ t hại. Một lâ n, chính Musat chứng kiế n hấ n và đô ng bọn bấ n chế t con đại bàng ưng – ban thân của Musat, sau đó mọi hệ t nôi tang của con chim ra và nhô ì rấ t nhiê u thứ vào đó để giữ xác nạn nhân khỏi phân hủy. Và cái xác năm nào nào đang được treo trong cabin xe như một vật trang trí. Điệ u đó khiế n cho Musat càng thêm căm phẫn. Trước khi tấ n công hặ n ta, con chim đại bàng đen khổng lô dùng chân că p lâ y những khẩu súng rô i că p luôn cả người từ trên cao xuố ng đấ t tạo ra tiế ng rên la không ngót. Lâm cảm thấ y đó mới chỉ là một sự khởi đâ u cho rặ c rô i. Sau khi hạ đo ván một số tay lâm tặc, thợ săn, dường như Musat không còn nhiệ u sức lực để duy trì thêm được ưu thế, song nó chưa muố n dừng lại vì mục tiêu cuố i cùng vẫn là tên câ m đâ u. Lâm cảm nhận được có điệ u gì đó không bình thường khi tên thơ săn vẫn bình thản đứng yên tai chỗ. Chò cho lúc Musat vung chân quă p lâ y hă n, tên thọ săn nhanh chóng ra tay bă ng một cái bẫy lưới khổng lô mà không hiểu từ đâu chúng tung ra một cách gọn gàng. Chỉ trong chớp mặ t, Lâm cùng với con Musat nă m gọn trong mẻ lưới của bọn lâm tặc.

Vậy là nhiệm vụ đâ `u tiên của Lâm thấ t bại thảm hại. Lúc này đây, cậu và Musat đang rơi vào tình thế có một không hai, trở thành "phạm nhân" của một trăm tên phá hoại rừng xanh, chúng là nỗi ám ảnh cả với những con thú dày dạn nhấ t. Lâm bị trói ở một gố c cây bă `ng đoạn dây thừng với cơn khát nước và mệt lả, còn con đại bàng thì vẫn nă `m trong lưới và bị treo lên cành cây phía trên đâ `u cậu,

đôi mă t nó lờ đờ nhưng cánh vẫn vùng vẫy trong giận dữ cho để n khi cậu ra sức trấ nan ră ng nó câ n phải giữ sức.

- Bình tĩnh đi Musat, rô i tao sẽ nghĩ cách!

Ở chỗ bị trói nhìn ra, Lâm lặng người khi thấ y xác của những con sao la, hươu nă m chế t trên vũng máu, và con tê giác non đã bị khoét mấ t sừng một cách tàn nhẫn. Đó chính là con tê giác mà Mây Xám đề nghị Miên ra lệnh tìm kiế m. Nế u vùng dậy được, chắ c chặ n cậu sẽ làm cho bă ng được chuyện gì đó để trả thù cho những con thú tội nghiệp kia. Nhưng lúc này tên câ m đâ u bỗng đứng trước mặt Lâm với vẻ mặt đặ ng đặ ng sát khí, chưa hế t, cạnh hặ n là một con báo đen với dáng vẻ hung hặng, để cho hặ n sai khiế n như một cánh tay đặ c lực. Đó chính là Tia Chớp Đen mà Miên đã nhặ c đế n. Nhìn thấ y Miên và Musat, Tia Chớp Đen gâ m gừ tiế n lại gâ n, nhe hàm rặng nanh sắ t nhọn đe dọa đổ i phương, nhưng tên trùm gọi nó đứng qua một bên. Hặ n ta vừa vuố t ve con báo vừa tra hỏi Lâm bằ ng giọng quát tháo.

Tại sao mày theo dõi tao? – Mă thă n trừng trừng – Mày đi với ai?

Lâm không coi mình gan dạ nhưng cũng chẳng việc gì phải sợ tên thợ săn độc ác này.

- Tại sao ông giế t chúng? Ông quá độc ác!
   Lâm nghe tiế ng mình gâ m gừ như một con báo.
- Mày đúng là giố ng bố mày, đúng là đô không biế t trời cao đấ y dày!
  - Bố tôi? Chẳng lẽ... Lâm hoang mang.
  - Phải! Lão ta đã chế t một cách đâ y thảm hại.

Lâm trân người và không hệ` tin vào tai mình. Cậu không muố n tin, nhưng vẻ mặt đấ c ý của hã n cho thấ y hã n đang nói thật.

- Ông... Ông giế t bố tôi? Tại sao? Lâm gào lên, gắ ng nén khóc, dù sự uấ t hận dâng tràn trong từng mạch máu cậu.
- Tại sao ư? Tại vì lão ta với hai người bạn của lão đã cản đường tao. Lão đã chế t bởi cái bẫy mà tao tạo ra, cùng với con voi cái đáng thương.
   Hắ n ta cười khẳ ng khặc.
- Đô` ác ôn! Tại sao ông dám giế´t ba tôi? Lâm gào lên, că´n chặt môi để không bật khóc.

Lâm càng gào, hă n càng cười lớn. Một lúc sau, hặ n ngừng lại.

- Tao thật không nghĩ chuyện vui đó đã trôi qua bố n năm rô ì, mới như ngày hôm qua thôi.
  - Bô n năm?

Lâm thở phào. Hóa ra hấ n ta đang nhâ m tưởng cậu là Miên, và người bố quá cố mà hấ n nói ra để cười hê nh hệch chính là ba của Miên. Nhưng sau đó Lâm ước rã ng mình có thể đứng dậy đá vào ố ng quyển của hấ n, và nế u bấ t được hấ n, cậu sẽ để bâ y hổ quản thúc hấ n suố t đời. Tuy nhiên cậu câ n nén cơn giận để tiế p tục nghĩ cách thoát ra chỗ này, đô ng thời cậu cũng phải chọc tức hấ n một lâ n cho bố.

- Ông tưởng đã giế t được bố tôi rô i sao?

Hă n tron mă t nhìn câu.

– Mày nói vậy là ý gì hả nhóc? – Mắ t hắ n lộ ra những mạch máu
 màu đỏ rấ t giận dữ.

– Bố tôi không bao giờ chế t cả, ông ấ y số ng mãi với khu rừng này, còn ông mới là người đáng chế t đấ y! – Cậu cười, nghĩ đế n ba của Miên như một người hùng. – Bố tôi là một anh hùng, còn ông, ông nhìn lại mình đi đô lâm tặc xấ u xa gớm ghiế c. Ông chỉ suố t ngày chui lủi để làm những điể u chỉ có kẻ ấ u trĩ và không có trái tim mới làm! Ông là kẻ phá hoại, số ng như ông thì thà chế t còn hơn!

Lâm cố gắ ng hét thật to những từ cuố i trước khi bị hặ n làm cho im miệng.

- Mày vừa nói gì hả thă ng nhóc?

Hă n ta điện tiế t bóp miệng cậu lại, trừng trừng ánh mã t đâ y những viê n máu nơi võng mạc, con báo đen cũng vòn tới như muố n vô lâ y Lâm bă ng nanh vuố t nhưng do Lâm có khả năng giao cảm nên nó chỉ hù dọa chứ không tấ n công. Và Lâm vẫn cố nói cho bă ng được với sự căm phẫn.

– Ông là kẻ độc...

Chưa nói hế t lời thì Lâm đã bị hắ n ta táng cho một bạt tai để n độ choáng váng, Lâm còn đang loay hoay chô m dậy thì một gã khác chạy tới nhét vào miệng cậu một nhúm vải bố c mùi hôi hám. Sau đó cậu chỉ có thể phát ra âm thanh hư hứ trong cổ họng.

– Mày liệu hô n nghe chưa thă ng nhãi! – Gã câ m đâ u trân ánh nhìn gai góc cảnh cáo cậu một lâ n nữa.

Rô ì hă n bỏ đi để n chỗ những túp lề ù dã chiế n. Con báo gườm gườm cậu trước khi cào Musat một cái khiế n cho con chim lãnh một cú toạc da, dù rấ t đau nhưng Musat vẫn chịu đựng để không kêu lên. Sau đó tên câ m đâ ù nói với đàn em ră ng từ giờ để n chiế ù sẽ sáp nhập thêm hai đội quân nữa, lúc đó bọn chúng sẽ

bă t đâ u tàn phá khu rừng trên diện rộng, dĩ nhiên lúc đó hǎ n sẽ trở thành một tay lâm tặc thứ thiệt chứ không đơn thuâ n là một tay thợ săn nữa. Bọn chúng kiểm tra lại những chiế c máy cưa khổng lô kỹ càng trước khi cho vận hành, đoàn xe tải lớn đã được khởi động lại đôi lâ n, khắ p nơi râ m rập tiế ng bước chân chuẩn bị cho cuộc càn quét.

– Mau lên đi! Tao phải có thật nhiê `u gỗ và thú rừng trước khi bọn kiểm lâm đánh hơi thấ y!

Tên câ`m đâ`u ra lệnh trong phâ´n khích. Con Tia Chớp Đen cũng gâ`m lên thứ âm nhanh kinh khủng như sẵn sàng sát cánh với hǎ´n.

Lâm không màng để n nguy hiểm cho bản thân nhưng cậu sợ để n phát điên vì khu rừng sắ p sửa lâm nguy. Rõ ràng Lâm không có cách nào để thông báo tình hình cho Miên và Jo, cậu hoàn toàn bấ t lực.

***

Cách đó không xa, từ trong những ngôi nhà trên ngọn đô i U Ám, đám mèo quản gia của lão già tu sĩ từ từ bước ra khỏi các cánh cửa. Tính cả những con mèo phụ việc cấ p bậc nhỏ hơn, tấ t cả khoảng năm mươi con đang cùng dỏng tai nghe ngóng mọi thứ xung quanh. Từng cụm mây đen kéo để n che phủ ngọn đô ì, hàng cây lắ c lư, nghiêng ngả dữ dội, dưới chân những chú mèo là một mặt đấ t đang chuyển động. Ông lão câ m chiế c gậy gõ nhịp xuố ng thê m. Bâ y khỉ nhố n nháo đột nhiên im lặng. Sáu cánh cửa đóng lại phía sau. Đó là lâ n đâ ù tiên ông lão xuố ng núi sau bố n mươi năm ở ẩn, cùng với đàn mèo và lũ khỉ.

Phần 11

41

Cần phải trấn an những người phụ nữ

Hệ thâ n kinh được kích thích bởi những bước chân gấ p gáp dưới cánh rừng về đêm, Giáo sư Bryan Drucker lại có những suy nghĩ khá lạ lùng. Với những sự kiện đã qua, những gì mà ông có thể nhớ được, ông tập trung để n Joey – cậu con trai có máu mạo hiểm của mình, và chàng sinh viên khảo cổ tên Jack Rose. *Công viên Trung Tâm...*New York... một tháng đi bụi của Jo mà vợ chô ng ông chẳng hề tin thă ng bé để n miề n Bắ c... còn cậu chàng Jack cực kỳ bí ẩn với tài khoản trên mạng, không có số điện thoại, biế t rõ khu phố villa lẫn quán cà phê gâ n nhà Lê Việt, và cuố i cùng là chuyế n bay trùng lặp... Cũng là sự trùng lặp, giờ đây cả Jo hay cậu sinh viên tên Jack đề u đã ra ngoài tâ m kế t nổ i của ông và Lê Việt.

Vẫn chưa thể khẳng định được điề ù gì nhưng sự trùng lặp này khiế n vị Giáo sư người Mỹ muố n tiế n vào khu rừng hơn bao giờ hế t, bởi mọi dự cảm của ông đề ù liên hệ đế n nơi đó. Người anh đô ng hao của ông cũng vậy, không còn điề ù gì khiế n ông Việt muố n làm hơn là quay lại cánh rừng đã bị ông phụ bạc bố n năm về trước. Ông đang cố gặ ng dùng sức lực có hạn của người sắ p sửa ngũ tuầ n, chạy như một chàng trai trẻ đang tìm đường đế n kho báu. Càng cố gặ ng, ông càng cảm nhận được khố i mỡ ở bụng đã tăng gấ p ba lầ n so với cách đây bố n năm và sức lực cũng không bă ng một phâ n hai ngày ấ y, thật là một trở ngại quá lớn! Thế nên ông tự hỏi nế u giờ đây ông vẫn còn là một trong *những bóng ma*, thì liệu ông có chạy chậm như vậy hay không?

Chấ c chấ n là không rô i người anh em, ông cảm nhận được người cộng sự xưa kia trả lời giúp mình cùng tiế ng cười khe khẽ. Bỗng có tiế ng động phía sau lưng xen ngang mọi ý nghĩ hai người, đó là tiế ng động cơ rấ t lớn của một chiế c xe cũ kỹ. Hai người đàn

ông ném sự ngờ vực về phía chiế c xe trước khi ánh mặ t chuyển sang vẻ ngạc nhiên. Bà Liên dùng xe lại với vẻ mặt hớt hải, đưa cho Bryan chiế c điện thoại của chính ông.

- Anh để quên nó. Hai người vẫn nghe rõ tiế ng thở bấ t an của
   bà.
  - -Ô $\hat{}$, cảm ơn chị. Nhưng sao nhìn chị...
- Anh, anh vê gấ p đị!
   Bà Liên nói và nhìn người anh Chị
   nhà đã được đưa vào bênh viên.

Lê Việt choáng váng, còn Bryan cảm thấ y khó hiểu đế n nỗi ông không thể tin được chuyện này nên lên tiế ng hỏi lại:

- Chị nói thật chứ?
- Tôi nhận điện một cái là chạy theo liê`n đó.

Ngay sau đó chiế c xe gắ n máy cũ kỹ của bà Liên phải tải cả ba người ra chỗ chiế c Ford đang đậu chơ vơ bên bờ suố i. Họ đành bỏ cuộc viế ng thăm vào rừng rậm lại phía sau.

Bệnh viện vãn người, mùi thuố c vô trùng và mùi từ các phòng bệnh quyện vào thành thứ mùi đặc quánh khó chịu để n tận dạ dày. Lúc này bà Ly đã có thể ăn được ít cháo đậu xanh, tuy nhiên khó có cách nào để bà tiế p tục ăn khi đã nhìn thấ y mặt chố ng, trong tình huố ng này bấ t cứ bà vợ nào cũng có quyề n làm như vậy. Hai ông chố ng đã ở đâu khi mà vợ của mình đang chìm trong nỗi lo sợ mấ t con? Đó là câu hỏi mà họ không bao giờ tìm ra câu trả lời thích đáng nhấ t. Bryan và Lê Việt cảm thấ y mình sinh ra mà không thể làm trọn vẹn được việc gì. Họ là người bố không hiểu con cái, là người chố ng thờ ơ tấ c trách, và cũng chẳng làm nên điể u gì cho lý tưởng của mình. Mỗi con đường họ đi đề u có những chướng ngại vô hình

chặn bước, cả hai đề `u không thể xử lý tố t và để hỏng từng việc một trong să p đặt khó tin của sự trùng lặp. Nhưng họ vẫn đang cố hế t sức mình. Có chẳng đó là những thử thách dành cho họ? bởi vậy mà cả hai phải vượt qua những nghịch cảnh. Bryan động viên anh mình như vậy.

Sau khi bà Ly được đưa về nhà với một đố ng thuố c cùng lời căn dặn kỹ càng của bác sĩ, bà và em gái bà vẫn tỏ thái độ thấ t vọng và không có lý do gì hai người chô ng phải làm họ đau buô n hơn nữa. Dù muố n hay không, Giáo sư Bryan và anh mình cũng phải chăm sóc những người phụ nữ, bởi hơn lúc nào hế t, những người trong ngôi nhà này câ n có nhau.

Lê Việt cũng đã học được một chút khéo léo từ người em đô ng hao của mình, món cháo gà nóng hổi ră c đâ y hành băm là việc làm đâ u tiên bà Ly đón nhận được ở ông. Vài mẩu chuyện thời trai trẻ hóa ra cũng giúp hai người mẹ của những đứa nhỏ lấ y lại chút niê m tin nơi chô ng mình, tuy nhiên họ vẫn liên tục hặ t ra những tiế ng thở dài khi nghĩ đế n sự bặt vô âm tín của bọn trẻ.

Đêm hôm đó bà Ly vẫn đi vào giấ c ngủ nhờ liê `u thuố c an thâ `n, còn người em gái tră `n trọc cho để n sáng. Trước đó cả hai được Bryan trấ nan ră `ng những đứa trẻ tạm thời an toàn trong khu rừng, song hai người đàn ông vẫn không thể nào làm cho lòng dạ phụ nữ tin ră `ng con họ đang ở cùng bâ `y thú. Lý thuyế ´t tố ´t nhấ ´t để những bà mẹ tin, là kể một câu chuyện ngắ n về `túp lê `u của đứa con người bạn cũ, sát mép rừng — một cậu bé biế ´t phân biệt tấ ´t cả các loại nấ ´m.

42 Vẫn là cái nháy mắt của Jo

Joey Drucker và Miên vẫn không có thời gian nghỉ. Ngoài bâ y được gọi vê từ phía Nam còn khá rụt rè, những con thú đã được huấ n luyện đề u đang có một tinh thâ n rấ t tố t, hăng hái, kỷ cương và không nao núng. Bâ y được gọi vê phải hòa nhập thật nhanh và Jo đang cố gắ ng hiểu chúng bă ng những cử chỉ vuố t ve âu yế m.

Có vài con ban đâ`u tìm cách tránh né khi Jo và Miên lại gâ`n, nhưng nhờ được Mây Xám động viên ân câ`n mà chúng trở nên cởi mở hơn. Có lúc Jo còn bị một con hươu báng cho ngã dúi xuô´ng đâ´t, lũ khỉ vừa vê` đê´n nơi liê`n tìm cách chạy thoát sau khi tung một đòn vào chân cậu, nhưng nhờ có Mây Xám và Đức Vua mà tấ´t cả đê`u tiê´p nhận những cử chỉ của cậu sau đó.

- Anh nghĩ chúng có khiế m khuyế t gì? - Miên hỏi khi cùng Jo thử lại phép tiế p xúc cho những con thú vừa trở về .

Jo cố gắ ng tập trung vào ánh mắ t của một con tê giác, vuố t ve con vật bà ng lòng bàn tay đã được làm â m.

- Thật ra không phải chúng không nghe được ta nói, mà là chúng không biế t cách truyề n tải.
  - Có thể giúp chúng được không? Miên cấ p bách hỏi.
- Cũng vì tình huố ng cấ p bách nên không còn thời giờ để huấ n luyện chúng, nhưng hai bên vẫn có cách để hiểu nhau.
- Em hiểu rô`i. Miên nói vẻ đã thông Ý anh, chúng ta không hiểu được chúng, nhưng những con thú tiế p xúc được với chúng ta lại hiểu được. Nghĩa là từ những con thú có khả năng tiế p xúc kia sẽ truyề n đạt thay chúng. Phải không?

– Đúng vậy. – Jo xác nhận, vỗ nhẹ lên lưng con tê giác, ngay lập tức con vật hòa nhập vào đàn thú. – Vì vậy tụi mình cho những con thú có khả năng tiế p xúc ở cạnh những con như vậy, chúng sẽ là một sợi dây liên hệ với bọn mình, giố ng như thông dịch viên vậy.

Jo nói xong, quay qua phía Mây Xám, con tê giác cái nhìn cậu bé vẻ đô ng tình.

- Mây Xám, hãy giúp chúng tôi việc này nhé!

Con tê giác dày dạn kinh nghiệm không gửi đi thông điệp gì, nó chỉ gật đâ u, rô i sau đó quay sang những con thú vừa được đưa vê . Mây Xám là một "chuyên gia tâm lý" tuyệt vời, ngay cả Đức Vua cũng không thể sánh bă ng, tuy nhiên vẻ kín đáo của con thú to lớn và nhiê u kinh nghiệm này khiế n cho Jo có chút tò mò.

- Tụi mình không câ`n lo lă ng nhiê`u, đúng không? Miên hỏi.
- Cái nên lo là xem những anh bạn ở đã ng kia tập luyện như thế nào, và tình hình của đố i phương ra sao.

Vừa dứt lời, Jo ra hiệu con Biu chạy để n. Ali cũng có mặt cùng con hổ Đông Dương. Hai chàng trai ngô i lên lưng hai người bạn trung thành. Jo và con Biu đi về hướng Bắ c một chút, nơi một số chiế n binh đang tập luyện chiế n thuật đánh nhanh, Miên cùng Ali ngoặt sang hướng Tây.

Jo gạt bỏ khả năng bọn ở hướng Bắ c có thể sẽ không tiế n thêm nữa, ngược lại chắ c chắ n chúng đang lên phương án phá hủy khu rừng ở các vùng rìa, nơi chúng đang đóng quân, mặc dù những nơi đó quá ít cây có giá trị, lại còn mấ t thời gian và công sức.

Tin chính thức được thu nạp từ phía Tây là: "Sau cuộc rút chạy tan tác, những kẻ phá hoại phía Tây vẫn chưa bỏ cuộc. Sau khi chỉnh

đố n và lấ y lại tinh thâ n, bọn chúng mở hướng sang phía Đông Bắ c và cố gắ ng kế t nổ i với toán ở phía Bắ c, đô ng thời tránh giáp mặt đội quân thú rừng đang canh chừng sát sao". Nhận được tin này, Miên tiế p tục trao đổi với Jo trước khi chờ tin từ phía Bắ c của Lâm.

- Ngăn chặn mọi hướng di chuyển của bọn chúng! Jo nói. Nế u bọn chúng liên kế t được với toán ở phía Bắ c thì tụi mình sẽ phải đô i đâ u một thể lực mạnh chưa từng thấ y.
  - Và ngang tàng nữa.
  - Đúng vậy!
- Nhưng theo em thấ y bọn chúng đang ở cách nơi này rấ t xa, làm sao có thể đưa quân sang được khi chúng di chuyển đường vòng? Làm như vậy sẽ bị dãn binh, lớp phòng thủ mỏng dễ bị tấ n công bấ t ngờ từ những toán khác.

Jo im lặng nhìn vào không trung, nơi đám đại bàng đang chao liêng cùng bâ`y cú mèo, những loài chim nhỏ cũng bay là đà phía dưới. Cậu bâ´t ngờ nở nụ cười tinh ranh.

- Bao nhiêu con chim có thể chiế n đấ u?
- Trừ Musat đang thám thính cùng Lâm thì hiện có tám mươi sáu con trong đội ngũ chim tinh nhuệ nhấ t.
   Miên trả lời nhưng không rõ ý đô câu hỏi của Jo.
- Không, hãy để đội ngũ tinh nhuệ ở lại đây. Anh đang nói đế n vẹt, gõ kiế n, sáo, chim ri,... tấ t cả những con chim nhỏ bé nhưng có những đàn khổng lô `â y.

Miên vẫn chưa hiểu lắ m, nhưng cậu vẫn giải đáp thặ c mặ c của Jo.

- Hai ngàn con có thể chiế n đấ u. Cậu chặ c chặ n.
- Có ong không?
- Vô kể.
- Vậy thì dùng khoảng mười bâ y ong và vài trăm con chim nhỏ, cho tấ t cả chúng đi theo anh.

Cái nháy mắ y sau cùng của Jo đã làm lòng Miên dâng lên sự tin tưởng tuyệt đô i, chỉ trong chớp mắ t Jo và con Biu cùng bâ y thú trên không biế n mấ t khỏi tâ m nhìn của Miên. Jo gọi chúng là đội quân *không lực thiên nhiên*, chúng sẽ áp dụng một kiểu đánh mới nhấ t, dưới sự chỉ huy của cậu bé để n từ bên kia Thái Bình Dương và trận đấ u sắ p diễn ra đây. Liệu Joey Drucker sẽ lợi hại như thế nào?

43

Trận đấu không như ý muốn

Thâ n tố c tiế n về phía Tây, đội quân do Hiệp sĩ cá voi hoa tiêu Joey Drucker chỉ huy thật là một đội quân khác thường. Chúng là những con chim xinh đẹp, yế u ớt, tưởng chừng sinh ra chỉ để mua vui với giọng hót lánh lót của mình, và đàn ong sinh ra để hút mật bỗng trở thành những chiế n binh dũng cảm của cánh rừng có một không hai này.

Đường tiế n binh cảm giác như dài vô tận với các mô đấ t gô ghê , những khe suố i hiểm hóc và vô số mỏm đá trô i lên góc cạnh sắ t nhọn, song tấ t cả đề u không phải là chướng ngại của đội quân không lực thiên nhiên, ngoại trừ Jo và Biu có đôi chút vấ t vả khi cả hai không thể bay như các chiế n binh có cánh. Chỉ sau nửa giờ đô ng hô , kẻ thù của rừng xanh đã hiện ra trong tâ m mặ t của Jo,

vậy là dự đoán của Jo chỉ đúng một phâ n, bọn chúng đang tiế n vê phía Bắ c nơi có toán của tên lâm tặc khét tiế ng đang nghi binh tại đó, nhưng không phải với năm mươi tên mà con số tăng gâ n gấ p đôi. Rấ t táo tợn! Tận dụng địa hình hiểm trở nă m gâ n thung lũng đá, vượt ngoài tâ m kiểm soát của kiểm lâm, bọn chúng đã từng ngày gây dựng nên một đội quân phá hoại hế t sức khôn lường. Thực tế này khiế n cho việc áp chiế n của Jo bị gián đoạn.

Jo tự nhủ câ n phải thay đổi kế hoạch. Cậu liê n quyế t định cho bố n trăm con chim tản ra nhiê u phía, lặng lẽ bay lên các ngọn cây, giả vờ như đang đi tìm kiế m thức ăn với ý đô án binh và do thám tình hình, bâ y ong cũng vậy, chỉ năm con chim có sức khỏe tố t nhấ t nhận nhiệm vụ quay về bản doanh xin tiế p viện, qua bâ y chim này, Jo yêu câ u Miên gửi nửa số quân cứ mèo và đại bàng tinh nhuệ nữa.

Trong lúc chò tiế p viện, Jo và bâ y thú trên không vẫn dõi theo đường hành quân của bọn lâm tặc với chỗ ẩn nấ p kín đáo, sau hàng cây rậm rạp. Tổ c độ di chuyển của toán lâm tặc không nhanh, điề ù đó cho thấ y chúng không hề vội vàng để gặp đô ng bọn ở phía Bắ c. Ngay sau đó bọn chúng đã có động thái đáng chú ý, chúng ngừng di chuyển, tụ tập cùng lên kế hoạch, có vẻ rấ t quan trọng, nhưng vì khoảng cách quá xa Jo không thể nghe thấ y. Jo tiế n sát hơn, cách bọn chúng năm mươi mét sau một cây thông đỏ còi cọc, nhờ thính giác của con Biu, Jo giật thót mình khi biế t bọn chúng đang bắ t đầ u chặt phá, những thân cây to nhấ t đã được bọn chúng đánh dấ u. Sau đó, nhìn thân cây tùng bách gầ y gọc để n cả du sam già cỗi cũng bị bọn chúng đố n hạ bởi những nhát cưa tàn nhẫn, Jo thấ y tim mình chế t lặng. Chính trong khoảnh khắ c đó, Jo quyế t định không đứng yên nữa.

Với chiế c gậy mà Miên đã đưa cho cậu trước lúc lên đường làm nhiệm vụ, cậu thúc Biu phóng nhanh về phía những gố c cây đang

bi ăn từng nhát cưa, song hành là bâ v chim cùng đàn ong mật bay xuố ng tạo thành một đội quân dày đặc với tiế ng kêu vo vo. Jo vung gậy vào người một tên thợ săn gâ n nhấ t trong lúc hấ n chưa kịp phản ứng. Bố n trăm con chim nhỏ bé bay sát vào nhau rố i tản ra nhă m vào đô i phương bà ng những nhát mổ bâ t ngờ, tiế p theo sau, đàn ong rừng khôn khéo bay để n tung ra những nhát châm dứt khoát. Phải mấ t một lúc sau bọn chúng mới có cơ hội chố ng trả, tuy nhiên sự chố ng trả được thực hiện một cách khó khăn khi mà những vê t châm của bâ y ong đã có hiệu nghiệm bên cạnh những nhát mổ cũng không phải là nhe của lũ chim. Mặ t nhặ m mặ t mở trong ngứa ngáy cùng cảm giác tê buố t, bọn lâm tặc loạng choạng nhả những viên đạn về phía bâ y quân thú. Hành động tán loạn này của bọn lâm tặc đẩy đội quân của Jo vào tình thế bị trúng tên bay đạc lạc. Vì vậy Jo đành ra ra lệnh cho những chiế n binh trên không một lâ n nữa tản ra và bay đi ẩn nấ p, phâ n cậu và Biu cũng rút khỏi hiện trường càng xa càng tố t.

Tại sao Jo phải cho rút quân khi đang ở thế thượng phong? Bởi lúc này cậu ý thức rã `ng cuộc tấ ´n công chóp nhoáng vừa rô `i chỉ là một hành động tình thế ´, nế ´u gia sức cho trận chiế ´n lâu dài thì đàn chim – ong sẽ tiế ´p tục nhận lấ ´y nhiề `u thiệt hại, và thấ ´t bại thảm hại là chặ ´c chặ ´n, hơn nữa Jo không muố ´n nhìn những sinh vật nhỏ bé này bị chế ´t oan uổng. Còn một sự thật hiển nhiên nữa, Jo đã đánh giá sai lực lượng của bọn chúng, đây là một sự sai lấ `m mang tính chiế ´n thuật. Nhưng chứng kiế ´n những thân cây vạm vỡ ít ỏi còn lại thay nhau lìa gố ´c khiế ´n cho trái tim Jo nhói lên trong lô `ng ngực. Cậu khẩn câ `u bâ `u trời hãy mang bão tố ´ và sấ ´m sét đế ´n để ngăn cản việc làm tàn bạo này, và giá như cậu cũng có khả năng siêu phàm nào đó để có thể tự tay trừng phạt chúng. Cậu căm ghét những tiế ´ng kêu răng ră ´c, sợ phải nhìn thấ ´y cảnh tượng một thân cây bấ ´t ngờ đổ xuố ´ng, những thân cây ấ ´y rô `i đây sẽ thành vật trang trí trong ngôi nhà tráng lệ nào đó. Tô điểm cho hình ảnh giàu có là sự

ngược đãi của họ với thiên nhiên. Nghĩ đế n đó, Jo đột nhiên thay đổi quyế t định. Mình sẽ không rút quân nữa mà chờ sự tiế p binh của đội chim tinh nhuệ do Miên sẽ phái đế n. Trận chiế n giờ mới thật sự bắ t đâ u và mình phải chịu trách nhiệm cho những tổn thấ t nhưng không được để bọn chúng tung hoành, Jo thì thâ m.

Phần 12

44

Lâm tỏ ra mưu trí dù đang nằm trong tay kẻ địch

Lâm vẫn bị trói chặt dưới gố c cây nhưng đã được tháo tấ m giẻ bịt miệng. Con Musat cũng mệt lả và không còn đủ sức để có thể vùng vẫy thêm nữa.

Trong lúc Lâm đang nghĩ cách thì tên câ`m đâ`u xuâ´t hiện lâ`n nữa. Lâm nhìn kỹ tên côn đô` của rừng xanh, quả là hă´n có tướng tá của một tay trùm. Ngoài dáng dâ´p to cao, hũ hoặm, khuôn mặt chi chít vê´t seo chạy ngoà`n ngoèo trên lớp da thô ráp, nhìn vào đôi mắ´t hă´n như muô´n ăn tươi nuô´t sô´ng Lâm.

- Mày đang giữ những tấ m da thú quái quỷ đó, đúng không thă ng nhóc?
  - Tâ m da thú? Ông nói gì tôi không hiểu?
- Mày còn giả vò hả thă `ng nhãi? Những tấ m da thú ở trên đó có khă c hình thù như biểu tượng cổ ấ y. Bố mày có để lại cho mày không?

Lâm chợt nhớ ra tấ m da thú mà Jo thường mang theo bên mình như thể tài sản lớn lao. Trên đó cũng có vẽ những hình họa mà Jo bảo đó là bản đô `, nhưng Lâm không hiểu vì sao lại có sự trùng hợp này. Tuy nhiên Lâm có cách để trả lời tên ác ôn.

- Từ từ đã. Tôi nhớ ra rô ì, đó là một thứ mà tôi rấ t quý. Dĩ nhiên là tôi có giữ nó.
  - Vậy thì đưa ra đây mau! tên câ m đâ u gào lên.

- Tôi đâu có mang theo trong người. Ông thả tôi ra đi, tôi sẽ lấ y
   nó cho ông.
  - Khỉ gió! Mày lừa tao hả thă ng oặ t con?

Tên thợ săn giơ tay định tát Lâm, nhưng cậu đã chặn hắ n lại bă ng lời nói.

Khoan! Đó là tấ m bản đô cổ, đúng không? Một tấ m bản đô kho báu được làm từ da thú? Và các ông cùng nhiệ u người khác đang truy tìm nó. Bố tôi, bạn bố tôi, – để n đoạn này Lâm nói bừa, – tấ t cả đề u rấ t cầ n nó, chỉ vì nó là tấ m bản đô dẫn để n một kho báu trong khu rừng này. Tôi biế t nó vì tôi có nó, tấ m bản đô tanh mùi máu, hễ mở nó ra là những linh hô n của muông thú lại trỗi dậy.

Nghe để n đó, tay trùm sáng mặ t lên. Hặ n lườm lườm Lâm với vẻ hiểm ác.

- Đúng rô i! Mày để nó ở đâu?
- Ở giữa khu rừng! Một nơi hế t sức bí mật.
- Mẹ kiế p! Thôi được, mày cứ ở đó đi. Tao sẽ tìm cách.

Trước tình thế con đại bàng có thể chế t vì kiệt sức, Lâm đành phải mở miệng sau nhiê u phút băn khoăn.

- Hãy cho con đại bàng uố ng nước!

Hă n ta không nói gì và hậm hực bước đi. Nhưng lúc đó hặ n ra lệnh một tên đàn em để n chỗ Lâm. Gã này nhìn to béo khờ khạo. Gã nhìn cậu bà ng ánh mặ t đờ đẫn nhưng vẻ mia mai.

- Mày lại chọc điên gì đại ca nữa hả? Mày có biế t là ông ta rấ t ghét đám trẻ con chúng mày không? Ông chưa giế t mày là còn may đó.
  - Tại sao hắ n ghét trẻ con?
- Mày không biế t đâu. Đại ca tao không có con trai, vợ đại ca đẻ con trai ra đề u bị quái thai và chế t yểu mà gã lại thèm khát con trai. Họ có với nhau một đứa con gái, một cô bé rấ t xinh đẹp và thông minh, nhưng cách đây vài năm con bé bị ră n độc că n. May mă n bác sĩ cứu được, không chế t. Nhưng mà...

- Nhưng sao?

Gã thợ săn bỗng nổi hứng buôn chuyện với Lâm, muố n dừng cũng không được, gã nói toẹt ra hế t.

– Nó bị ngơ ngơ, thỉnh thoảng lên cơn điên, con bé còn cắ n cả người xung quanh. Mấ y vế t sẹo trên mặt đại ca tao, một ít là từ hàm răng của nó đó.

Hô ì nhỏ Lâm có nghe những chuyện vê báo ứng, bị trời phạt hay đại thể là ở ác sẽ không yên thân, con cháu sẽ trả quả báo. Nghe xong chuyện nay, Lâm nghiệm ra điể ù đó rấ t đúng, nhấ t là những kẻ nào ra tay sát sinh quá nhiệ ù sinh linh, sau con cháu sẽ trả quả báo. Tay trùm thợ săn này nổi tiế ng là tàn sát tấ t cả những sinh vật trong tâ m ngắ m của hắ n, từ cánh rừng này sang cánh rừng khác, vì vậy mà những đứa con của hắ n chào đời đề ù xấ u số .

- Cũng tội nghiệp cho hă n, nhưng đó là ông ta bị nghiệp báo.

Lâm vừa dứt lời thì cậu nhận ra mình ăn phải một cú đánh rấ t mạnh, để n độ đâ u cậu dúi vào thân cây.

- Kìa đại ca!- gã cúm rúm.

Tay câ`m đâ`u đứng trước mặt Lâm, mặt sa sâ`m vẻ giận giữ. Nế u như lâ`n này gã đệ tử to béo không cản lại thì hǎ n sẽ đạp Lâm thêm một cú nữa, và không biế t cậu sẽ ra sao. Tên trùm điên tiế t quay qua bóp cổ đàn em. Mǎ t hǎ n trừng lên, đâ`y vẻ kích động.

- Tao nhấ c mày một lầ n cuố i cùng! Nế u tao nghe mày nói thêm một từ nào nữa về vợ con tao, tao sẽ mổ bụng mày cho con báo đen ăn. Nghe chưa, thă ng ngu?
- Dạ... dạ... em biế t rô ì, em sai rô ì. Đại ca tha cho em lâ n này nữa thôi.

Tên trùm nể tình gã là đàn em, trước khi bỏ đi hặ n cũng phải đá cho gã mâ y phát đau điể ng. Nhưng trước đó dâ u tay của hặ n hà n lên cổ gã để n ứa cả máu, khiế n gã không thể thở nỗi.

Một lúc sau, tĩnh tâm. Gã đàn em nói với Lâm.

- Mày thấ y rô i đấ y. Đại ca tao hung hãn lấ m.
- Nhưng sao ông vẫn đi theo hă n ta? Sao ông không kiế m công việc khác?
- Tao câ`n tiê`n! Mẹ già, con côi. Mày nghĩ tao làm gì để có được nhiê`u tiê`n nhiê`u hơn buôn gỗ? Buôn ma túy thì tao không gan đâu nhóc.
- Thì ông cứ đi tìm công việc lương thiện mà làm. Ở hiệ n gặp lành, ở ác gặp ác. Chẳng lẽ ông không thấ y việc mình làm là thấ t đức sao?

Tự nói ra những lời này xong, Lâm chợt nhận ra mình đã chín chắ n hơn nhiệ `u. Ở trong rừng vài ngày, chứng kiế n những mấ t mát của rừng xanh, cậu đang dâ `n hiểu hơn vê ` giá trị cuộc số ´ng.

 Mày nghĩ dễ lă m sao nhóc? Nhưng thôi, dù gì thì làm việc này vẫn kiế m tiê n nhanh hơn.

Thuyế t phục những kẻ đã dấ n sâu vào tội lỗi phục thiện quả là việc khó, để n nước này Lâm chỉ mong có một sự giải thoát cho chính mình. Vì tình hình đang rấ t xấ u, khi mà cả cậu và con đại bàng rấ t khó để bảo toàn tính mạng. Cổ họng cậu đã khô khố c, con đại bàng cũng vậy, nó đã không thể vùng vẫy được nữa, đôi mắ t nó lừ đừ mệt mỏi. Vì vậy cậu đánh bạo một lấ n.

- Tôi sẽ cho ông một khúc trầ m hương, nế u ông giúp tôi cho con đại bàng uố ng nước, dĩ nhiên là mang nước cho cả tôi nữa.

Tên lâm tặc nhìn chă m chă m vào cậu, có vẻ bớt mia mai hơn nhưng không dễ bị sa vào bẫy.

- Vậy khúc trâ`m hương của mày đâu?
- Tấ t nhiên là không ở đây rô ì.

Gã bặm môi, mắ t lừ lừ nhìn cậu. Một lúc sau gã gâ m gừ:

- Mày định xỏ mũi tao hả thă ng nhóc? Gã gạt gạt mái tóc bù xù của mình lên để lộ khuôn mặt đâ n độn nhưng cũng không kém lạnh lùng.
- Ông nghĩ sao mà lại nói vậy? Tôi và con chim của tôi sắ p chế t khát, tại sao tôi lại phải thừa hơi đi trêu tức ông? Đã lúc nào ông tự hỏi tại sao một thă ng nhãi thành phố lại vào tận rừng sâu và cưỡi trên lưng một con chim to tướng để làm gì chưa?

Gã nhìn một lượt khắ p người Lâm. Đúng là cậu chẳng hê giố ng bấ t cứ thă ng bé dân tộc thiểu số nào, lại còn cặp kính cậu đang đeo nữa, cả con đại bàng to quá khổ ấ y nữa, chắ c chắ n chỉ có

những đứa nhóc được thừa hưởng cuộc số ng của một gia đình tài phiệt mới có con chim to đột biế n như vậy. Gã đã bị khuấ t phục.

- Vậy khúc trầ m hương ở đầu?
- Ở trong một cái rương có kho báu. Phía sau những rặng du sam san sát nhau ở bên cạnh con suố i hình chữ S. Chắ c ông không biế t chỗ đó đúng không?

Gã sáng mặ t trước khi nhận ra mình khá lộ liễu, sau đó gã cố ra oai và giả vờ đồng dạc một cách vụng về .

- Khôn hô`n thì đừng có lừa tao!
- Hãy nhìn kỹ tôi đi! Ông có thấ y tôi giố ng đứa trẻ ma lanh không?
   Lâm cố gặ ng nhướng đôi mặ t mình trông có vẻ xảo quyệt hơn và cố làm cho cái miệng nhọn hơn.
- Cũng giố ng, có vẻ mày có cái rương đó thật. Lúc này gã không thực sự muố n giấ u giế m nữa – Nhưng tao vẫn phải coi chừng mày!
- Vô số đá quý, hô ng ngọc và những khúc trâ m hương to là của ông nế u tố i nay chúng ta cùng đi đế n đó để lâ y chúng. Lâm không còn cách nào khác hơn là chọn buổi tố i vì đó là lúc dễ nhấ t để dụ gã hành động, dù ră ng chỉ chiệ u là bọn lâm tặc đã bắ t đâ u chặt phá rừng. Dẫu sao thì vẫn còn chút hy vọng, còn hơn là không có gì.

Giờ đây trong mặ t gã lâm tặc, cậu còn hơn cả một *ngài* trọc phú, gã đang mơ được đổi đời, đương nhiên chẳng dại gì mà gã đi chia sẻ điề u đó với ai khác. Tố i nay gã sẽ cởi trói cho Lâm và con chim, sau đó là cùng các cậu đi đề n chiế c rương kho báu, và "bùm", gã trở thành một ông vua sau khi *bái bai* cánh rừng quỷ quái này. Với gã thì

mọi cánh rừng đề `u là chố ´n quái quỷ, nhưng bây giờ gã phải kiế ´m chút gì cho cậu và Musat bỏ bụng trước khi tên câ `m đâ `u phát hiện ra. Về `phâ `n Lâm, cậu chưa vội cười thâ `m khi mà màn đêm vẫn chưa xuố ´ng và sợi dây nơi cổ tay vẫn còn siế ´t chặt.

Gâ`n đó – giữa những chiế´c xe tải trùm bạt kín bưng, hàng lê`u dã chiế´n cũ kỹ trong như những cái ụ bấ´t thường, giữa những sinh linh tội nghiệp bị tước đoạt sự số´ng, tên câ`m đâ`u nhả ra cuộn khói màu xám đục và đă´m chìm trong mưu mô toan tính. Đố´i với hă´n, cuộc đời này cũng giố´ng như làn khói trước mặt, đặc quánh nhưng sẽ nhanh chóng tan biế´n. Trên khuôn dữ dǎ`n dày đặc dấ´u vế´t của các trận chiế´n do chính hă´n khơi mào, với tâm địa muố´n hủy hoại tâ´t cả. Những việc hǎ´n làm đê`u mang đế´n một cái kế´t không có hậu, hǎ´n biế´t như vậy, hǎ´n đã trải nghiệm điề`u đó. Bàn tay hǎ´n từ lâu nay nhuố´m máu vô số´ sinh linh, bao nhiêu thân xanh đã ngã xuố´ng bởi vì lòng tham không thể lay chuyển của hǎ´n. Thà`ng bé kia nói hǎ´n đang phải gánh quả báo. Quả báo ư? Điề`u đó thì nghĩa lý gì với hǎ´n cơ chứ?

Xưa kia hắ n số ng một cuộc đời bình thường như bao người, nhưng vào một ngày hắ n đã chuyển sang ngả rẽ khác, mà tuyệt nhiên không thể nào quay lại được. Đôi tay này giờ đây có khác gì lưỡi hái của thâ n chế t cơ chứ? – đôi khi hắ n nhủ thâ m sau đó là tràng cười đâ y kích động. Đế n hôm nay hắ n đã không nhớ mình đã giế t hại bao nhiều con thú vô tội, nhưng hắ n nhớ cái là n đâ u tiên bàn tay mình nhúng máu.

Mười mấ y năm về trước, dù còn trẻ nhưng hặ n được nhiệ u người xem là một chuyên gia về lâm nghiệp. Hặ n có rấ t nhiệ u mố i quan hệ từ kiểm lâm để n giới nghiên cứu, dĩ nhiên cả những tay đâ u nậu cùng đám đại gia đâ n độn với thú sưu tâ m hàng hiế m từ rừng. Dù là một người có tay nghệ, nhưng đâ u óc hặ n luôn chạy theo suy nghĩ của đô ng tiế n, và một ngày hặ n quyế t

định thay đổi cuộc số ng. Trong vỏ bọc của một chuyên gia lâm nghiệp, hă n đã câu kế t cùng với một số tay kiểm lâm bẩn tuô n rấ t nhiề u gỗ hiể m ra ngoài để bán cho các tay đã u nậu, có khi bán trực tiế p cho các đại gia, mỗi lâ n như vậy hặ n kiế m cũng kha khá, và nhanh chóng phấ t lên nhờ những đô ng tiế n bấ t chính đó. Hă n đã biế t là rô i sẽ bị phát giác, bị phanh phui, dĩ nhiên rô i. Hă n hiểu điệ u đó. Dù hã n có lấ y tiệ n ra để bịt miệng thì cũng không thể nào làm tấ t cả phải im miệng. Có kẻ tố giác hặ n vì không kiế m chác được gì, có người âm thâ m làm điệ u đó vì để đệ phòng ngày ha n tạo ra một thể lực không thể kiểm soát được, nhưng có một người khi biế t chuyên đã hế t mực khuyên can hặ n. Quay đâ `u lai là không bao giờ muôn, người đó còn nói với hặ n ră ng "Anh cũng thừa biế t lấ y đi những gì của rừng, của mẹ thiên nhiên sẽ phải trả giá rấ t đấ t. Chẳng lẽ anh không sợ...", lúc đó hã n đã đấ m cho cái người mà hấ n từng gọi là đô ng nghiệp trong những chuyế n đi thực địa trong rừng, cú đấ m đó đã chấ m dứt những hình ảnh tố t đẹp giữa hai người, và cũng là ngày hặ n chính thức đánh dấ u ngã rẽ của đời mình.

Sau khi nghỉ việc ở cơ quan, qua lời giới thiệu của một tay kiểm lâm bắn từng ăn chia với hắ n trong các phi vụ, hắ n gia nhập toán thợ săn nổi tiế ng lộng hành, từ đó hắ n trở thành một kẻ số ng ngoài vòng pháp luật. Còn người đô ng nghiệp cũ của hắ n cũng không còn ở lại nữa, cho để n một ngày hắ n chạm mặt anh ta tại một cánh rừng già Cao Nguyên – khi hắ n đã là một tên trùm, cánh rừng â y chính là nơi hắ n đang ngô i đây, với những mưu mô chiế m đoạt trong đâ u. Hắ n còn nhớ rõ đêm hôm đó, anh ta chính là người mà hắ n ra lệnh cho đàn em truy sát, sau khi biế t sự thật về những bóng ma, cũng như phát hiện có sự tô n tại về bố n mầu bản đô da thú. Nhưng đế n khi sắ p sửa giáp mặt nhau, hắ n mới ngỡ ngàng phát hiện ra một trong những bóng ma đó lại chính là anh ta. Lúc nhìn thấ y bóng dáng anh ta từ xa, hắ n cùng đàn em khi đó

kiễng lai để quan sát. Người đàn ông đó đang cứu một con voi cái bi mă c vào dàn bẫy của hặ n giặng. Chuyện khiế n hặ n kinh ngạc hơn nữa là, anh ta có thể trò chuyện với con voi như một người bạn. Con voi rấ t đau đón nhưng vẫn cố nă m yên không nhúc nhích, trong khi anh ta vừa xoa diu vừa cố gặ ng cứu nó ra khỏi cái bẫy khổng lô đó. Và khi sư kiên trì của người đàn ông đó sấ p được đề n đáp thì đúng lúc đó, hă n cùng đàn em của mình ập tới, bị bấ t ngờ, người đàn ông để chiế c bẫy sập xuố ng, để rô i tự đẩy mình lâm nạn. Dù bị cái bẫy voi gặm lấ y đôi chân, máu từ đùi chảy ra rấ t nhiệ u, nhưng anh ta vẫn quyế t cứu con voi cái đang chuẩn bị lâm bô n, mặc cho nòng súng của đàn em hấ n đang dí sát thái dương. Trong tình huố ng vô cùng căng thẳng, hặ n ra sức thuyế t phục anh ta hãy ngừng lại việc này và quay vê nhà số ng an phận bên vợ con, nhưng anh ta nhìn xoáy vào đôi mất hấn bã ng vẻ cảm thông, nói với hấ n một câu mà hấ n không thể nào quên "Từ đó để n nay tôi vẫn luôn đối theo, tôi biế t anh đang gánh một kiế p nạn khố c liệt... tôi rấ t tiế c về các con anh. Chỉ mong anh sớm quay đã u, vì chưa bao giờ là quá muộn cả!". Lâ n đó hấ n không động thủ với anh ta, nhưng hấ n đã quay đi cùng đàn em của mình và để mặc anh ta nă m đó cùng với mẹ con nhà voi cho để n chế t.

Mỗi là `n nghĩ lại, hắ ´n chẳng hê `có chút cảm xúc, nhưng quên thì lại không thể. Quả báo ư? Quả báo là gì, khi những tên đại gia, quan liêu chính là những kẻ tọng vào mô `m những thớ thịt còn tươi số ´ng của lũ thú rừng và nhai ngấ ´u nghiê ´n như những tên khát máu, khi chính bọn chúng mong muố ´n những loại hàng quý từ rừng, bấ ´t kể đó thân xanh, trâ `m hương hay là đá cát – Phải, lũ bọn chúng mới là kẻ gây ra hiểm họa này. Tại sao bọn chúng vẫn cứ số ´ng đâ `y ra đâ ´y, mỗi ngày một giàu thêm, vợ con thì phè phỡn hưởng thụ? Trong khi chỉ có hǎ ´n là kẻ gánh lấ ´y hậu quả, sao chỉ có hǎ ´n là bị "ác giả ác báo"? Ở hiệ `n gặp lành ư? Tại sao ở hiệ `n như đô `ng

nghiệp cũ của hă´n thì vẫn phải chế´t oan? Nghĩ đế´n đó hă´n thâ´y cuộc đời này đã bấ´t công, vậy thì câ`n quái gì hă´n phải số´ng tố´t?

Với cái tư duy quái đản đó, hã n thả một tràng cười đâ y kích động.

45

Miên giãi bày cùng Susan

Trước túp lê u gỗ, dưới hàng cây lá roi đâ y từ những đôi tay của bâ y khi, bóng nă ng vàng nhạt gieo xuố ng thảm cỏ xanh mơn mởn, Miên nhìn ngă m khu rừng với một chút đăm chiêu. Qua mâ y ngày, cậu bé Miên đã cảm nhận được những hiểm họa có thể xảy để n cho khu rừng, nhưng cậu đã may mặ n khi không phải chiế n đấ u một mình. Jo và Miên cùng cô bé Susan là những người bạn tuyệt vời, vì lẽ nào đó mà trái tim của họ hoàn toàn thuộc về thiên nhiên, thuộc về nơi này. Họ để n với Miên và khu rừng sau khi đã vô tình gây ra "một cuộc mấ t tích" ở thành phố , rô i lại thoát chế t sau một tai nạn khủng khiế p, vì vây Miên tin chặ c những người ban â v là do ông trời să p đặt gửi để n với cậu. Khi nghĩ về những người bạn mới, Miên lại nhớ để n ba và các cộng sự của ông, cậu tự hỏi liệu bây giờ hai người bạn của ba cậu đang ở đâu, họ có biế t khu rừng đang gặp nguy hiểm không, liệu họ biế t thì họ có xông pha bảo vệ nữa không? Bao nhiều câu hỏi ngồn ngang trong đâ u Miên bị că t ngang với tin báo của những con chim được Jo phái vê` xin tiế p viện. Miên nôn nóng ra lệnh cho nửa số đội quân chim tinh nhuệ đại bàng và cú mèo đi ứng cứu Jo.

Trở về từ khe suố i với đàn bướm hoa, Susan biế t Miên lo lă ng nên con bé lôi cậu vào những câu chuyện hế t sức dễ thương, đích xác hơn là những câu chuyện mà con bé đã trải qua. Câu chuyện bắ t đầ u khi Susan được sinh ra, bố Bryan khẳng định con gái ông sẽ là một cô công chúa xinh đẹp trong khi anh trai Jo chỉ có thể là một tên lính gác với cây thương cũ kỹ.

Mà anh đừng kể lại với anh Jo nha. Anh Jo không thích bị so sánh như vậy.
 Susan dặn rô i tiế p tục kể.

Nhưng khi con bé vừa sinh ra ông lại đặt tên nó là Susan bởi cái tên đó mang ý nghĩa một loài hoa. *Có lẽ là một loài hoa đẹp*, Miên nghĩ vậy. Dẫu vậy ông luôn ưa vuô t mái tóc vàng hoe mượt mà của Susan và trìu mê ngọi cô bé là "My Princess", ngay sau đó Susan giải thích cho cậu hiểu nghĩa của cụm từ đó, nghe xong cậu mim cười nhìn vào cô bé, Susan cũng cười đáp lại. Sau cùng, cậu thúc giục Susan kể tiế p còn mình nghe chăm chú như một khán giả thực thụ.

Susan kể một mạch về những trò chơi của hai anh em nó, nhấ t là trò chơi nhập vai của họ. Jo luôn muố n đóng vai một nhà du hành thiên nhiên sau khi được Nữ hoàng Anh Elizabeth trao tước Hiệp sĩ vì đã phát hiện ra bâ y bò rừng Tur hoang dã ở châu Âu.

- Jo chơi như thế nào? Miên hỏi cô bé cùng vẻ chăm chú chờ đơi.
- Anh Jo tạo ra những mô hình như máy bay, thuyê `n, núi bă `ng xô ´p và sơn xịt.
   Con bé nhẹ nhàng đáp. Miên thích thú nghe tiế ´p.
  - Anh hỏi là Jo tìm ra loài bò rừng â y bă ng cách nào?
- Thì anh Jo thám hiểm qua châu Âu bă `ng những chiế c máy bay và xe trượt tuyế t mô hình. Chỉ là tưởng tượng thôi mà anh Miên.
  - À, anh hiểu rô ì.

Một lúc sau Susan bỗng dưng nói nhớ bố mẹ với giọng buồ n tênh. Miên bố i rố i tìm cách động viên con bé, rô i đột nhiên cậu kể vê ba mình cho Susan nghe. Miên hế t sức tự hào khi nhặ c đế n ba mình, có vẻ như ông vẫn luôn bên cậu mỗi lúc cậu gặp khó khăn.

- Anh nhớ ba anh không?
- Nhớ chứ, lúc nào cũng nhớ.
- Các bạn thú rừng quý mề n ba anh đúng không?
- Đúng vậy. Ba anh luôn coi chúng là bạn. Ba anh nói tấ t cả loài
   vật trên trái đấ t này đề u đô ng đẳng với chúng ta.
  - Đô `ng đẳng nghĩa là sao? Susan thặ c mặ c.
- Nghĩa là chúng cũng như con người. Con người không có quyê `n giê ´t hay ngược đãi bâ ´t kỳ con vật nào.
  - Rô i ba anh có nói gì vê chúng nữa không?
  - Ông â y thường nói: "Vạn vật số ng, con người số ng".
  - Nghĩa là sao?

Lâ`n này thì Miên không giải thích nữa.

– Lớn lên em sẽ hiểu.

Miên không giỏi trong việc kể chuyện, nhưng với sự tự nhiên và chân thành, cậu đã khiế n một cô bé sáu tuổi phải chăm chú lắ ng nghe. Cậu không do dự nói ră ng cậu cũng yêu quý mẹ mình khi Susan hỏi về bà.

- Nhưng anh sợ mẹ sẽ rời bỏ căn nhà gỗ, rời khỏi cánh rừng. Anh đã bỏ vào đây là vì không muố n rời đi.
  - Anh có muố n giải thích cho bác hiểu không?.

- Anh đã giải thích rô`i.
- Hẳn là anh làm chưa tố t, có phải anh đã cáu gặ t với mẹ anh không?

Miên buô `n bã gật đâ `u, đó là việc khó khăn nhấ t đố i với cậu, trước nay việc giải thích hay thanh minh chưa bao giờ xảy ra trong căn nhà gỗ, ít nhấ t là từ phía cậu. Những lâ `n cả hai mẹ con không đủ hiểu nhau, mỗi người đê `u cảm thấ y sự im lặng là câ `n thiế t hơn bấ t kỳ lời nói nào.

Susan nhún vai rô i quay ra nhìn Hoàng Tử đang cùng bâ y của nó tập luyện dưới tán cây, con báo luôn tỏ ra mình có vai trò quan trọng trong đám binh thú nhưng cũng rấ t gâ n gũi với những con thú còn lại. Hoàng Tử đã hoàn toàn trổ mã, thân hình ră n chặ c của nó vẽ ra đường cong tuyệt mỹ, đuôi của Hoàng Tử toát lên vẻ vương giả. Từ xa, Đức Vua không ngừng theo dõi từng hành động của con trai.

- Em đang nghĩ gì vậy? Miên hỏi khi nhìn theo đôi mắ t của cô
   bé.
- Em có thể làm điể u đó thay anh. Con Hoàng Tử biế t ngôi nhà của anh chứ?
  - Là sao Susan? Anh không hiểu.

Con bé đứng dậy, phủi chiế c váy rô i cười tỉnh queo. Sau khi nhảy phịch xuố ng đấ t, nó nói:

- Em sẽ cùng Hoàng Tử để n nhà anh và nói chuyện với mẹ anh. Em chặ c là bác ấ y sẽ hiểu và thương anh hơn sau khi nghe em nói.

Susan nói vậy thôi chứ cô bé biế t chặ c rặ ng mẹ cậu đã rấ t thương yêu cậu, luôn mong ngóng tin cậu.

- Có được không Susan? Miên hỏi, lòng cảm thấ y khấ p khởi.
- Anh hãy tin vào con gái Mỹ. Con bé bắ t chước giọng người lớn nhưng thực sự cũng không hiểu gì, và nó chưa biế t sẽ nói thể nào để mẹ Miên hiểu được.

Miên cười tủm tỉm, nhìn theo Susan cùng con Hoàng Tử và Pooh đi vê hướng Đông, chố c nữa thôi cả ba sẽ có mặt ở bờ suố i trong lành kia, nơi có căn nhà gỗ mê m quen thuộc của cậu. Chắ c chắ n mẹ cậu phải ngạc nhiên khi biế t ră ng cậu có một người bạn dễ thương đế n vậy. Vươn hai tay lên trời thành hình chữ "V", Miên thấ y niê m tin vê cô bé người Mỹ đang cổ vũ tinh thâ n mình. Sau đó cậu cho lũ voi tập luyện và cùng Ali dạo quanh quan sát đội quân thú một cách trâ m lặng, đôi lúc cậu cũng hố i thúc chúng nhưng nhìn chung, các chiế n binh của cậu tập luyện rấ t hăng say. Đức Vua tìm gặp Miên khi cậu đang đứng một mình bên cạnh khe suố i, dưới những tán cây rậm rạp, ít nă ng nhấ t.

Con báo bước từng bước oai vệ trước khi đứng bên cậu chỉ với một vẻ trâ m lặng, đôi mắ t của nó đã dâ n nhỏ đi cùng những vế t xước qua năm tháng, vẫn man mác buô n. Nó không nói gì nhiê u ngoài những câu căn dặn chân thành.

Cuộc chiế n có thể sẽ kéo dài, có thể không. Nhưng con người câ `n phải can đảm, khôn khéo và biế t kiế `m chế sự nóng vội. Hô `i ta còn trẻ, ta cũng như cậu, thế nhưng ba cậu đã dạy cho ta biế t cách chế ngự nó. Giờ thì cậu đã biế t cách làm, tuy mới chỉ là một chút thôi, nhưng thế đã là rấ t tố t rô `i.

Miên lẳng lặng lă ng nghe, không một lời đáp lại.

Ba cậu là một người luôn biế t hy sinh bản thân mình vì người xung quanh, bình đẳng với muông thú. Còn cậu, là gì nhỉ?...

Đức Vua dừng lại, để cho khoảng lặng len vào giữa Miên và con báo. Miên cũng tự hỏi cậu đã làm được gì? Cậu có xứng đáng với những gì mà ba cậu làm hay không? Đôi lúc cậu thấ y bản thân mình quá nóng vội, thiế u kiên nhẫn và nhỏ nhen. Câu hỏi đó của Đức Vua khiế n cậu không thể nào cấ t lời đáp trả. Miên khó khăn tìm từ ngữ để nói ra, và rô i cậu không còn cách nào khác là im lặng quay đi.

Cậu là bản sao của ông â y, đó là câu trả lời.

Miên kiễng chân quay lại thì Đức Vua đã lao đi sau khi dứt lời. Thật ngọt ngào, mình đáng nhận được những lời như vậy hay không? Miên tự hỏi.

Chàng trai! Cậu đang có những người bạn tố t nhấ t, hãy nghĩ về tương lai của khu rừng này. Đó cũng là cách số ng của ba cậu.

Miên nhận ra Mây Xám đang thay thế vị trí ban nãy của Đức Vua khi con báo vừa rời đi. Con tê giác nhìn bâ y của mình và nói tiế p:

Đức Vua nói đúng, những gì cậu đang trải qua là cảm giác chung của cư dân khu rừng này. Tôi, Đức Vua, Giă `ng, Musat... mỗi cá thể đề `u có mô ´i hận riêng với những kẻ ác độc kia. Chúng tôi đề `u phải sinh tô `n với những ký ức khủng khiế ´p về `loài người và, nó vẫn cứ đeo đuổi trong tâm trí chúng tôi. Cậu có biế ´t là Đức Vua đã tô ´n nhiề `u thời giờ thuyế ´t phục tôi tin vào khả năng và tình yêu thương của con người không?

Miên nhìn con tê giác, và tự hỏi với thân hình cục mịch â y, sao có thể chứa đựng nhiê ù tâm tư để n thế? Có khi hơn cả một con người. Mà đúng ra Miên chỉ biế t Mây Xám là một người bạn rấ t thân với Đức Vua, sau khi ba cậu mấ t, Đức Vua dẫn nó về hòa nhập với tấ t cả cư dân của khu rừng, sau đó Đức Vua đề nghị nó hỗ trợ thiế t lập kỷ cương cho tấ t cả các bâ y, phòng có chuyện xấ u xảy ra để cùng nhau chiế n đấ u. Tuy nhiên trước đó con tê giác cùng bâ y

của nó số ng tách biệt với các bâ y khác, nói đúng hơn là bâ y của Mâ y Xám cố tình cô lập mình, cố t là để xóa đi tung tích để khỏi thợ săn tìm thấ y.

Mây Xám lý giải điề `u đó bă `ng câu chuyện của mình. Con tê giác được cho là thông minh, vẻ ngoài trâ `m lặng bă ´t đâ `u hé lộ một quá khứ rấ ´t bi thương mà loài người đã gây ra với nó.

Cách đây nhiê ù năm, cái khoảng thời gian mà Mây Xám còn thâ y hạnh phúc, thì vào một ngày nó phải tận mã t chứng kiế n con tê giác đực mà nó thương yêu bị thợ săn giế t hại một cách dã man. Khi â y nó đang mang thai chú tê giác con nên chỉ biế t đứng từ trong chỗ ản nấ p đau đớn nhìn ra, mà không thể nào làm gì khác được. Mây Xám còn nhớ, sau khi hạ gục con tê giác đực bă `ng súng, bọn thợ săn khẩn trương cưa sừng từ thi thể con vật, khi chiế c sừng bị cưa cụt, chúng khoét sâu tận gố c bă `ng cách cạy những thớ thịt đỏ tươi trên mũi nó, chúng khoét cho đế n khi trong thớ thịt đâ `m đìa máu đó không còn mẫu sừng nào sót lại. Quá đau đớn, tưởng chừng như gục ngã, nhưng Mây Xám không quên đứa con trong bụng mình, nó cố nén đi nỗi đau để chờ ngày con chào đời. Và điê `u mong đợi đó đã trở thành hiện thực, sự có mặt của con tê giác nhỏ đã giúp nó vượt qua tấ t cả nỗi đau, không lâu sau mẹ con nó hòa nhập lại đàn tê giác của mình.

Nhanh chóng con tê giác mẹ trở thành một cá thể quan trọng của bâ \ y, khi mà những tổn thấ t vê \ sinh mạng liên tiế \ p xảy ra với đàn trước đó. Trước nguy cơ bâ \ y của nó bị tận diệt, Mây Xám đê \ nghị các phương án di tản đàn vê \ những khu vực cây cố \ i rậm rạp, địa hình cách trở thay vì ở những vị trí xưa nay thợ săn dễ dàng dòm ngó tới. Sau khi thực hiện những phương án của Mây Xám, bâ \ y tê giác được an toàn hơn nhiê \ u, bọn thợ săn khó có thể phán đoán được vị trí của chúng. Dâ \ n dâ \ n Mây Xám được bâ \ y tín nhiệm bâ \ u làm tê giác đâ \ u đàn. Dưới sự thổ \ ng lĩnh có phâ \ n khă \ t khe và đâ \ y tính

kỷ luật của Mây Xám, bâ v của nó đã thành công trong việc thoát khỏi tâ m ngặ m của đám thợ săn, nhưng chúng lại bị cô lập trong chính khu rừng của mình; vì lý do sợ bị thợ săn lâ n ra dấ u vế t của cả bâ v, Mây Xám không cho phép có sự tiế p xúc nào với bên ngoài, ngoại trừ thành viên trong bâ y với nhau. Tưởng chừng chiế n thuật cách ly cùng với tính kỷ luật sẽ bảo vệ đàn an toàn tuyệt độ i, thể nhưng vào một ngày tai họa giáng xuố ng cả bâ y. Vẫn là đám thợ săn hung hiểm của khu rừng, bọn chúng đã tìm ra chỗ ẩn nấ p của bâ y. Bâ y của nó khi â y có hơn hai chục con, rải rác gâ n một khe suô i, bâ t ngờ nhận ra bị bă n tia từ tứ phía, những con tê giác hoảng loan tìm cách chay trô n, nhưng cuố i cùng bi kich vẫn không tránh khỏi. Không hệ có lấ y một sự kháng cự nào, ngoài nó, hơn nửa bâ v đã bị hạ gục, và nỗi đau lâ n nữa xảy để n với Mây Xám, dữ dội hơn. Con trai của nó, với chiế c sừng đã nhú lên như lưỡi dao, cũng không thoát khỏi làn đạn oan nghiệt của bọn thợ săn, dù nó đã cô gặ ng bảo vệ con. Mây Xám bấ t lực chứng kiế n loài người bạo hành trên thi thể của đô ng loại, bạn bè, gia đình nó. Con tê giác cái còn nhớ rõ mô n một, cái cách bọn thợ săn làm với con trai nó cũng như cách mà chúng làm với con tê giác đực năm nào. Từng thớ thịt đỏ tươi đập vào mặ t nó, xác của cậu con trai nặ m bấ t động trên vũng máu nhâ v nhua không ngừng tuôn, như vậy nó chỉ biế t đứng chế t lăng. Nhưng bản năng của một người me bi độ n để n đường cùng, nó dùng sức lưc hung hãn còn lai lao để n kẻ thù, hòng số ng chế t với bọn chúng. Nhưng chỉ một mình, thì điê u đó chỉ dẫn nó đế n cái cục bi thảm như đô ng loại. Vì chỉ trong gang tấ c, một viên đạn sượt qua bung nó, cả thân hình gâ n như sẽ hứng trọn làn đạn tiế p theo, nê u không có sư xuấ t hiện bấ t ngờ của một anh hùng, một con báo hoa mai – mà sau này nó nguyên làm ban tri kỷ cả đời. Đức Vua đã lao tới ngoạm nát bàn bàn tay của tay thợ săn câ m súng, rô i nhanh chóng cùng nó biể n mất.

Mọi thứ khi ấ y đố i với tôi đã sụp đổ, tôi hận Đức Vua vì đã cứu mình, tôi muố n giế t chế t lũ người đó, hoặc là tôi chế t đi. Nhưng Đức Vua không muố n tôi làm thế .

Sau khi giải cứu Mây Xám cùng bâ y của nó, việc khó khăn nhấ t của Đức Vua là giúp bâ y tê giác lấ y lại niê m tin. Bởi với tâm lý hoảng loạn và căm phẫn, Mây Xám và những con tê giác còn số ng sót lúc bấ y giờ không mong muố ngì khác là báo thù. Nhưng con báo vẫn kiên trì nhẫn nại động viên. Khoảng thời gian bên cạnh Mây Xám cùng bâ v của nó, Đức Vua nhân thấ v tinh thâ n bâ v thâ n tê giác đã dâ n hô i phục. Và một ngày, con báo đường đột dẫn Mây Xám để n một nơi bí mật, ở đó con tế giác đấ u đàn nhìn thấ y bóng dáng của con người và khi hình ảnh â y vừa đập vào mặ t, con vật to lớn bỗng dưng không còn giữ được bình tĩnh, nó lao vào người đang chào đón nó. Với sức mạnh của mình, Mây Xám hấ t tung người đàn ông â y lên cao, chưa dừng lại, nó còn húc, báng túi bụi vào nạn nhân. Đức Vua định lao vào can ngăn nhưng người đàn ông ra hiệu con báo đứng yên, cho tới khi con tê giác tự động dừng lại. Khi người đàn ông đứng dậy cùng với thương tích trên mình, con tê giác bỗng dưng chùn lai. Nhưng nó vẫn nhìn ông với đôi mặ t đâ v cặm phẫn rô i bỏ chạy. Nhiệ u ngày sau người đàn ông vẫn cố gặ ng liên hệ với nó nhưng bấ t thành. Cho để n một ngày Đức Vua để n bấ y của nó với bộ dạng rũ rười, đôi mắ t rưng rưng, con báo thông báo một tin khiế n nó cảm thấ y nhói lên, dù trước đó có thể là một tin mừng với nó: người đàn ông đó đã chế t khi đang cứu mẹ con nhà voi.

Cái chế t của ông â y đã ám ảnh tôi, tôi đã tự vâ n mình rấ t nhiệ `u với hình ảnh mà Đức Vua kể lại, tại sao một con người có thể chố ng lại đô `ng loại, kể cả phải chế t để cứu chúng tôi? Nó làm tôi nhớ đế n con trai, và rô `i tôi nghĩ vê ` cậu. Ba của cậu là một người hùng, và bây giờ, đế n lượt cậu. Đức Vua nói đúng, cậu là bản sao của ông â ´y.

Sự im lặng của Miên kéo dài cho để n khi Mây Xám quay đi. Nhưng những gì cậu nghe được từ Mây Xám làm cậu phải suy nghĩ. Trong ký ức của mỗi chiế n binh, nế u có mồ i thù dành cho bọn lâm tặc, nhưng chúng đã phải kìm nén, vì chúng còn phải ra sức ngăn chặn cái ác mà bọn chúng gây ra. Đức Vua mấ t vợ, Mây Xám mấ t chô ng và con. Rấ t nhiệ u con thú khác đề u trải qua bi kịch do loài người gây ra. Nhưng không một cá thể nào nóng vội trả thù, mặc dù trong chúng luôn bị quá khứ ấ y ám ảnh. Điề u đó khiế n cho cậu phải suy nghĩ nhiệ u, với cuộc chiế n này, và cũng vì tương lai của khu rừng về sau.

46

Từ kinh ngạc đến tin tưởng

Được Hoàng Tử dẫn đường đế n ngôi nhà nă m giữa bờ suố i và khu rừng, một cảm giác mới mẻ nữa lại đế n với Susan. Ngôi nhà nhỏ của Miên thật lạ lùng và thơ mộng trong mắ t con bé. Bao quanh ngôi nhà gỗ mề m màu xám chênh vênh bên bờ suố i là bụi dã quỳ và hàng cây nổ i nhau tạo thành một vòng tròn xanh vàng, Susan không biế t cũng như chẳng thuộc bấ t kỳ tên loại cây nào trong số chúng, và cỏ thì càng không. Xa xa một chút về hướng Bắ c ẩn hiện những phiế n đá màu đen tuyệt đẹp, cạnh đó xuấ t hiện cây tùng bách già cỗi đang vươn lên giữa bâ u trời, Susan biế t Ali thường tìm đế n tán cây đó để thư giãn khi mặt trời lên cao. Lố i dẫn vào ngôi nhà là một con đường nhỏ bă ng đá sỏi được lấ y từ mép suố i, ở đó có loài cỏ gấ u mạnh mẽ ngọi lên giữa những kẽ hở tìm kiế m ánh nă ng, cỏ gấ u thì thật đáng yêu và hồ n nhiên.

Hoàng Tử tỏ ra ngại ngâ n vì đây là lâ n đâ u nó lộ diện ở một nơi không phải rừng. Đúng ra là lâ n thứ hai mới phải, nhưng lâ n thứ nhấ t đã bay khỏi trí nhớ nó rô i vì hô i ấ y Hoàng Tử còn quá nhỏ.

Cả việc mẹ nó bị sát hại như thế nào, nó cũng không còn nhớ, nhưng đôi lúc anh chàng báo vẫn gặp ác mộng rô i gào lên "Mẹ ơi!" giữa đêm, mỗi là `n như vậy Đức Vua phải vỗ vê `rấ t lâu nó mới ngủ tiế p được. Đoạn đi cùng cô bé loài người, con báo rấ t sợ sẽ có người nhìn thấ y nó.

– Hoàng Tử à, không việc gì phải sợ vì chẳng có ai có thể nhìn thấ y chúng ta đâu. Yên tâm theo Susan nào!

Vậy mà càng tiế n gâ n ngôi nhà, chính Susan lại càng cảm thấ y hô i hôp. Con bé chưa bao giờ để n nhà một người la nào trong tấ t cả những là n vệ Việt Nam, ngoại trừ cuộc gặp gỡ hữu duyên với Miên và bâ v thú rừng đáng yêu trong đó có cả Hoàng Tử. Nghĩ đế n cuộc gặp gỡ với Miên và bâ y thú, cô bé thoáng cười một mình rô i tự thu can đảm. Cũng nhờ vậy mà Susan tự nhủ ră ng mẹ của Miên cũng là người thân, cũng có thể bác â y rấ t giố ng với mẹ mình, Susan lầm bẩm rô i hít thở một hơi thật sâu trước khi bước vào. Con báo hoa mai bình tĩnh nổ i gót theo sau, chẳng mấ y chố c cả hai đã vào được nhà sau khi cham trán hai con vet cáu bắn đang đâu trên cành cây bơ sáp, trước bậc thê m. Susan thích sự tiế p đón thận trọng của hai con vẹt cổ hô ng, mặc dù chúng cáu bắn thiệt nhưng chúng vẫn chăm chú nhìn Susan và Hoàng Tử với đôi mặ t nhỏ xíu, nhanh nhạy của mình, rô i hai con chim léo nhéo nhại giọng con người nhưng lâ n này đã đổi ngữ điệu: "Khách để nnnnnnnnn Miên! Khách để nnnnnnn Ali!".

– Có phải hai em là Vao và Mao?

Hai con vẹt nghiêng nghiêng cái cổ nhìn Susan như vẻ đô ng tình.

- Chị có mang theo cái này cho hai em đây.

Susan lâ y ra miê ng bánh Oreo, tách ra hai cho bọn vẹt.

Trong lúc Vao và Mao ngấ u nghiế năn bánh bă ng cái mỏ của mình, Susan cùng Hoàng Tử bước vào nhà. Rón rén trong ngôi nhà lạ, Susan có cảm giác mình đang không ngoan cho lă m, nhưng khi ngô i vào một trong bố n chiế c ghế đầu, con bé mới nhớ ra đây là đâ u tiên phải chờ đợi một ai đó. Mẹ của Susan là một người chu toàn, đó là điểm chung của những người bên họ ngoại nhà nó. Nghĩ đế n đây, Susan chợt nhớ ba mẹ ghê gớm, song con bé tự nhủ mình phải mạnh mẽ. Nó đang giúp Miên và nó rấ t vui, nó nghĩ ở lại rừng giúp đỡ Miên cũng là điề u nên làm. Xong việc cùng các anh mình sẽ về với mẹ, Susan nghĩ vậy.

Nhận thấ y Susan có vẻ lóng nga lóng ngóng, hai con vẹt cổ hô `ng quyế ´t định bay vào với cô bé. Thoạt đâ `u chúng chỉ có ý định tán hươu tán vượn cho con bé đỡ buô `n, nhưng sau đó chúng lại ví von, kể lể, chuyện nọ xọ chuyện kia. Nhưng không phải tiế ´ng của loài người, vì vô ´n từ của loài người chúng rấ ´t hạn chế ´. Vao và Mao nói ră `ng chúng là bạn thân của cậu chủ, rấ ´t thân, thế ´ nhưng cả hai đang rấ ´t giận Miên vì không cho chúng vào khu rừng mà bắ ´t ở lại đây, Susan vuố ´t ve an ủi chúng, và hứa sẽ giúp chúng lấ ´y lại công bă `ng. Sau cùng Susan còn nở một nụ cười tươi như hoa để khẳng định điề `u mình đã hứa, chỉ có vậy chúng mới chấ ´p nhận mà không lởn vởn trên mặt bàn nữa. Hoàng Tử ban đã `u không ưa chúng vì cái kiểu cáu bẳn, xét nét ấ ´y, nhưng sau đó lại cho chúng đậu lên lưng và thao thao bấ ´t tuyệt. Hoàng Tử hứa sẽ tiế ´p đón nế ´u hai con vẹt có dịp ghé thăm rừng lâu hơn.

Nhưng chỉ một lúc sau, cả hai con chim trở về cành bơ sáp và bă t đâ u ngân nga điệp khúc: "Là lá la Miên! Là lá la Ali!".

Không lâu sau khi Susan để n thì người chủ nhà trở về , nhưng mẹ của Miên bị một phen hú vía khi khìn thấ y Hoàng Tử. Chắ c chắ n bà sẽ ngấ t nể u như Susan không kịp xuấ t hiện và ôm lấ y con báo, vuố t ve nó. Khuôn mặt bà chủ nhà từ nỗi khiế p đảm

chuyển sang kinh ngạc, không hiểu chuyện gì đang xảy ra ở ngôi nhà của mình. Đã từ lâu rô ì, ít cũng đã bố n năm, bà Liên chưa nhìn thấ y một con thú dữ nào xuấ t hiện trước tâ m mắ t mình nữa ngoại trừ mấ y con vật hiệ n lành mà con trai bà đưa vê mỗi bận vào rừng.

Bây giờ, trước mặt bà là con báo hoa mai đang tuổi trưởng thành, đâ y đủ nanh vuố t, lại được một cô bé gái người lai ôm vào lòng. Con bé có hàm răng sún rấ t đang yêu. Bà không nghĩ ngôi nhà bà vừa mới rời khỏi cách đây một giờ đã biế n thành rạp xiế c thú. Nụ cười của con bé có thể so sánh như một kho báu thu phục lòng người. Bà Liên bấ t giác thấ y quý mế n cô bé con này. *Con bé xinh xă n quá*, bà nghĩ.

- Cháu ở đâu đế n? Bà Liên hỏi khi vẫn dè chừng con báo hoa
   mai ở khoảng cách vài thước.
- Cháu ở trong rừng.
   Susan trả lời một cách ngây thơ
   Cháu để n đây là vì cháu biể t anh Miên.

Trong lúc bà Liên tròn mắ t tỏ vẻ sững sờ, Susan nhoẻn miệng cười rô ì nói tiế p.

- Anh Miên, anh â y đang nợ bác lời xin lỗi.
- Cháu biế t Miên con trai bác sao? Nào cháu hãy ngô i đây và nói với bác chuyện gì đang xảy ra!
   Bà hớt ha hớt hải kéo con bé ngô i cạnh mình nhưng vẫn không rời mắ t khỏi Hoàng Tử.

Susan xoa đâ`u con báo và dặn ră`ng đừng căng thẳng. Nhìn con bé nói chuyện với con báo, bà Liên nhướng mày. Trước đây chô`ng bà cũng có khả năng đó, chẳng lẽ cô bé này cũng vậy?

Bà câ m tay cô bé người Mỹ, nhìn vào đôi mấ t màu nâu thăm thẳm và hỏi chuyện vê Miên. Susan nhẹ nhàng kể cho bà nghe vê cuộc gặp gỡ giữa ba anh em cô với Miên, nhưng con bé khôn ngoạn bỏ qua những chi tiế t xung đột nín thở.

- Anh Miên rấ t tố t với chúng cháu. Con bé nói.
- Miên có nói sẽ vê` nhà không cháu?

Đế n đây, Susan mới nhớ đế n nhiệm vụ chính của mình.

 Dạ có ạ, thưa bác. Anh Miên nói rấ t muố n về nhà nhưng chỉ sơ bác...

Thấ y vẻ ấ p úng của Susan, bà Liên hiểu ngay cô bé muố n nói để n điề `u gì.

- Có phải Miên sợ bác bắ t chuyển nhà đi không?

Susan không trả lời mà gật đâ u cùng một nụ cười. Có vẻ như cô bé muố n biểu đạt bă ng cái miệng cười thay vì nói.

- Nê´u vậy cháu hãy nói với Miên là điê`u đó không xảy ra đâu.
   Bác sẽ không chuyển nhà đi đâu cả.
- Thật vậy sao bác? Susan reo lên. Cháu biế t ngay là bác rấ t thương anh Miên mà.

Dứt lời, con bé ôm châ`m lấ y mẹ của Miên. Hai người ôm nhau một lúc thì Susan nói phải quay vê `rừng.

 Cháu sẽ nói cho anh Miên biế t. Xong việc anh Miên sẽ về lại với bác.

Đoạn Susan dă t Hoàng Tử ra cửa. Bà Liên cấ t tiế ng gọi lại.

- Cháu họ gì nhỉ? Con ngươi bà Liên căng ra cho thấ y bà khá
   hô ì hộp.
  - Drucker! Susan Drucker, thưa bác! Con bé nhặ c lại đâ y đủ.
  - Bác biế t ngay mà, con gái của nhà Drucker đây sao?
- Bác biể t bố mẹ cháu sao? Con bé chóp mặ t, tay hơi buông
   lơi con gấ u bông.
  - À, bác chỉ biế t bố cháu thôi. Giáo sư Bryan Drucker.

Bây giờ thì để n lượt bà kể cho Susan nghe về mố i quan hệ giữa những người lớn sau khi cô bé ngô i lại bên bà.

- Bố cháu và một người nữa là bạn của chô ng bác.
- Bô´ cháu, bác Việt và bô´ anh Miên đúng không ạ?
   Susan ngắ´t lời.
  - Ô` đúng rô`i, họ là ba người bạn thân.

Bà Liên kể tiế p những chuyế n viế ng thăm chóng vánh của hai người đàn ông để n nhà bà trong quá khứ, cũng không bỏ qua sự xuấ t hiện của cặp đôi Bryan và Lê Việt trong hai ngày gấ n đây. Tình hình là họ đang rấ t lo lă ng.

- Thật thể sao ạ? Bố và bác của cháu đã tìm gặp bác và hỏi về bọn cháu sao?
  - Đúng vậy. Họ rấ t lo lă ng nhưng vẫn lạc quan.
- Vậy thì cháu yên tâm rô ìi. Nế u bác gặp lại bố mẹ cháu, thì bác cứ nhă n ră ng bọn cháu rấ t khỏe và sẽ sớm trở về nhà.
  - Chắ c chắ n bác sẽ nói vậy.

Rô i Susan hỏi tiế p để n ba ông bố.

- Bố cháu, bác Việt và bố anh Miên, họ thường làm gì vậy bác?
- Họ vào rừng, cứu giúp các con thú, nôm na là bảo vệ chúng cháu ạ. Ở dưới tán cây trước đây còn có một túp lê `u, chính nơi mà họ gặp nhau để bàn bạc công việc.

Susan im lặng nhìn ra dòng suố i đang chảy về phía hạ nguồ n. Tia nă ng soi rọi lên dòng nước tạo thành những ngôi sao lấ p lánh bạc. Con bé hình dung ra cảnh những người lớn đã từng ở bên nhau tại đây với những ý tưởng giố ng như mà cách mà Jo, Lâm và Miên đang làm.

- Nê u như anh Miên, Jo và anh Lâm Lê biế t được chuyện này
   thì mâ y anh sẽ vui lă m.
- Các cháu sẽ tự hào về họ, đúng không?
   Bà Liên mim cười hiệ nhâu.
- Râ t đỗi tự hào ạ. Con bé cười tươi như một đóa hoa đang bùng bừng sức số ng.

Cuộc trò chuyện gián đoạn vì sự xuấ t hiện của người đàn ông lạ. Đó là người của nhà nước, để n với chiế c cặp da đựng đã y hô sơ. Susan bố i rố i khi nhìn ông ta đang khó nhọc băng qua các bụi rậm, thậm chí còn suýt nữa trượt chân trên lớp đá cuội phủ đâ y rêu. Susan ra hiệu con Hoàng Tử tìm chỗ trố n. Cả hai loay hoay mãi để n khi bà Liên chỉ ra sau bế p.

- Con gái, hãy đưa con báo vào đó đi!
- Sẽ không sao chứ bác?

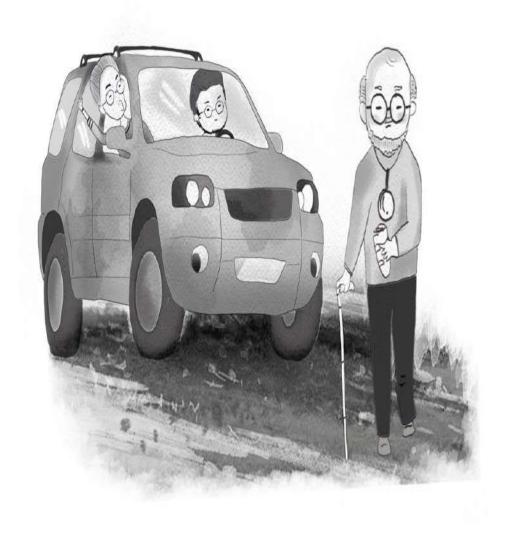
- Không sao đâu, khẩn trương đi! Kẻo ông â´y sẽ chế´t khiế´p đâ´y!
  - Sẽ rắ c rố i to bác nhi?
  - Ù! Ông ta vào để n nơi rô ìi.

Để không bị bại lộ, Susan đẩy con báo vào trong.

– Chúng ta ẩn nấ p thôi Hoàng Tử, nế u không muố n bị người ta phát hiện!

Nơi trú ẩn là gian bế p rộng rãi, sau khi đảo quanh, Hoàng Tử nép mình khá kín đáo sau chiế c lu nước, cả chiế c đuôi dài của nó cũng không lòi ra, còn Susan đứng phía sau bức tường theo dõi qua kẽ hở giữa những tấ m ván. Vừa bước vào, người khách không ngô ì xuố ng mà nói ngay với bà về một cuộc họp sẽ diễn ra vào ngày mai, địa điểm cuộc họp là tại Ủy ban Thành phố , và sau cuộc họp đó hội đô ng sẽ ra quyế t định cuố i cùng, một quyế t định liên quan đế n căn nhà của bà. Để không tố n nhiề u thời gian, ông ta đưa cho bà xem một số hô sơ và yêu câ u bà lấ y ra xấ p giấ y đã cấ t trong ngăn tủ. Ông ta giải thích một vài điề u và nhấ n mạnh đế n quyế t định của bà, chữ ký của bà là một quyế t định như vậy. Sau đó ông ta rời khỏi cùng lời nhấ n sẽ quay lại sau hai tuấ n nữa để lấ y xấ p giấ y cùng chữ ký của bà, kèm theo lời phụ họa "Nế u cuộc họp vào ngày mai kế t thúc như dự đoán, thì...".

Chờ lúc ông ta đi khuấ t khỏi ngọn đô i phía trước, bà chủ nhà mới an tâm gọi Susan ra khỏi chỗ ấ n náu. Lâ n này thì Susan và Hoàng Tử chính thức rời khỏi căn nhà gỗ và cũng không câ n phải ôm bà từ biệt nữa.

Phần 13

47

Nhiệm vụ tiếp theo của Jo

Đây là lâ n thứ hai Jo quyế t định mở cuộc tấ n công, sử dụng đội quân trên không của mình, vào toán lâm tặc ở phía Tây đang ngang nhiên chặt phá rừng. Sau đòn đánh của cậu trúng một tên thợ săn, bố n mươi ba con đại bàng lẫn cứ mèo của đội chim tinh nhuệ làm nhiệm vụ không kích trước tiên, những viên đá cuội to tròn sẽ là những quả bom có sức công phá tố t, mỗi con có khả năng tải một lúc hai quả bom. Tám mươi sáu quả bom đã được ném chuẩn xác vào các mục tiêu. Lại một lâ n nữa bọn lâm tặc nế m đòn của đoàn quân trên không. Vào lúc bọn chúng chưa kịp hoàn hô n thì ngay lập tức bố n trăm con chim và bâ y ong rừng ào ạt châm chích dữ dội, lâ n này có vẻ bọn chúng kháng cự rấ t chậm chạp, thậm chí có tên còn lăn quay và không ngừng la lên thảm thiế t.

Một sự hỗn loạn không thể kiểm soát là hình thức đặc trưng nhấ t trong mọi cuộc giao chiế n không khoan nhượng, nhưng chính trong cái thời khắ c tưởng chừng bị dô n ép, thì bọn lâm tặc vùng dậy trả đòn. Súng là loại vũ khí hữu hiệu nhấ t để chố ng lại những con vật có tinh thâ n chiế n đấ u quật cường, nhưng lại quá nhân nhượng để có thể làm tổn thương đố i phương. Bọn chúng nhanh chóng nạp đạn và bă n liên hô i vào bâ y thú. Do bị đáp trả bấ t ngờ, đội quân trên không của Jo gặp phải lúng túng, để tránh tổn thấ t nặng nê , những con thú phải ưu tiên cho việc tránh đòn, Jo cùng với hổ Biu cũng phải gấ p gáp ứng cứu, cậu bé người Mỹ điệ u khiển con hổ một cách thuâ n thực trong lúc giao tranh dữ dội, nhấ t là cảnh tả xung hữu đột với những tên đang câ m trong tay vũ khí chế t người đã khiế n cho đội quân thú có thêm hưng phấ n.

Và cũng thật may mấ n là đội chim tinh nhuệ đã kịp triển khai bài tấ n công mới mà chúng được học kỹ mấ y ngày qua, chiế n thuật đó

được gọi là "tàng hình". Đây là một bài tập vận động đội hình, tạo ra một sự trao đổi liên tục về cách thức di chuyển trên không. Khi đội chim tinh nhuệ thực hiện điể u đó thì những con vật biể t bay còn lại cũng sẽ làm theo, ngoài ra "tàng hình" cũng là một sự kế t hợp giữa hình ảnh và âm thanh, tấ t thảy những con vật tham gia chiế n đấ u đề phát ra âm thanh của mình, tao thành tâ ng sóng âm thanh cực mạnh, khiế n cho đám lâm tặc mấ t phương hướng cũng như bị chi phố i bởi thứ âm thanh đâ y khiêu khích đó, cộng với đó, từ dưới đấ t những sinh vật gặm nhấ m bấ t đấ u ra tay. Chiế n thuật quá tinh khôn của đội quân thú trên không đã khiế n những tên lâm tặc nháo nhào tháo chạy. Giờ đây nơi bọn chúng rút lui và trụ lại không phải là những thân cây vam vỡ, xanh mởn, mà chỉ có đá và đá. Tuy nhiên Jo vẫn đê phòng trường hợp bọn chúng quay lại hoặc cố gă ng câ u kê t với bọn phía Bă c, nê u chúng liên kê t được với nhau thì đó là mố i đe dọa lớn nhấ t trong số các mố i đe dọa đang rình rập hiện nay. Một cuộc chiế n dai dẳng, Jo thở dài. Cậu ngước nhìn những ngon cây cao chót vớt vươn thẳng lên trời và tư nhủ phải giữ vững tinh thâ n. Ngay sau đó chàng trai cho rút quân quay vê lại đai bản doanh.

Đường về không quá xa nhưng Jo cảm thấ y khá mệt. Khi cậu vừa về để n thì Miên chạy ra đón cậu với vẻ lo lắ ng, nhưng Jo không ngạc nhiên khi biế t sự lo lắ ng đó của Miên có một chút hướng về phía Bắ c, ngay cả cậu đã cảm thấ y bô n chô n, khi mà giờ này đáng lẽ Lâm và con Musat đã phải có mặt ở đây cùng với những tin tức mới nhấ t về bọn thợ săn.

Trao Jo bình nước, Miên nói trong lo lă ng:

- Em đã cho một số con chim đi do thám.
- Chúng đã trở về chưa?

- Rô`i.

Jo đón bình nước Miên trao và làm một tu hế t sạch.

– Nói tiế p đi, Lâm sao rô `i?

Mặt mũi Miên xìu xuố ng, buổ n bã. Một lúc sau cậu mới nói được với âm giọng chùng thấ p.

- Rấ t có thể Lâm và Musat đã bị bọn chúng bấ t.

Jo phải đặt bình nước sang một bên vì một cơn sặc. Sau khi đã bình tĩnh, cậu trở lại với tin tức cấ p bách.

- Có cách nào tiế p cận được không? Cậu hỏi.
- Vì em đã dặn chúng phải giữ cự ly an toàn nên không dám tiế n sâu hơn, và cũng không rõ bọn thợ săn có bao nhiều người nữa, nhưng có vẻ rấ t đông.
- Vậy là Lâm và con Musat bị bắ t rô i! Anh phải đi cứu hai cậu
  â y! Jo nói, cô gắ ng điệ u hòa nhịp thở.
- Liệu anh còn đủ sức không? Em thấ y anh đang thở không ra hơi cơ mà. Hơn nữa, có thể con Tia Chớp Đen đang ở đó.
- Vì thế mà anh mới câ n sự trợ giúp của Giă ng, nửa đội quân thú và nửa đội quân chim tinh nhuệ chưa được ra trận. Còn Đức Vua và Mây Xám sẽ ở nhà cùng em để phòng có cuộc tấ n công nào khác.
  Nói xong Jo liê n triển khai đội hình và cùng Miên xem xét kế hoạch.
- Nhưng tụi mình còn không biế t bọn chúng có bao nhiều tên cơ
  mà. Lỡ như... Miên băn khoăn nói.
  - Em đừng lo. Anh sẽ xoay sở được.

Miên lo lă ng cho sức lực của Jo nhưng vẫn an tâm khi để Jo gánh trọng trách. Jo là một người tài giỏi và biế t bày mưu tính kế, cậu tự trấ n an mình. Đúng lúc đội quân thú chuẩn bị lên đường thì Susan trở về cùng Hoàng Tử, biế t anh mình đang vội, con bé kể qua về cuộc gặp gỡ của nó với mẹ Miên. Nó không quên nói ră ng các ông bố chính là bạn bè của nhau.

- Có thật không, Susan? Jo hỏi vẻ hoài nghi.
- Đương nhiên rô ìi.

Lập tức Miên nhảy lên. Cậu rấ t sung sướng khi nghe tin này.

- Jo, em đã nói giá như họ là bạn thân của nhau. Anh còn nhớ chứ?
  - Anh nhớ, anh nhớ. Jo bình thản đáp, có vẻ đăm chiêu hơn.

Qua tin tức này, Jo cảm giác gì đó từ những mố i liên hệ, tuy nhiên lúc này không phải là lúc để cậu vướng vào những suy nghĩ rố i ră m, bởi nghĩ thoáng qua cũng biế t nó bắ t nguồ n từ tận Florida xa xôi. Không do dự, không hao phí thêm thời gian, Jo leo lên lưng con Biu, cùng đoàn quân thú tiế n về phía Bắ c. Một đoàn quân uy nghi mạnh mẽ. Lâ n này Jo có cơ hội sử dụng chiế c la bàn cổ Trung Quố c do bố cậu tặng vào mùa hè năm ngoái để định hướng.

48

Chạy đua với thời gian

Cả buổi sáng, Lê Việt và Bryan không rời mặ t khỏi hai người phụ nữ. Dù đã được về nhà điể u dưỡng, song bà Ly vẫn còn rấ t yế u, luôn choáng váng mỗi khi đứng dậy, còn em gái bà – Diệu Hòa – cũng đang bị chứng đau dạ dày hoành hành. Một áng mây u ám nặng

nê và ngột ngạt vẫn đè nặng lên hai cặp vợ chô ng. Kế t thúc bữa trưa, như thường lệ, hai ông chô ng ngô i lại với nhau sau khi hai người phụ nữ lên phòng, chờ tin tức về bọn nhỏ. Bryan và người anh đô ng hao phân tích rấ t nhiê u qua các chuỗi sự kiện đã tiế p nhận trong mấ y ngày qua, sau cùng họ cũng chưa thể chặ c chặ n với những kế t luận của mình được. Và cho để n giữa buổi chiệ u...

- Chúng ta không thể ngô i ở nhà mãi được. Bryan nói Đêm qua, từ tấ m bản đô của em, những linh hô n của bâ y thú lại gào lên thố ng thiế t. Chúng ta phải tìm cách hóa giải nó thôi!
- Anh cũng nghĩ vậy, nhưng anh chó có mà rời khỏi nhà được nửa
   bước. Vị Tiế n sĩ ngành Sinh vật nói trong tiế ng thở dài.
  - Phải, anh cứ ở đây, em sẽ lấ y có ra chợ kiế m vài bó rau.

Lê Việt chấ p nhận ở nhà. Vợ ông dù đã về điề u dưỡng tại gia nhưng chứng cao huyế t áp vẫn có thể tái phát bấ t kỳ lúc nào, còn cô em vợ của ông lại từ Mỹ về nên cũng có phâ n lóng ngóng, sẽ khó xoay xở nế u cơn bệnh lâ n nữa xảy để n với chị bà. Lê Việt nhìn vào những cây đỗ quyên nhạt màu được tạo theo hình dáng bonsai trước sân nhà, ông nhận ra ră ng thật thiế u công bă ng cho những người phụ nữ nế u lâ n nữa ông phản bội lại lòng tin của họ, có điể u Bryan thì chấ p nhận tiế p tục bị buộc tội còn hơn là ngô i ở nhà chờ điện thoại trong sự nôn nao.

Bryan bắ t taxi để n trụ sở Công an Thành phố với tư cách là thân nhân của lũ trẻ bị mấ t tích, người đón tiế p ông vẫn là Trung tá Hùng. Những lời đầ ù tiên của vị Trung tá công an vẫn nă m gọn trong hai chữ "mấ t tích". Rõ ràng, ông Hùng và những người ở đây cũng đang rấ t số t ruột và căng thẳng, họ phải tìm ra ba đứa trẻ trước khi sự việc để n được tai Tổng lãnh sự quán Mỹ tại Sài Gòn, tuy nhiên họ không lạc quan tin ră ng ba đứa trẻ vẫn còn số ng sót như

chính những người thân của chúng vững tin. Họ đã cho tìm khắ p ở con suố i, sâu trong rừng, tấ t cả nơi mà kiểm lâm và công an có thể đào bới và tìm kiế m; ngoài ra ông Hùng cũng cho Bryan biế t một thông tin là kiểm lâm đang đứng trước mố i đe dọa từ bọn lâm tặc và bọn săn bắ n động vật hoạng dã, họ đang xác định nơi trú ẩn của bọn chúng và lên kế hoạch đố i phó.

Bryan không ngạc nhiên với tin tức này, sau đó ông cố gặ ng hỏi xem khi nào thành phố mở cuộc họp lấ y ý kiế n cho dự án du lịch, người bên công an không tiế t lộ với lý do đó không phải là phận sự của họ, và thực tế cũng đúng là như vậy. Sự việc cuố i cùng họ thảo luận với nhau chính là bâ y thú dữ trong rừng.

- Đó là một hiện tượng rấ t lạ, liệu có phải chúng tôi không phải
là nhà nghiên cứu sinh vật nên điề u đó khiế n chúng tôi sửng số t?
- Ông Hùng mong có lời giải đáp.

Bryan cười tỏ vẻ cảm thông, nói ră ng đó là một hiện tượng phản lại tự nhiên. Ông khẳng định với người mặc quân phục bă ng giọng điệu hóm hình:

- Không đâu, nhiệ u nhà khoa học đang giảng dạy ở tấ t cả các trường đại học danh tiế ng thế giới cũng sẽ phải vò đâ u bóp trán nế u hiện tượng này xảy ra trước mặ t họ.
  - Vậy điể `u gì khiể ´n bấ `y thú trở nên khác lạ như vậy?
  - Thật tình tôi cũng không có lời giải thích nào cho ông cả.

Người của trụ sở Công an Thành phố vẫn còn kinh ngạc sau khi nghe lời khẳng định của vị Giáo sư người Mỹ. Khi đã lấ y lại vẻ điểm tĩnh, ông ta bày tỏ sự cảm thông của mình đố i với Bryan về việc con ông mấ t tích và đi để n phòng họp của trụ sở với đố ng hồ sơ trên

tay, làu bàu: "Chưa bao giờ thành phố lại có nhiề u việc lạ lùng như lúc này".

Chỉ một giờ sau khi Bryan rời khỏi trụ sở công an để đế n ngôi nhà bên bờ suố i, mọi giả định đã được hé lộ một cách rõ ràng nhấ t. Bà Liên – người phụ nữ có vẻ trâ m lặng và ră n rỏi – đã không thể giấ u được cảm xúc vui mừng khi thấ y Bryan xuấ t hiện trở lại. Bà không chờ đế n lúc ông ngô i xuố ng mà nhấ t quyế t làm cho ông phải bấ t ngờ ngay lập tức với điể u bà sắ p nói. Bà kể đủ ngọn ngành không thiế u một chi tiế t nào về sự kiện Susan cùng một con báo hoa mai viế ng thăm bà lúc trưa, sau đó bà không ngớt lời thú nhận mình bị mê hoặc bởi cô con gái bé bỏng của ông.

 Con bé thật là đáng yêu, tôi không thể nào rời mã t khỏi nó được.

Nghe được điể `u đó Bryan cười để ´n không thể tươi hơn được nữa.

- Con bé là vậy đấ y, lúc nó thật sự yêu thích điệ u gì đó, nó sẽ rấ t biệ t điệ u. Hẳn là rừng và con trai chị đã hấ p dẫn nó.
  - Bọn trẻ đề u hợp với rừng. Lạ thật! Bà Liên cười.
- Di truyê `n đâ ´y thôi. Bryan vui vẻ tiế ´t lộ Thật ra tôi cũng đã dự đoán được tình huô ´ng này, và thật may là không sai điểm nào.
   Tâ ´t cả bọn chúng đê `u có khả năng giao tiế ´p với những con thú hoang dã.
  - Đừng nói với tôi điệ u đó cũng di truyệ n đấ y nhé!

Bryan nhún vai và cười mim. Bà Liên phản ứng bă ng vẻ mặt đâ y ngạc nhiên, giọng bà còn có phâ n kinh ngạc:

– Ôi không! Làm sao tôi tin được chứ?

- Bây giờ tôi sẽ vào với chúng.
   Bryan nói luôn.
- Nhưng mà tôi có một tin cho anh đây!

Bryan được nghe bà Liên kể về `cuộc viê ´ng thăm của người ở Hội đô `ng di dời.

- Ngày mai sao? Bryan hơi lấ y làm bấ t ngờ.
- Phải! Ngày mai sẽ ra quyế t định cuố i cùng. Bà Liên thở dài.
- Sao lại nhanh thế cơ chứ? Bryan ngô i phịch xuố ng ghế,
   uố ng nước liên tục để chế ngự sự lo lă ng.

Bà Liên không biế t nói gì thêm vì kỳ thực bà cũng đang rấ t bô `n chô `n. Khác với cảm giác cách đây vài ngày, vẫn còn là niê `m ao ước vê `một căn hộ tiện nghi, một cuộc số ´ng thành thị cùng món bún bò Huế ´, thì giờ đây chỉ sót lại nỗi lo sợ, bà sợ cánh rừng sẽ biế ´n mấ ´t trong tương lai không xa. Bà ước rặ `ng có thể giúp được Bryan, hay chính xác là giúp được mình vào lúc này. Song thực tế ´ vẫn là Bryan phải bắ ´t tay vào mọi việc.

49

Đã đến lúc

Vừa về để n nhà, Bryan nghĩ mình câ n phải có trách nhiệm thông báo tình hình lũ trẻ cho cả nhà biế t. Dù có chút phân vân nhưng sau khi nhìn một lượt tâm trạng của mọi người, ông quyế t định nói điể u đang nghĩ.

Cái gì cơ? Như vậy là bọn nhỏ còn số ng? – Hai người phụ nữ reo lên, ôm châ m lấ y nhau, nhưng ngay sau đó họ lại thay đổi sắ c mặt. – Khoan đã, chúng ở trong rừng với bâ y thú dữ sao?

- Việc đó có gì lạ đâu.
   Lê Việt â p úng nói, ngay lập tức ông bị
   phản bác.
- Trời ơi! Bà Ly đứng dậy Bọn nhỏ đang ở với báo, gấ u, hổ, voi mà là chuyện thường?
- Hai chị em bình tâm đi, hãy tiế p tục vui lên vì điể u đó! Bryan ra hiệu mọi người giữ hòa khí và cùng nhau giải quyế t vấ n đề . Mấ y đứa nhỏ đã thoát khỏi đám lâm tặc nguy hiểm nhờ vào bâ y thú rừng ấ y. Chúng ta có lý do để tin rã ng sau ba ngày bọn trẻ vẫn không phải là mô i của chúng.
- Và ba ngày đó bọn trẻ đã cưỡi được báo, hổ còn dễ hơn cả chúng ta cưỡi ngựa hay đà điểu.
  Lê Việt nói thêm.
  Chưa kể chúng còn nhận được sự chăm sóc của cậu bé â y.

Cả hai người đàn ông dừng lại, sau cùng họ đã có thể thở phào khi không còn phải nghe lời phàn nàn nào từ những bà vợ nữa. Và đây cũng là thời điểm để cho hai người nói ra toàn bộ sự thật về `những việc làm của mình suố 't mấ 'y ngày qua, cũng như giải thích tường tận hơn về `những chuyế 'n đi dài ngày của họ vào thời điểm bố 'n năm trở về `trước. Để 'n đây, hai người phụ nữ nhận thấ 'y bản thân họ có trách nhiệm phải nghe. Bryan và Lê Việt đã cố 'gă 'ng rút gọn để câu chuyện trở nên cô đọng và đâ `y đủ ý nhâ 't, nhưng nó cũng phải mấ 't mười lăm phút, trong khoảng thời gian đó hai người vợ thay đổi rấ 't nhiề `u cảm xúc. Bryan đã nghĩ đế 'n viễn cảnh hai người vợ có thể không muố 'n tin nhưng thực tế ' là họ đang rấ 't vui, và ngay lập tức họ hố 'i thúc các ông chô `ng của mình hãy tiế 'p tục công việc gián đoạn.

Nói gì nhỉ? Bọn em đã từng nghĩ những điê u các anh giấ u
 diê m là việc gì đó không đứng đấ n. – Diệu Hòa nói và chị của bà

cũng tán thành lời nói đó bă ng nụ cười. – Và bây giờ, đã đế n lúc các anh làm mọi việc trở nên thật ý nghĩa.

Nhận được niê `m khích lệ, hai người đàn ông leo ngay lên chiế ´c xe bảy chỗ cũ kỹ của hãng Ford để khởi động lại lộ trình. Trên đường đế ´n khu rừng, Bryan và Lê Việt đi ngang qua một con phố ´ mà họ từng qua, nơi đó có văn phòng của một tổ chức bảo vệ động vật quố ´c tế ´. Cả hai vẫn còn nhớ cách đây ba ngày, cũng là ngày thứ hai Bryan Drucker trở lại Việt Nam sau bố ´n năm, hôm â ´y họ đã tràn đâ `y hy vọng cho một cuộc ghé qua có chủ đích của Bryan.

***

Ba ngày trước...

Trụ sở của tổ chức này là một villa cũ kỹ, dễ dàng nhìn ra bởi dàn mái ngói ẩm, mọc đâ y rêu và dương xỉ, nhưng được bao quanh bởi hàng rào dâm bụt và cây trạng nguyên trổ dàn bông đỏ rực như nhưng những chùm lửa. Ngôi nhà từng là một cái phủ nhỏ thời thực dân Pháp chiế m đóng Đông Dương, mặt tiế n nhà là một hành lang rộng với hai câ u thang hai bên, ngoài ra còn có một câ u thang ở giữa dẫn vào cửa chính. Tại đây, hai người đàn ông dẫn theo một bé gái sáu tuổi, họ được một người Thụy Sĩ đón tiế p trong căn phòng làm việc lót gỗ nê n, gian phòng rộng có hai cửa sổ và rấ t nhiệ u ngăn tủ chứa đâ v hô sơ cùng các mẫu vật liên quan.

Điề ù dễ nhận thấ y nữa ở căn phòng này là nơi đây lưu trữ rấ t nhiề ù bản đô và danh sách động vật nă m trong *Sách Đỏ*, cả một hàng dài những cái tên rấ t quen thuộc. Người chủ căn phòng tên Hannes Dunant – Giám đố c tổ chức. Dunant là một người nổi tiế ng tỉ mẩn trong công việc nhưng lại xuê xòa trong ăn mặc. Ông vận chiế c áo vải lanh đã cũ có logo của một tổ chức cứu trợ hoang dã, giố ng chiế c áo được khuyế n mãi trong các tour du lịch nội địa

cùng chiế c quâ n soóc vải thô và dép quai hậu Bitis. Con người sinh ra ở Thụy Sĩ này nói tiế ng Anh với chấ t giọng nặng của vùng Bern, vì vậy không dễ nghe chút nào, tuy nhiên ông ta biế t nên chậm rãi như cách ông ta nă m quan sát những biểu hiện của con tê giác vào ban ngày vậy.

- Cháu gái này là…?
- Con của tôi. Anh biế t đấ y, để n tuổi này những bé gái rấ t hiế m khi để bố chúng được yên.

Vị chuyên gia không nhă c để n Susan nữa. Ông ta rót trà ô long từ một cái â m sứ, mời hai người khách và chìa cây kẹo cho con bé. Dunant quan sát Susan khi con bé bỏ viên kẹo vào túi.

- Hai anh để n đây về chuyện khu rừng sao?
- Vâng, thưa anh.
- Tôi có cảm giác rã `ng các anh quá hiểu rõ vê `khu rừng, và chắ chắ n chúng tôi không phải đưa những tài liệu của mình cho các anh xem chứ? Nhà nghiên cứu động vật không nghĩ mình đã tùy tiện nói.
- À, vâng, lẽ dĩ nhiên rô ìi. Chúng tôi muố n hỏi anh là Giáo sư Lefort lúc nào sẽ để n đây?
  - À, ông â y, cậu tôi...
  - Tôi đây.

Một ông già có mái đâ ù hói và cặp kính dày cộp bước vào, tác phong không lấ y gì làm đặc biệt, ngoại trừ ông có dáng đi hơi khập khiễng và đeo một chiế c kính lúp to như cái đĩa ở cổ. Ông ta nâng cái kính lúp lên nhìn sát mũi Bryan, sau đó cười rấ t sảng khoái vì đã

nhận ra một người bạn cũ, trẻ hơn ông hai mươi tám tuổi, rô i sau đó ông làm cho con bé Susan suýt nữa khóc ré lên vì chiế c kính lúp của mình.

Herzog Lefort không có vẻ gì ra dáng một cựu Giáo sư Đại học Zurich. Ông già từng là người hiệ m họi đảm nhận cả hai vai trò là Giáo sư khảo cổ tại Thuy Sĩ đảm nhân vai trò giảng day Vật lý, độ ng thời cũng chính là người mà Bryan và Lê Việt muố ngặp thứ ba sau chàng sinh viên tên Jack Rose và câu bé Miên. Là một ông già khá lần thần, nhưng lai là người không thể thiế u cho công việc của ho, nên cả hai câ n phải gặp ông ta trước. Người đàn ông đế n từ đấ t nước của những chiế c đô ng hô muố n Bryan gọi mình là Her, phát âm đúng kiểu tiế ng Anh. Rấ t hài hước. Herzog đã không còn day ở Zurich hay bấ t cứ ngôi trường nào vào chính cái năm Bryan kế t thúc quãng đời sinh viên ở Harvard, nhưng ông ta không bao giờ ngừng tay làm việc. Herzog luôn muố n mình có mặt khắ p nơi trên thế giới để tìm hiểu các ngôn ngữ cổ cũng như dấ u tích của các nê n văn minh cổ xưa trên thế giới. Ông già bắ t buộc phải chọn Việt Nam là đấ t nước cuố i cùng ông đế n, bởi vì ông tin chữ viế t của người Việt cổ sẽ xứng đáng chố t lại cho bộ sưu tập các chữ viế t cổ trên hành tinh.

Bryan và Herzog gặp nhau lâ n đâ u vào những năm 90 tại thung lũng Colorado, lúc bấ y giờ Bryan đi tìm dấ u tích của một số loài chim Bắ c Mỹ đã cho là tuyệt chủng thì Herzog lại đế n đó để chứng minh giả thuyế t đế chế người Maya từng xây dựng một vương quố c nhỏ tại đây để chạy trố n khỏi những cuộc tàn sát của thực dân Tây Ban Nha. Khi mới gặp nhau, hai nhà khoa học đã cá cược ră ng người kia sẽ chẳng tìm thấ y được thứ mình muố n tìm, ai thua sẽ mấ t mười đô la và sẽ có mặt bấ t kỳ lúc nào người kia câ n trợ giúp. Sau vụ cá cược đó, Herzog đã phải thua trước mười đô la, nhưng kể từ

lâ`n đó hai người chưa gặp lại nhau thêm lâ`n nào nữa, cho đế n tận hôm nay.

Cậu có biế t lão già này đã vấ t vả như thể nào mới có thể đế n
 được đây không? – Nói xong, ông ta cười rấ t lớn. – Đâu, cái thứ đó
 đâu?

Bryan và Lê Việt chỉ chờ có vậy. Nhưng hai người lại tỏ ra bí mật với Hannes, chỉ kéo ông già lại một góc phòng, nơi có cái bàn nhỏ, thận trọng đưa ra hai tấ m bản đô da thú. Thoạt tiên ông già người Thụy Sĩ thấ y tấ m bản đô này chỉ là thứ tâ m thường, nhưng khi ông lấ y chiế c kính lúp được sản xuấ t ở Pháp ra săm soi thì bấ t ngờ, ông già ré lên một tiế ng. Cả Bryan và Lê Việt đề u phải cố làm cho ông già trấ n tĩnh. Với những diễn biế n kỳ quặc đó, Hannes không hiểu chuyện gì đang xảy ra trong căn phòng làm việc của mình, nhưng nhà nghiên cứu động vật hoang dã không dám mở miệng hỏi người cậu của mình lấ y một câu.

Chúng tôi hy vọng ông có thêm hai kế t quả nghiên cứu chữ cổ nữa ngay tại đấ t nước này chứ không chỉ là một.
 Bryan vừa nói vừa cười và đặt cả niê m tin vào nhà khoa học này.

Trên mặt Herzog còn chưa hế t vẻ kinh ngạc, nhưng ông già nghĩ về cái tuổi của mình, để n bây giờ thì ông cũng chẳng còn biế t sợ là gì kể cả phải đố i diện với Dracula hiện nguyên hình.

- Đây là một trong những loại chữ viế t cổ xa xưa nhấ t của vùng đấ t này. Herzog nói chặ c nịch. Sẽ rấ t khó để đọc hế t được nế u không có đâ y đủ văn bản. Đúng là chỉ có người Pháp mới nghĩ ra được!
  - Ông xem có giải mã được phâ n nào không?

- Khó lă´m, các chữ phải được nố i nhau đâ`y đủ mới nêu rõ các
  ý được. Ông tiế´p tục làu bàu.
- Ông câ`n thời gian chứ, Her? Lê Việt mong muô´n có chút hy vọng.
  - Tôi nghĩ là không câ n.

Ông già Herzog rời mấ t khỏi kính lúp rô i trao lại hai tấ m bản đô đã dọa ông một phen hú vía cho Bryan và Lê Việt, đoạn bỏ đi mà không một lời thừa thãi. Bryan hiểu cách duy nhấ t là phải tìm ra hai tấ m bản đô còn lại, đô ng thời ông cũng không dám chặ c chặ n Herzog có thể có câu trả lời sau khi đã có đủ bố n tấ m bản đô hay không.

***

Hiện tại...

Bryan vẫn tiế c nuố i khi Herzog không thể giải đáp được khi chỉ có hai tấ m bản đô .

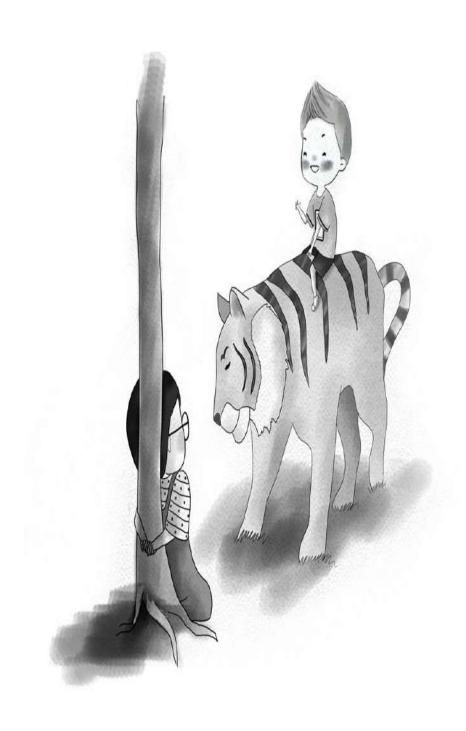
Nhìn ông ta kìa!
 Bryan kêu lên khi nhìn thấ y Herzog đang đi
 bộ qua đường với chiế c bánh mì kẹp thịt và cây gậy ba toong mới
 cáu.

Lê Việt dừng xe lại khi chỉ cách mũi giâ y của Herzog đúng một thước, ông già sẽ gào lên và chẳng ngại phang cái gậy ba toong vào xe cho để n khi nhận ra Bryan đâ u hàng.

- Ông có đi theo chúng tôi không, Her? Bryan mở cửa kính và hét to.
  - Đi đâu? Đừng lôi tôi vào những chỗ ma quái đâ y!

- Ma quái à? Không đâu. Rấ t ma quái là đã ng khác Her ạ!
   Bryan cười.
  - Là nơi nào?
  - Vào rừng cưỡi thú và nghiê n ngẫm chữ cổ Khoa Đầu.
- Ôi không, làm sao tôi cưỡng lại được chứ? Herzog reo lên như một chàng trai sau khi ném ổ bánh mỳ đang ăn dở vào thùng rác.

Cũng chẳng câ`n Bryan xuố ng mở cửa, nhà khoa học lập dị mở ngay cửa xe và lăn vào hàng ghế sau. Lê Việt giẫm ga thẳng một mạch đế n bờ suố i. Chắ c chắ n Herzog sẽ không đi nhanh được với đôi chân khập khiếng của mình, vì vậy cả ba người đề u phải đi chậm, riêng Bryan thì hiểu ră ng sẽ rấ t chậm.

₽hần 14

Jo dũng cảm giải cứu Lâm

Câ m trên tay chiế c la bàn cổ – quà tặng của Giáo sư Bryan Drucker, Jo hừng hực khí thế với nhiệm vụ giải cứu Lâm và Mũ Sắ t đang bị bọn lâm tặc bắ t giữ. Con ác mộng về một thế lực đen tố i trong giấ c ngủ của cậu sẽ không bao giờ là hiện thực. Thế lực đó chẳng qua chỉ là một con mộng mị tạo thành, bây giờ thì cậu đang thức và chuẩn bị chiế n đấ u. Điề u được phép trở thành hiện thực chỉ có thể là cảnh đâm chô i nảy nở của rừng xanh, là tiế ng cười rộn vang của cậu với Lâm, Miên và Susan bên những "người bạn" tuyệt vời mà thôi. Bố Bryan từng nói: "Vạn vật số ng con người số ng, mọi giấ c mơ chỉ có thể hình thành từ đớ". Cậu tin ră ng cánh rừng sẽ trở lại bình yên, và chính cậu sẽ góp phâ n lấ y lại sự bình ấ y cho nó.

Cảnh hoàng hôn trên biển Florida quê hương cậu hấ p dẫn bao nhiêu thì hoàng hôn núi rừng nơi đây cũng cuố nhút cậu bấ y nhiêu. Những thân cây bấ t đã u nhuộm lên nă ng chiê u miên man, cả cánh rừng ngập trong một màu vàng huyê n ảo, như nàng công chúa đang khoác một tấ m voan mỏng, bên trong là tấ m áo màu xanh kín đáo. Khi đội quân của cậu đã tiế n được hơn bố n dặm, cánh rừng màu vàng bỗng trở nên đỏ rực theo từng bước chân của đội quân thú khiế n cho cuộc di binh thâ n tố c hơn và thêm phâ n háo hức. Trước khi đố i mặt với những tay thợ săn và lâm tặc hung hiểm nhấ t, Jo nhớ lại thời khắ c bên người anh họ của mình.

Những năm tháng xa xôi thuở trước, khi cả hai còn bé, những ngày đó Jo để n Việt Nam với tính cách của một cậu bé hiể u động nhưng kỳ lạ. Còn Lâm hoàn toàn đổ i lập với Jo, rụt rè nhưng thực tế, chỉ có điể u cậu ta ít giao tiế p và thích những trò chơi trí tuệ. Lâm cho ră ng những trò chơi với sâu bọ, ră n mố i, chim chóc của

Jo là vô bổ, và tự cho ră ng con trai phải lă p ghép những mô hình hóc búa và giải toán nâng cao mới có thể là người thông minh, là người của thời đại. Cứ thế, cả hai chẳng mấ y khi hợp nhau, chẳng mấ y khi nói chuyện với nhau, và càng khó để Jo chia sẻ với Lâm điệ u gì.

Thế nhưng ở Lâm có những điề ù mà Jo luôn phải học hỏi, đó là tính kiên trì và niê m say mê, chính điề ù này đã giúp Jo có động lực để thực hiện sở thích của mình. Mỗi lâ n Jo muố n khuấ t phụ, bỏ cuộc thì cậu lại nhớ đế n Lâm với những mô hình đồ chơi lấ p ráp phức tạp mà cậu ta không câ n dùng đế n sách hướng dẫn. Khi sáu tuổi, Jo đã chứng kiế n Lâm ngô i cả ngày để ráp một mô hình với gâ n hai trăm mảnh ghép nhỏ xíu mà không câ n dùng đế n sách hướng dẫn, còn với Jo thì chỉ mấ t nửa ngày nhưng cuố n sách hướng dẫn luôn hiệ n hiện trước mặt. Cậu nhìn thấ y Lâm ráp vào rô i lại gỡ ra vì đã không ráp đúng, cứ như vậy bao nhiêu lâ n mà cậu ta vẫn nhấ t quyế t không câ n đế n sách. Đố i với Lâm, sách hướng dẫn chỉ để nhìn qua một là n mà thôi, cậu ta thành công vì tin vào khả năng của mình, bởi thế mà Jo đã nhận ra việc tin vào trực giác và tận dụng khả năng ghi nhớ là điề ù câ n thiế t cho những lâ n đi că m trai.

Thời gian mà Jo và Lâm chơi với nhau không nhiệ `u, chẳng có gì đáng nhớ, ngoại trừ một lâ `n cả hai cùng đám trẻ hàng xóm của Lâm rủ nhau đế ´n một đô `i thông gâ `n nhà chơi. Vào lúc â ´y, vì quá mải chạy theo lũ sóc nên Jo đã lạc mấ ´t Lâm và tụi bạn, Jo gâ `n như phát khóc khi không tìm thấ ´y ai cũng chẳng biế ´t đường về `nhà, cho để ´n lúc gặp một người quen của bố ´Lâm, ông ta dẫn Jo về `. Nhưng khi về `để ´n nhà thì Jo vẫn không thấ ´y Lâm, sau đó cậu chạy qua nhà hàng xóm thì thấ ´y tấ ´t cả đang tụ tập lại xem bộ phim hoạt hình Batman, trừ Lâm. Jo biế ´t là tụi nó đã bày trò để Lâm đi lạc nhân lúc cậu không có ở đó. Jo đã cãi nhau với tụi nó rấ ´t lâu và thề `sẽ mách

người lớn. Cậu tức tưởi quay về nhà lấ y chiế c xe đạp để đi tìm anh họ, vừa về để n nơi thì cậu thấ y Lâm đã ngô i ở ghế giữa những câu hỏi của người lớn. Lâm không nói gì vì cậu ta đã khóc rấ t nhiề u vì sợ, kể từ đó Lâm giận cậu, Jo biế t lý do vì sao Lâm giận.

***

Vậy là bảy dặm đường rừng đã lùi lại sau lưng, trước mặt Joey Drucker là toán thợ săn đông khủng khiế p, bọn chúng còn đông hơn cả toán ở phía Tây mà cậu cùng bâ y chim, ong đã chạm trán nữa. Bọn chúng đang xới tung những gố c cây lên và chấ t gỗ lên các xe tải lớn. Một hình ảnh thật đáng khinh bỉ! Song nhiệm vụ của Jo là cứu Lâm rô i mọi chuyện sẽ tính sau. Cậu đã nhìn thấ y Lâm và con đại bàng Musat, cả hai cùng bị trói dưới tán cây tùng bách, cách chỗ bọn thợ săn chừng năm mươi thước. Đúng lúc có một tay với vẻ ngoài kệch cỡm đang tiế n lại chỗ Lâm, trông hă n ta có vẻ mờ ám, và quả đúng như vậy, Jo thấ y một ánh sáng lóa lên sau lưng hă n – hà n đang câ m trong tay một con dao, và Jo biế t ră ng không có thời gian để tính toán nữa. Cậu mạo hiểm cưỡi con Biu xông lên với khúc gỗ trong tay, nhă m thẳng mục tiêu.

Mặc dù trước đó phải đau đớn chứng kiế n những thân cây bị bật tung gố c, Lâm vẫn cố chịu đựng để chờ thời khắ c tay thợ săn ảo mộng bị mắ c bẫy. Rấ t đúng hẹn, sau khi mặt trời lặn khỏi đỉnh núi phía Tây, gã đã có mặt để cởi trói cho cậu, cậu còn nhìn thấ y rõ nét mặt vừa hăm hở vừa lo sợ bị phát hiện của gã. Nhưng khi vừa lén lút rút con dao ra thì ngay lập túc, cả thân hình như King Kong của gã ngã đổ râ m xuố ng đấ t, nă m lăn lóc giữa nê n đấ t. Gã ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra, ngay cả Lâm cũng bấ t ngờ, cứ nghĩ đó là một cú giáng mạnh của tên câ m đâ u muố n trừng phạt kẻ phản bội, nhưng sau đó cậu muố n hét lên vì sung sướng. Chính Jo và con hổ Biu là "thủ phạm"! Thật quá đỗi kinh ngạc!

- Cậu cừ thật đấ y, Jo! Giọng Lâm hí hửng.
- Còn cậu thì sao? Vừa đáp, Jo vừa khẩn trương cởi trói cho
   Lâm.
  - Lão ta đang để n cứu tớ đấ y, nhưng tớ vẫn thích cậu cứu hơn.
  - Tay đó cứu cậu sao?
  - Ù, nhưng tớ sẽ kể sau. Nhanh lên, bọn chúng đế n rô i!

Con Musat cũng được giải thoát ngay sau đó. Vừa lúc hai chàng trai nhảy lên lưng con Biu thì đám thợ săn đã đứng trước mặt, và tấ t nhiên con Tia Chớp Đen vẫn đang là vũ khí lợi hại của bọn chúng. Con báo cái ném ánh mắ t đâ y đe dọa vê phía Biu. Tia Chớp Đen và bọn thợ săn càng lăm le lại gâ n, Biu càng lùi ra sau. Bọn chúng tưởng ră ng con hổ đã sợ, nhưng đó chính là hiệu lệnh tấ n công mà Jo bí mật lên phương án trước. Jo dặn đội quân thú hãy chú ý, nế u Biu lùi năm bước có nghĩa là hiệu lệnh tấ n công đã được khai thông.

- Một bước nữa, Biu! - Jo khẽ nói.

Con hổ vừa lùi đế n bước thứ năm thì đoàn quân thú xông ra từ các vị trí mai phục. Bị tấ n công bấ t ngờ từ phía sau, con báo đen và những kẻ phá hoại rừng xanh hoàn toàn rơi vào thế bị động, bọn chúng khó khăn kháng cự trước số đông bâ y thú. Đòn tấ n công đã u tiên vẫn xuấ t phát từ những con vật có cánh, chúng tạo thành một đàn chim khổng lô bay thẳng đế n các mục tiêu đã định bă ng những cái mỏ rấ t lợi hại, có một vài con tinh quái còn ị lên đâ u bọn chúng, sau đó chúng tái diễn màn quấ y rô i bă ng tiế ng kêu của mình, lâ n này tiế ng kêu còn dữ dội hơn so với trận chiế n ở phía Tây, làm đám lâm tặc có cảm giác long óc. Đa số đám thợ săn và lâm tặc đề u hoảng loạn, Tia Chóp Đen và tên câ m đâ u hoàn toàn bấ t lực trước sự xoay chuyển tình thế này.

Song đó chỉ là giai đoạn ban đâ ù của trận giao chiế n. Sau khi bâ y chim cảm thấ y không còn đủ sức để tấ n công, đoàn quân dưới đấ t cũng là một lực lượng không đủ đông, trước tình thế như vậy sẽ tạo thời cơ bọn lâm tặc – thợ săn chố ng trả lại. Quả đúng như vậy, khi mà trong tay những kẻ phá hoại trang bị quá nhiề ù vũ khí cùng với các loại máy móc, cơ giới hiện đại, nhờ đó mà bọn chúng đã nhanh chóng làm chủ tình thế . Lúc này Jo đành phải tính đế n phương án phản công dự phòng, nhã m giải quyế t tình thế trước khi rút binh – vì ban đâ ù mục đích của cậu vẫn là cứu Lâm và Musat. Phương án phản công được thực hiện sau tiế ng huýt sáo, Jo lệnh cho đội quân mai phục thứ hai xuấ t trận, đó chính là đội quân do Giă ng thố ng lãnh.

Đoan Jo hơi bấ t ngờ vì đôi binh thú của Giă ng dẫn đâ u lai lên để n cả ngàn con, trong đó có cả những chiế n binh mà Jo chưa hệ thấ y xuật hiện trong Trung tâm khu rừng. "Sao lại đông như vậy?" -Jo hỏi Gia `ng sau khi Lâm hỏi cậu, con voi trả lời các cậu bé là những "anh bạn" mà hai người thấ y lâ n đâ u thực ra là những bâ y do Giă ng liên hệ suố t mấ y năm qua, chúng đã ở rải rác khắ p nơi, có lúc chúng còn di tản qua những khu rừng khác, tao thành hàng trăm vệ tinh nhỏ lẻ và để n khi câ n, chúng lại tập trung lại. Và chỉ câ n một tín hiểu Giă ng phát đi trước đó thông qua đám quạ già, nhanh chóng bâ y thú hàng ngàn còn đã tập trung lại, theo dâ u con voi thông minh này và đợi lệnh tấ n công. Bâ y của Giă ng ra đòn cực kỳ nhanh và hiểm, đó là đặc điểm tấ n công của những con thú chưa qua giao cảm với các câu bé, chính vì vây mà Jo vẫn lo sơ có án mang xảy ra, như vậy sớm muố n đội quân thú của những cậu bé cũng sẽ không kiểm soát được, thoát khỏi bản tính ôn hòa và quay lại với bản năng hoang dã của chúng.

Thế nhưng, Giă ng một là n nữa cho thấ y sự thông minh của mình, con voi nói đó là kế sách của đòn đánh *phủ đâ u*, nế u

muố n làm cho bọn lâm tặc – thợ săn hoảng loạn thì phải đánh theo chiế n thuật uy hiế p ngay từ ban đâ `u. Qua giao cảm với Giă `ng, Jo nhận ra bâ `y thú của Giă `ng cũng là những con thú từng bị ảnh hưởng từ một người đàn ông. Người này, như Giă `ng nới chính là ba của Miên. Phâ `n lớn những con thú đâ `u đàn đê `u là những người bạn của ba Miên, chúng được ông truyê `n thông điệp yêu thương từ thời còn trẻ, vì khi ông mấ ´t đi chúng vẫn cố ´ gă ´ng duy trì và lan tỏa điề `u đó để ´n các con thú còn lại như bạn bè, con cháu của chúng. Và khi chúng gặp Giă `ng, một con voi còn rấ ´t trẻ, chúng đã tin tưởng vào Giă `ng và từ đó tấ ´t cả liên kế ´t với nhau để chờ thời cơ chiế ´n đấ ´u nế ´u như kẻ thù quay lại phá hoại rừng xanh. Như vậy, suy ra cuộc gặp giữa cậu và Lâm với bâ `y voi của Giă `ng khi bị bọn trộm trâ `m hương truy đuổi không hẳn là định mệnh, mà vì Giă `ng biế ´t được cuộc chiế ´n đã đế ´n hô `i nổ ra nên nó tìm đường quay về trung tâm cánh rừng.

Được chiế n đấ u dưới sự chỉ huy của hai người bạn đặc biệt và sự trợ giúp của đội quân mới, bâ \ y thú lâ \ n nữa lâ \ y lại lợi thế \ bă \ ng những đòn tập trung của gấ u ngựa và hổ Đông Dương. Tuy nhiên tên câ \ m đâ \ u và một nửa còn lại đã kịp leo lên xe tải, Jo và Lâm nhận thấ \ y chúng không hê \ có ý định bỏ chạy khi những chiế \ c xe hung hãn lao vào bâ \ y thú. Những con thú hoảng loạn bỏ chạy, một số \ ít hổ, báo cùng những con khác cố \ gă \ ng nhảy lên đâ \ u cabin để lôi đám tài xế \ ra ngoài. Lũ sóc chuột, chô \ n hương chui tận vào bên trong để cù léc bọn chúng nhưng bấ \ t thành. Sau một hô \ i áp chiế \ n, đội quân thú cũng phải tự bung ra.

Tên câ`m đâ`u điên loạn nã những viên đạn vào bâ`y thú nhưng râ´t may là không có con thú nào bị trúng đạn, bởi vì trước đó Miên và Đức Vua cho chúng tập luyện nhuâ`n nhuyễn những bài tập tránh đạn, còn đội "tân binh" của Giă`ng bị chùn chân vì tâ´t cả đê`u sợ tiê´ng súng. Lúc này Lâm đê`nghị Jo nên cho rút quân, đó cũng là ý

nghĩ của bạn cậu và Giă `ng thì không phản đô ´i vì con voi cũng không đảm bảo được điê `u gì sẽ xảy ra với đội quân mới. Ngay lập tức toàn bộ bâ `y thú được lệnh rút vê `, tuy nhiên bọn lâm tặc vẫn cố gă ´ng truy đuổi đội quân của Jo và Lâm. Jo nhận thấ ´y nế ´u đưa đội quân vê `bản doanh thì chúng sẽ tập hợp quân để càng quét gây ra mấ ´t kiểm soát, vì vậy cậu quyế ´t định chạy vê `hướng Đông vì phía Tây cũng đã có một toán lâm tặc.

- Lúc này chúng ta không nên chạm trán với bấ t kỳ tay thợ săn
  nào cả. Cậu nói lớn át đi những âm thanh la ó rào rạo phía sau.
  - Tớ cũng nghĩ vậy. Nhưng liệu phía Đông có nguy hiểm không?
- Không, phía Đông là an toàn nhấ t. Vì bọn chúng biế t rã ng phía Đông là nơi chúng dễ chạm trán với kiểm lâm nhấ t.
- Nhưng lõ kiểm lâm thấ y chúng ta thì sao? Những thă ng nhóc ngô i trên lưng hổ điệ u khiển bâ y thú?
- Trước sau gì họ cũng biể t. Jo khẳng định Bí mật chính là thứ cả nhân loại sẽ biể t, chỉ khác ở chỗ nó tự hé lộ chứ không ai vén nó lên. Và giờ thì nó đang dâ n lộ ra.
  - Tại sao cậu tin chặ c như vậy?
  - Tớ không biế t, nhưng tớ tin như vậy.
  - Cậu đúng là khéo ảo tưởng!
- Cậu có nghĩ một số người đang đi tìm bọn mình? Và chắ c
   chắ n họ sẽ tìm thấ y.
  - Tớ không biế t, là ai?
  - Đợi khi gặp họ, cậu sẽ biế t được nhiề u điể u thú vị.

Lâm lắ c đâ u ra vẻ khó hiểu. Đội quân đã tiế n thêm vài dặm về phía Đông và lúc này trời đã tố i hẳn. Một lợi thế cho cuộc tháo chạy.

***

Kế t thúc con đố c từ khu đô i U Ám, lão già được mệnh danh là tu sĩ và bâ y thú quản gia của mình dành chút thời gian nhìn ngắ m khung cảnh trước mặ t. Tấ t cả đề u cảm nhận được sự khác biệt của mặt đấ t đố i với khu đô i, mà đúng ra U Ám chính là một ngọn núi thiêng. Đi thêm một đoạn nữa trên con đường mòn dẫn vào khu rừng, lão già cảm nhận được sự rung chuyển dưới chân. Bố n mươi năm ở núi, lão sở hữu một giác quan tinh tế , vì vậy lão biế t được nơi đây đang xảy ra chuyện, điể u đó thôi thúc lão xuố ng núi và tiế n vào rừng.

51

Cuộc chám trán tuyệt vời

Cũng từ khu rừng nhưng chế ch về phía Đông hai dặm cũng đang diễn ra những bước chạy kiên định. Dưới ánh sáng vă ng vặc của bóng trăng treo trên cành cây lặng lẽ, Giáo sư Herzog không biế t mình đang bị lôi vào trò chơi gì nhưng ông ta rấ t khoái cảm giác chạy trong rừng thế này, một cánh rừng đã làm nhiề u nhà khoa học ở châu Âu phải chú ý để n hàng thế kỷ qua. Và ông nhớ đế n hai tấ m bản đô của anh bạn Bryan đưa cho ông cách đây vài ngày, buộc ông phải bấ t ngờ thố t lên đúng lúc mọi người đang tập trung cao độ: "Thật là quỷ quyệt!". Đúng vậy, những nhà khoa học Pháp đã có những khám phá rấ t quan trọng mà lại không công bố ra, để rô ìi vài năm sau họ chế t trong một trận bão, thế là những khám phá đó bị vùi chôn đế n bây giờ. Nhưng có thể điể u đó lại là vận may của ông.

Chính vì sư câ u toàn để n ngó ngắn của nhóm khoa học Pháp mới có chuyện Giáo sư Drucker gọi cuộc điện thoại từ vùng Karakum (Tukmenistan) để n Cappadocia (Thổ) để lôi kéo ông vào chuyện tấ m bản đô da thú vớ vẫn nào đó. Ngay lúc nghe điện với âm thanh bão táp từ bên kia vọng vào, Herzog nhận ra ră ng không phải vì ông là nhà khảo cổ duy nhấ t được nhận giải thưởng Lilienfeld, mà đơn giản là nhà khoa học trẻ này tin ông có thể làm được, ngoại trừ việc ở Colorado diễn ra năm nào. Nê u ông nhớ không nhâ m thì Bryan cũng đã được nhắ c tới hai là n cho giải thưởng Lilienfeld, nhưng chẳng là n nào Bryan đi để n cái đích cuố i cùng. Song Herzog hoàn toàn bị thuyế t phục với đề tài bảo vệ luận án tiế n sĩ của Bryan ở Harvard, nghe đâu đê tài này của Bryan còn gây chú ý cả với Stephen Hawking và Lisa Randall⁽⁴⁾. Herzog càng khoái vị Giáo sư trẻ này hơn khi mà ông ta chọn chỗ ở lại cái trường Manatee lụp xụp nhưng nổi tiế ng với loài lợn biển và không nhận bấ t kỳ lời mời nào từ các trường danh tiế ng hay đã u quân vào đội ngũ sáng chế của các tập đoàn lớn. Herzog biế t, nế u Bryan mà vướng chân vào địa vị hay tiê n bac thì anh ta sẽ không có những chuyế n đi đế n thăm thú rừng, làm việc đỏ hơi là âu yế m các con thú. Song phải nói rặ ng từ đó để n nay, việc Bryan nhờ vả ông chẳng có lấ y một milimet khởi să c nào.

Sức khỏe của Herzog là trở ngại với cuộc thám hiểm này nhưng tinh thâ `n ông già thì vẫn còn rấ 't minh mẫn. Và dù thế ´ nào đi nữa, ông cũng câ `n phải trả đủ ân nghĩa với người bạn vong niên đế ´n mấ ´y chục năm mới gặp lại này của mình. Về `phâ `n mình, Bryan biế ´t rấ ´t rõ nhà khoa học lập dị này, ông ta là một người từ bản ngã để ´n thâ `n thái đề `u liên hệ để ´n khoa học, chỉ có khoa học mới lôi ông ta đi được hàng ngàn dặm từ châu lục này để ´n châu lục khác. Chỉ với đôi chân khập khiếng bẩm sinh từ khi còn bé và cái đâ `u uyên bác để ´n tận ngày nay, Herzog đã ghi tên mình khắ ´p nơi trên thế giới. Zurich đã phải tố ´n nhiề `u giấ ´y mực và tem bưu chính để gửi

hàng trăm lá thư để n mọi địa chỉ trên hành tinh mà họ tìm thấ y trên lịch hành trình của ông, với hy vọng mời được ông về cùng đâ y đủ chức tước và còn hiế n tặng không cho ông một lâu đài ở Geneva. Nhưng cuố i cùng họ chỉ nhận được hai từ "cảm ơn".

Song có một sự thật khó có thể phủ nhận, đó là kể từ lúc Giáo sư Herzog Leforf rời khỏi Đại học Zurich, số học trò của ông ở quê hương vẫn không giảm, và Zurich cứ thế mà sản sinh ra những nhà khảo cổ và vật lý trẻ tiề m năng. Bryan nhìn sang Herzog là n nữa, lúc này ông ta càng thở thì mắ t ông ta càng sáng. Đấ t nước Thụy Sĩ luôn tiế c nuố i nhưng vẫn biế t ơn ông già này, Bryan nghĩ và giờ đây bản thân ông cũng mong mình có cơ hội để được mắ c ơn người đàn ông lớn tuổi này. Đang mải mê suy nghĩ, Bryan bỗng giật mình kinh ngạc với cảnh tượng trước mắ t, ông nhận ra không phải chỉ mình ông mới có cảm giác đó. Herzog đã phải làm dấ u Thánh, lắm bảm gọi tên Đức Mẹ, còn Lê Việt thì đứng như trời trồ ng như một pho tượng ở Trafalgar. Nhưng chỉ mười giây sau đó, trạng thái của những bộ não bắ t đầ u thay đổi.

Bryan và Lê Việt là hai người đàn ông sung sướng nhấ t vào lúc này, họ đã gặp được con trai của mình, trên lưng một con hổ Đông Dương và đã `ng sau là một bâ `y thú khổng lô `hàng ngàn con, hơi khó tin một tí nhưng điê `u đó đã hiện hữu trong giả thuyế ´t của họ. Song cả hai vẫn phải bấ ´t ngờ, bởi họ vẫn cứ nghĩ chúng là những đứa con ngoan ngoãn chỉ biế ´t học, ăn, chơi và chưa bao giờ ra khỏi tâ `m quan sát của họ, vậy mà giờ chúng đã cưỡi trên lưng một con hổ chỉ sau vài ngày xảy ra vụ mấ ´t tích cùng chiế ´c bể bơi bă `ng hơi.

Bô´! Bô´ lên lưng chú voi này đi! – Lâm vừa nói xong thì
 Giă`ng xuâ´t hiện.

Ngay sau đó hai con bò tót đã đứng trước mặt Herzog và Bryan.

- Mau lên thôi! Không còn thời gian để ngạc nhiên đâu ạ!

Trong lúc cả ba đang châ n chừ thì có những tiế ng hô hào vọng từ phía trong ra. Những chiế c bóng hung hãn bấ t đâ u lộ diện.

Những kẻ phá rừng đó, chúng đang truy đuổi chúng ta! Bố và mọi người lên đi ạ!
 Lâm nói.

Để cho chấ c chấ n, Giã ng vẫn phải làm cái nhiệm vụ mà nó được giao trong trường hợp gặp người câ n giúp, đó là dùng cái vòi của mình để nâng ba người đàn ông lên lưng nó và lưng hai con bò tót.

– Đi thôi! – Joey Drucker mạnh mẽ ra lệnh.

Bryan, Lê Việt, Herzog là những con người của khoa học, họ tin vào khoa học, song sự thích ứng của họ với sự việc mà khoa học khó có thể lý giải này còn nhanh hơn cả lúc họ đặt bút viế t các cột phân tích. Trạng thái phấ n khích của họ như tiế p thêm sức mạnh cho hai chàng trai nhỏ tuổi.

- Chúng ta cứ chạy vê phía Đông mãi sao? Bryan cô gặ ng nói át bước chân của bâ y thú và tiế ng gào thét â m ĩ của bọn lâm tặc.
- Con nghĩ là bọn con câ`n một gợi ý. Bâ`y thú vẫn chạy mà không biê´t khi nào được dừng.

Ngô i trên lưng một con bò tót và bị rượt đuổi dưới cánh rừng đặc biệt nhấ t hành tinh, cảm giác của Herzog chỉ còn là sự phấ n khích. Ông ước đừng ai quấ y rấ y mình trong phút giây này. Bryan và Lê Việt cứ việc tự quyế t định.

– Hãy dừng lại! – Lê Việt nói. Bryan đô ng ý, hẳn nhiên cả hai đã cùng nhớ lại hô i ức tháo chạy bố n năm vê trước, cũng trong cánh

rừng này – Chúng ta chỉ có duy nhấ t một đêm nay nữa để chiế n đấ u chứ không phải để chúng truy đuổi!

Nghe lời bố mình, Lê Lâm ra hiệu cho đội quân thú dừng lại để đố i mặt với kẻ thù trong lúc Jo thắ c mắ c về "thời gian chiế n đấ u".

- Chò để n khi chúng ta gặp được cậu bé Miên, bố sẽ giải thích cho con hiểu.
   Bryan nói khi đội quân thú đã dừng lại và sẵn sàng đổ i đâ u với đám lâm tặc.
- Sao cơ? Miên ư? Lâm không khỏi ngạc nhiên khi Dượng Bryan nhă c để n cậu bé rừng xanh.
- Phải! Cánh rừng nhìn chung cũng lớn nhưng trái đấ thì quá nhỏ phải không?
   Jo trả lời thay ba mình. Và sau đó cậu cùng mọi người tập trung hơn với kẻ thù.

Bọn lâm tặc bấ t ngờ khi thấ y đội quân thú dừng lại và xuấ t hiện thêm ba người đàn ông. Bọn chúng ước rã ng có thời gian nói chuyện với họ.

Từ bên này, dù chỉ được le lói một lượng ánh sáng lờ mờ của bóng trăng đang cố len qua đám lá, Bryan nhìn thấ y một gương mặt quen thuộc. Chính đôi mã t sáng quấ c đó, hàng râu rậm rì đó và những về t sẹo tàn khố c đó đã ám ảnh Bryan suố t mấ y năm qua, nó biể n thành một mố i thù in sâu trong lòng, nhưng cũng là cái nghiệp chướng không hề mong muố n. Từ phía đố i diện, cảm xúc đó cũng tương tác lên đôi mã t hã n, những kẻ mà bố n năm trước hã n điên cuố ng truy đuổi, giờ đây đã xuấ t hiện trở lại để đố i đầ u.

- Hóa ra chúng mày đã trở lại. Thật thú vị! - Tên trùm phát ra thứ giọng vang như sấ $\bf \hat{m}$.

- Đúng vậy, bọn ta quay trở lại để cản bước các ngươi.
   Bryan nói, giọng vang xa.
   Hãy dừng lại trước khi quá muộn. Mọi việc đã không còn như xưa.
- Dừng? Trong chuyện này nế u dừng lại thì đã chưa bao giờ có cuộc chiế n giữa bọn tao và chúng mày. Chúng mày thật không biế t xấ u hổ khi lôi cả đám con của mình vào!

Bryan cảm thấ y bố i rố i khi nhìn sang lũ trẻ. Đúng là chúng không nên có mặt trong một trận chiế n cam go và nguy hiểm như vậy. Đó đã là sự sắ p xế p của duyên nợ. Ông và Lê Việt thực sự không có ý lôi kéo chúng vào, nhưng câu nói của hắ n khiế n người làm bố là ông cảm thấ y chút hổ thẹn.

- Thôi đi! Tại sao ông không nghĩ là mình quá độc ác để n độ những đứa trẻ phải khinh ghét? – Jo dõng dạc hét lên. – Ông không cảm thấ y mình quá hèn hạ và yế u ớt sao? Có vài đứa con nít thôi mà không bắ t nạt được.
  - Vì gia đình mình, mong ông hãy quay đâ u lại, Lâm lên tiế ng
  - Mày câm mô m lại đi thă ng nhóc! Hă n gào lên.
- Việc ông làm chưa đủ hay sao, ông còn muố n bị báo ứng đế n khi nào nữa? con ông, mẹ ông, vợ ông đề u bị nạn chỉ vì việc làm ác độc của ông. Những con thú nă m xuố ng, chúng cũng có gia đình mà, chúng cũng biế t yêu thương mà.

Mọi người nhìn Lâm với ánh mặ t kinh ngạc, trong khi đó kẻ câ m đã u đã không thể kiệ m chế được. Hặ n ta gào rú chỉ trỏ vê phía Lâm chẳng khác gì một kẻ điện loạn.

Chỉ vài giây sau lũ đàn em của hặ n lao vào tấ n công điên cuô ng. Biế t là đã khiêu khích đố i phương lên đế n đỉnh điểm, đây

hẳn sẽ là trận chiế n số ng còn, nế u muố n có mọi thứ từ rừng, tên trùm và đàn em của hặ n chẳng có lý do gì để dừng lại việc làm tàn nhẫn của mình. Chúng sẽ trừng trị những ai cản bước – trong đó Bryan, Lê Việt và những đứa con của họ là mục tiêu hàng đâ u – những người mà bọn chúng không bao giờ muố n đội trời chung.

Cũng là dịp những trái tim yêu rừng xanh được chiế n đấ u cùng nhau, giữa ông bố và những đứa con, sức mạnh như được tăng lên. Khi Jo giương cao chiế c gậy, bấ y quân thú cùng gâ m lên, những binh đội trên không cũng la ó. Herzog sung sướng khi được hòa vào cảnh tượng này, đây là một giấ c mơ, một giấ c mơ mà ông lão bảy mươi ba tuổi không khỏi hò reo. Her rút cây gậy ba toong của mình ra như một chiế n binh dày dạn chiế n đấ u cùng lũ trẻ và những con thú dũng mãnh. Cả cuộc đời, Her chưa bao giờ thấ y có thời khắ c nào thú vị như vậy. Tuy nhiên ông già vẫn ớn lạnh khi thấ y bọn thợ săn – lâm tặc sở hữu súng.

Jo chưa kịp vung gậy truyề n tín hiệu tấ n công thì từ bên kia tên trùm ra lệnh nã đạn, những viên đạn lâ n lượt bay vào đám đông bâ y thú, khi có tiế ng kêu vang lên thảm thiế t, cũng là lúc bâ y thú lao vào tấ n công, cố gặ ng khố ng chế vũ khí trên tay bọn chúng.

Lâ n này bâ y binh thú do Giă ng dẫn đâ u đã có thể làm quen với nhịp độ với bâ y cũ, chúng cũng không còn sợ tiế ng súng. Thấ y sự gắ n kế t đã được cải thiện, Jo và Lâm cho phong tỏa lại đội hình, sau đó xoay chuyển thành một vòng tròn nhiê u lớp để dô n kẻ thù lại trong thế bị bao vây. Tuy nhiên chiế n thuật đó lại không đơn giản khi bọn lâm tặc – thợ săn vẫn có trong tay rấ t nhiê u xe cơ giới và vũ khí, khi xoay chuyển đội hình cũng đã có nhiê u chiế n binh thú trúng đạn. Nhưng với sự bình tĩnh của Giă ng cũng như Musat đã lấ y lại được sức lực để chỉ huy đội chim tinh nhuệ, thì trận chiế n có vẻ đang ở thế cân bă ng. Cả hai bên đang dố c toàn sức để đánh trận này.

Hai đứa trẻ áp dung chiế n thuật một cách khôn ngoạn và bản lĩnh. Phâ n quan trọng nhấ t thuộc về tâm lý chiế n đấ u của các chiế n binh thú, sự nao núng, sợ hãi dường như không có trên những đòn tấ n công lẫn phòng thủ. Không lâu sau, nhờ và cố vấ n của hai ông bố, đội quân thú của Jo và Lâm nă m thế chủ động. Phía bên kia, tên câ`m đâ`u lẫn con báo đen vẫn chiế n đâ u ngoạn cô , còn thuộc hạ của hă n đã bă t đâ u thở không ra hơi sau khi bị đội quân trên không của Musat tước hế t súng và đèn pin trên tay. Sau khi đã tiế p cận được đố i phương, Tia Chớp Đen liên tục nhấ m vào Jo và Biu, nhưng không may cho con báo đen là Biu bộc lộ được khả năng công thủ của mình rấ t linh hoat. Thái đô điệ m đam giữa Jo cùng Biu đã giúp chúng tránh được hậ u hệ t các đòn đánh từ phía Tia Chớp Đen, và trong một cú phản công, Biu còn giáng mạnh vào Tia Chớp Đen một đòn choáng váng. Thấ y con báo đen khó lòng chố ng cự, tên câ m đâ u rút vê phía sau. Hặ n thấ y trận chiế n này khó thể nào dùng súng khi mà cứ bị bâ v chim liên tục quâ v nhiễu ngay bên tai và mất. Đội hình mỏng, khó dùng vũ khí từ xa, và đố i thủ thì ngày một khôn ngoan, dũng cảm. Đội quân của hặ n đang đứng trước một vố thua đậm, vì vậy hã n phải tìm cách đánh khéo léo hơn.

Vừa nghĩ cách, vừa chố ng trả, hặ n đã có một phương án là tấ n công vào một mục tiêu yế u nhấ t: ông già người da trắ ng, bặ ng mọi cách đội quân của hặ n phải tóm được ông già để làm con tin. Trong bóng đêm, hặ n và con báo tìm cách tiế p cận với ông già đang háo hức trên con bò tót, tuy nhiên việc khó của hặ n là làm sao tách được ông già ra khỏi hai lá chặ n bảo vệ là Lâm và Jo, mà hai thặ ng nhỏ đã trở thành đố i thủ đáng gòm với tấ t cả bọn chúng. Song vận may có vẻ sắ p mim cười với hặ n, vì muố n giải quyế t trận chiế n càng sớm càng tố t nên Lâm và Jo đã quá hặng hái tấ n công, quên để mặ t để n nhà bác học người Thụy Sĩ lúc này cũng đang rấ t háo hức ở phía sau. Nhân cơ hội không thể bỏ qua, hặ n

thúc Tia Chớp Đen lao để n chỗ ông già và con bò tót. Chỉ trong vài giây, hấ n đã tiế p cận được Herzog và cũng chỉ mấ t vài giây sau, nhà bác học đã dễ dàng bị khô ng chế. Khi hấ n đã bấ t được Herzog, những người bên phía đội quân thú biế t rã ng tình thế có nguy cơ đảo lộn. Bryan thử thuyế t phục tên thợ săn câ m đâ u không làm hại đế n vị Giáo sư già. Nghe lời khẩn khoản của Bryan, hấ n ta cười to đấ c thấ ng.

- Khôn hô `n thì mau rút quân và giao cho tao con voi kia, tao thừa biế t nó là con voi của bố n năm trước, là linh vật của chúng mày, là dấ u mố c của cuộc chám trán giữa tao và chúng mày. À mà, thật sự tao rấ t tiế c cho cộng sự của chúng mày, nhưng hắ n cũng từng là đô `ng nghiệp của tao.
- Chính ngươi đã đẩy anh â y vào cái bẫy đó?
   Lê Việt nhă c lại với vẻ mặt đâ y giận dữ.
- Mày muô n nhă c lại ư? Muô n nghe tao kể không? Để tao kể nhé. Haha.

Sau đó hấ n nhấ c lại tố i hậu thư, lâ n này ngoài Gia ng thì hấ n muố n có cả Musat, cùng đội quân tinh nhuệ đề u phải bị khố ng chế, và một thứ rấ t quan trọng nữa đó là tấ m bản đô .

Nghe để n hai từ "bản đô " Lâm và Jo nhìn nhau. Lâm quên mấ t là tên trùm đã tra hỏi cậu về `những tấ m bản đô `.

– Còn không lão già này sẽ thể mạng con voi vậy. Tao mà khử lão thì coi như chúng mày không bao giờ có cơ hội giải mã được thứ bản đô chế t tiệt nữa, đúng không?

Hành động của hấ n đang đẩy mọi người vào tình huố ng vô cùng khó khăn. Bryan và Lê Việt không ngờ hấ n biế t sự tố n tại của tấ m bản đô . Mục đích của hấ n với tấ m bản đô là gì? Tuy nhiên trong lúc này, Bryan, Lê Việt cùng hai đứa con của họ nhận được tín

hiệu bí mật từ Giă ng. Theo đề nghị của con voi, Bryan cùng với Jo và Lâm sẽ kéo dài thời gian thương thuyế t, còn Lê Việt vẫn ngô i im trên lưng nó, nhưng cúi rạp người xuố ng. Sau vài giây trong bóng tố i đàn chim tinh nhuệ di chuyển lên phía trên để che tâ m nhìn giữa hai bên, cùng lúc lũ khỉ đột và vượn bí mật trườn lên, trong thoáng chố c chiế c áo vét của Lê Việt lại ở ngay trên người của một anh chàng vượn mà không gây ra bấ t kỳ động tĩnh nào, sau đó chú vượn ngô i trên lưng một con voi khác, trong cảnh tranh tố i tranh sáng nhìn chúng chẳng khác gì tiế n sĩ và con voi Gia ng. Đó là một cách cải trang rấ t thông minh của con voi.

- Ngươi đang nói để n tấ m bản đô nào? Sau khi đâu đã vào đấ y Bryan nói, giọng vọng hơn. Trong khi đó Lê Việt cùng con voi đang lặng lẽ lùi ra sau.
- Đừng giả nai nữa. Nó là bố n tấ m da thú gộp lại, tao biế t mã y năm nay chúng mày đang cố gặ ng giải mã để bảo vệ khu rừng này. Vì vậy mà đừng mấ t công giấ u diế m tao về cái thứ chế t tiệt ấ y nữa.
- Sao ngươi biể t? Bryan cô gặ ng không để hặ n chú ý để n
   Lê Việt
- Đi hỏi thă ng bạn quá cố của mày đi. Chúng mày nói với nhau những gì ngày hôm đó, tao đề u nghe hế t.
- Bây giờ như vâ `y. Hãy thả ông già, bọn này sẽ giao cho ngươi tâ ´m bản đô `. Bryan đã bình tĩnh hơn, cô ´ gặ ´ng không để hặ ´n phát giác ra Giă `ng và Lê Việt đang lặng lẽ di chuyển.
  - Đừng dài dòng! Hặ n gâ m lên lâ n nữa. Có hay không???
- Bình tĩnh đi. Chúng ta có thể thương lượng thêm Mô` hôi
   đang ứa ra trên trán Bryan.

 Không thương lượng gì hế t! – Hặ n càng lúc càng kê sát lưỡi dao vào cổ của Herzog.

Trong lúc tấ t cả đang tỏ ra nao núng vì sự uy hiế p của tay thợ săn, thì chính Gia ng cùng với Musat, lại hế t sức bình tĩnh, cả hai đang có đường đi nước bước của chúng. Gia ng đê nghị vị tiế n sĩ cứ ngô i yên trên lưng nó.

Trong lúc con chim khổng lô lặng lẽ bay vòng qua các hàng cây, tiế n vào những kẽ hở của đố i phương, con voi cũng cố gặ ng tìm cách tránh gây sự chú ý, chỗ của nó cũng đã được lấ p vào bă ng một chiế n binh voi khác, chiế n thuật rấ t êm ái, vì lúc này tấ t cả con mă t đang đổ vê phía tên câ m đâ u và ông già Herzog. Tận dụng bóng đêm và những chiế c đèn pin từ phía thợ săn đã bị vô hiệu hóa, Giă ng và Lê Việt từ từ tiế p cận tên trùm, nơi những góc cây cổ thụ che đi mọi tâ m nhìn. Đế n lúc này, con voi đê nghị tiế n sĩ Lê Việt hãy chuẩn bị tinh thâ n. Một lát sau, đúng như chiế n thuật, Giă ng truyê n đi tín hiệu sẵn sàng, Jo và Lâm ra hiệu lệnh cho đám binh thú đột ngột rú lên tạo ra sư hỗn loạn. Trong âm thanh hộ hào phẫn uấ t của đám binh thú và sự manh động của bọn lâm tặc, Giă ng bấ t ngò giương cao chiế c vòi bẻ gãy một cành cây và chuyê n ta cho tiế n sĩ Lê Việt, rô i lao để n chỗ con báo đen. Tên sát thủ rừng xanh chưa kịp phản ứng thì nguyên cành cây từ trên tay Lê Việt đã quật thẳng vào người, khiế n cho cả hấ n và Giáo sư Herzog ngã nhào xuố ng đấ t. Ngay lập tức Lâm và Jo lao để n ứng cứu Giáo sư nhưng Musat đã nhanh chóng că pông già lên trước. Cuố i cùng, tên trùm phải cho quân rút binh trước khi bị đội quân thú bủa vây.

Cuộc tháo chạy của chúng, một là n nữa lại diễn ra trong hỗn loạn. Những chiế c xe Jeep, xe tải và đoàn người cuố ng cuố ng quay về nơi chúng đã rời đi. Không câ n phải đuổi theo nế u vẫn chưa tập hợp đủ tấ t cả quân thú để dàn lại đội hình, Bryan và Lê Việt đề u góp ý ră ng đội hình hiện tại đang rố i loạn và sơ hở, rấ t nhiề u con

thú không phân biệt được phương hướng chiế n đấ u, hơn nữa tấ t cả đề u mệt mỏi sau khi trải qua một ngày chiế n đấ u gian khổ nên câ n phải được chỉnh đố n và lấ y lại sức. Bấ y giờ Herzog mới thở hã t ra và ho sụ sụ sau khi đã lượt một vòng trên không, sự phấ n kích đã khiế n nhà khoa học già quên đi nguy hiểm vừa trải qua. Đội quân của rừng xanh ngay lập tức quay về bản doanh cùng với một số tên bị bắ t.

***

Cách đó hơn một dặm, những bước chân của lão già tu sĩ vẫn không hê `chậm lại. Lão và bâ `y thú của mình đang ở rìa Đông của khu rừng. Vừa nghe có tiế 'ng động vọng ra, lão khựng lại, nghe ngóng thêm và tức khắ 'c hô 'i thúc bọn thú đô `ng hành tiế 'n sâu vào khu rừng. Lão giữ chặt tay nải, trong đó có những tờ giấ 'y mà lão đã miệt mài ghi chép từ khi hai người đàn ông lạ tìm để 'n lão. Lão biế 't rõ về `khu rừng này, vì vậy lão sẽ không ngại ngâ `n tiế 'n vào trung tâm cánh rừng, nơi mà lão đã từng do dự sẽ chọn địa chỉ ở ẩn của mình trước khi ngọn đô `i U Ám là nơi dừng chân cuố 'i cùng.

Phần 15

Miên vào trận cùng cha con nhà báo hoa mai

Hai con đại bàng đen được Miên giao nhiệm vụ thám thính ở phía Tây đã trở về , đám lâm tặc bị Jo đánh cho tan tác phải chạy về thung lũng đá giờ đây đang kéo để n với hàng trăm tên, đủ các loại phương tiện, chỉ còn cách chỗ của Miên chưa đâ y chín dặm. Lúc này chúng cũng đang tung ra những nhát cưa ở nơi đó và sẽ tiể n sâu hơn khuya hôm nay để hạ những hàng cây. Nghĩ để n những nhành cây tràn đâ y nhựa số ng, Miên không muố n chôn chân một chỗ nữa. Cậu quay sang Susan lúc này đang cho con Ali gặm mớ cỏ, cúi người, đặt tay lên hai vai con bé.

- Em ở đây nhé, anh phải đi.

Susan không ngạc nhiên, trái lại là nó làm cậu ngạc nhiên.

Em đã biể t anh sẽ để n đó nên em mới cho con Ali ăn đấ y.
Susan bỏ mớ cỏ thừa sang một bên.
Giờ thì nó đủ no rồ i, chỉ cầ n uố ng miế ng nước nữa thôi.

Susan cho con Ali uố ng nước trong cái máng làm từ vỏ cây. Con bé làm việc thoăn thoă t trước khi giao chú ngựa lùn cho Miên rô i căn dặn:

Anh Miên phải cẩn thận. Em vẫn lo cho anh và bâ y thú rừng
 lă m.

Ngoài ánh đèn dâ u được đô t sáng ở trước cửa túp lê u, khu rừng gâ n như chìm hẳn vào bóng tố i, nhưng bấ y nhiều cũng đủ cho Miên nhìn rõ nét mặt buô n bã của Susan, tim cậu bỗng chùng xuố ng. Làm sao mình có thể bỏ Susan một mình được? Miên nghĩ.

Thể nhưng cậu lại nghĩ quan trọng hơn vẫn là không được để mọi việc mấ t kiểm soát.

- Anh còn châ n chừ gì nữa vậy, anh Miên? Susan hố i thúc khiế n Miên cảm thấ y bót lo lắ ng.
- Ù', bọn anh sẽ đi. Có Đức Vua và Mây Xám đi cùng nên em đừng lo. Mà em có muô n dạo quanh một vòng với Ali không?

Ali rấ t thích được phục vụ con bé, hình như nó coi Susan chẳng khác gì một nàng công chúa, có lấ n còn nói với Miên ră ng, giá như ngày nào cũng được đưa cô bé đi dạo để n những nơi đẹp nhấ t của khu rừng. Ali nói ră ng Susan rấ t chu đáo dẫu đôi lúc cô bé trẻ con một chút, mà phải, cô bé là trẻ con cơ mà.

- Không câ n đâu, bọn em đi cùng nhau cả buổi chiê u rô i.
- Ù nhỉ, vậy em có muố nanh kể chuyện cho nghe không?
- Một câu chuyện ngắ n?
- Ù, vê chú báo hoa mai nhỏ và cậu bé.
- Anh kể đi. Susan mim cười, chăm chú nhìn vào đôi môi của
   Miên.

Câu chuyện của Miên bắ t đâ u bă ng chuyế n dã ngoại của gia đình báo, đó là một gia đình hạnh phúc, giố ng như gia đình cậu vậy. Thế nhưng một biế n cố đã bấ t ngờ ập đế n. Trong cuộc tấ n công của nhóm thợ săn, gia đình báo hoa mai bị phục kích, bọn chúng hạ gục con báo mẹ sau khi đã bắ n bị thương chú báo con, rô i một người đàn ông xuấ t hiện chố ng trả bọn chúng để cứu lấ y gia đình báo, nhưng khi ông ấ y đẩy lùi được bọn thợ săn độc ác cũng là lúc con báo mẹ trút hơi thở của cùng. Đế n đây Miên dừng lại, thở một hơi thất sâu.

- Rô i sao nữa anh Miên?
- Sau khi chôn cấ t con báo mẹ xong, người đàn ông đó đưa con báo cha và chú báo con về săn sóc.
  - Chú báo â y bị thương rấ t nặng phải không?
- Đúng vậy, nó bị rấ t nặng, hơn nữa nó bị mấ t mẹ nên khả năng hô ìi phục rấ t chậm. Người đàn ông ấ y đã kiên nhẫn chăm sóc cho nó, cũng như trấ n an tinh thấ n con báo cha, nhưng có vẻ vế t thương của con báo nhỏ rấ t nghiêm trọng, thế nên ông quyế t định đưa con trai ông đế n chơi với con báo mỗi ngày. Cậu bé ấ y săn sóc con báo bă ng cách vuố t ve trò chuyện với nó. Rô ìi dâ n dâ n con báo cũng bình phục, đứng dậy được, cả hai rong chơi cùng nhau suố t cả mùa hè. Cậu bé vui mừng nói: "Ba à, sau này con sẽ là bạn của tấ t cả muông thú nha ba".
- Rô ì ông â y nói sao hả anh Miên? Susan chố ng că m chờ đợi từng câu của Miên.
- Ông â´y nói: "Khi con sinh ra trên đời, con đã là bạn của tâ´t cả muông thú rô`i con trai ạ", và nở nụ cười mãn nguyện. Vậy đó.
  - Em biê t nhân vật trong câu chuyện đó là ai rô i.

Susan nhìn Miên, sau đó phát hiện ra Đức Vua và Hoàng Tử cũng đang tiế n đế n.

- Đúng vậy, bây giờ tuy ba anh không còn nữa nhưng bọn anh mãi là bạn, mãi mãi bên nhau.
- Miên bước đế n chỗ những con thú - Đức Vua, Mây Xám, Hoàng Tử, chúng ta chuẩn bị đi thôi!

Cha con nhà báo hoa mai đã lên tinh thâ`n sau khi Đức Vua kế t thúc bài tập kế t hợp nhảy cao và vô` cho Hoàng Tử. Lúc này, nhìn Hoàng Tử giô ng như một vị tướng trẻ của đoàn quân thú vậy, nó tràn đâ y khí thế với bộ lông óng mượt và đôi mặ t sáng quặ c như vì sao Bặ c Đầu. Còn Đức Vua, con báo đâ u đàn vẫn tỏ ra sung mãn với đôi chân rặ n rỏi đã hô i phục và bộ nanh vuô t cực kỳ lợi hại, vẻ trâ m tĩnh của Đức Vua cho thấ y nó đã sẵn sàng cho cuộc chiế n lớn. Còn Mây Xám thì vẫn giữ khoảng cách, nhưng nhờ Mây Xám mà Miên nhận ra mình còn phải cô gặ ng nhiệ u hơn, dưới sự bảo bọc của rừng sâu và muông thú. Không con thú nào là không có mố i thù với bọn chúng, con tê giác đã nói với cậu như vậy, nhưng Mây Xám cũng nói sự nhẫn nại giúp chúng ta đoàn kế t và chiế n thặ ng.

Đúng lúc này hai con vẹt cổ hô ng xuấ t hiện.

- Là lá la Miên! Là lá la Ali!

Chưa để cho Miên kịp tra hỏi, chúng đã lắ p bắ p thú nhận ră ng chúng đi theo Susan từ bấ y để n giờ, chỉ là chúng đã trố n trên cành cây cao ngấ t ở đă ng kia, song, giờ chúng mới dám xuấ t hiện và tỏ ra có lỗi.

Miên mim cười, xoa hai cái đâ u nhỏ xíu cùng bộ cánh mượt mà của chúng.

- Tụi mày có mặt thật đúng lúc. Tao phải nói cảm ơn mới phải chứ. Hai đứa ở đây với công chúa Susan nhé?

Susan cảm thấ y sung sướng khi Miên gọi mình là công chúa, chính vì thế, con bé cũng đã không còn sợ nữa, khi mà cả Vao và Mao cũng sẽ ở đây.

– Ở đây nhé hai đứa. Chị sẽ đi hái quả rô ì mâ y chị em ta ăn.
 Những quả ngon, chín mọng và ngọt lịm.

Hai con vẹt cổ hô ng khoái chí với giọng nói ma mãnh.

– Vuuui lă´m. Vuuui lă´mmmm!

Anh phải trở về đó nghe!
 Susan quay sang Miên và đoàn
 quân thú.
 Cả Đức Vua và Hoàng Tử yêu quý nữa. Riêng Mây Xám,
 hãy cẩn thận nhé.

Con báo già và con trai nó nheo mặ t như cười đáp lại, còn con tê giác cái lững thững bước để n trước mặt Susan, cạ đâ u vào con bé. Susan sờ vào chiế c sừng của con vật, một cảm giác khó tả dâng lên trong con bé. Mây Xám nói với Susan là trước kia, sau khi bâ y của nó bị tấ n công, nó có ý định mài nhẵn chiế c sừng của mình để khỏi bị bọn chúng săn lùng nữa. Nhưng nó đã nghĩ lại, vì chiế c sừng là niê m kiêu hãnh của loài tê giác, mỗi chiế c sừng nói lên gố c gác của mỗi cá thể nên nó đã không làm việc đó. Sừng cũng là vũ khí tự vệ của tê giác mà.

Thôi nào, Susan, để Mây Xám đi thôi.
 Miên trả lời.
 Em hãy an tâm ở đây nhé.

Susan mim cười và để đội quân của Miên ra đi. Hai con vẹt cũng lặng lẽ nhìn theo.

Hiện giờ trong tay Miên đang dẫn dắ t hơn vạn quân thú — một đội hình chiế n binh đông đảo cùng tinh thâ n chiế n đấ u luôn dô i dào đã được Đức Vua mà Mây Xám đảm bảo. Trong suy nghĩ của Miên lúc này chỉ có một câu nói: "Vạn vật số ng, con người số ng". Cậu không muố n đưa những con thú vào trận chiế n, nhưng chúng muố n đấ u tranh để có được tự do cho cánh rừng này và cho chính sự số ng của chúng. Cậu và chúng sẽ luôn kề vai sát cánh bên nhau, đô ng thời cậu đủ tự tin để nghênh chiế n. Con Ali cũng đang rấ t phấ n khích trước nhiệm vụ này. Khu rừng sẽ có một trận chiế n nữa và rừng sẽ ra sao? Liệu đội quân của đứa bé Miên, Jo, Lâm và Susan có đánh bại được tấ t cả bọn lâm tặc hay không?

Hơn nửa giờ di chuyển dưới bóng đêm, đội quân rừng xanh nhanh chóng nhìn thấ y mục tiêu. Phía trước Miên, bọn lâm tặc đang hủy hoại khu rừng bă `ng nhiê `u cách thức, chúng thi nhau vung những nhát chém kinh hoàng vào các thân cây, những con thú hiê `n lành không nă `m trong đội quân của Miên bị chúng săn được đang nă `m thoi thóp một chỗ, một nhóm khác được phân ra để khai thác những viên đá quý, giờ thì Miên hiểu vì sao một nơi tưởng chừng không có gì lại gây được sự chú ý của bọn chúng. Không châ `n chừ gì nữa, được sự giúp sức của Đức Vua và Mây Xám, Miên dựa vào số ´ lượng quân thú phân phố ´i kỹ khả năng của từng loài để chia ra các mũi tâ ´n công khác nhau. Với sức mạnh và sự dẻo dai, những con voi, hổ, báo sẽ nhă ´m vào những tên gâ `n nhâ ´t để ra đòn đánh mạnh mẽ và bâ ´t ngờ; bò tót, tê giác và gâ ´u tuy mạnh nhưng không linh hoạt sẽ làm nhiệm vụ tiế ´p quản những tên bị mũi tâ ´n công kia đánh ngã.

Tiế p sau mũi tấ n công dũng mãnh của hổ, báo, voi, là sự yểm trợ của đại bàng, cú mèo cho những trận không tạc bă ng bom kích. Các con chim nhỏ hơn được giao nhiệm vụ gây phân tâm kẻ địch trước đó. Tuy nhiên bọn lâm tặc đã đê phóng trước, tấ t cả chúng đề u được trang bị mũ bảo hộ, mặt nạ để tránh những quả bom đá và những phiê n rố i từ các con chim nhỏ. Trận giao tranh xảy ra rấ t kịch tính dưới màn đêm le lói ánh trăng và đèn đóm của bọn lâm tặc, tình thế vẫn bấ t phân thắ ng bại cho để n khi có loạt tiế ng súng vang lên trong khoảng cách gâ n. Tiế ng nổ đó làm cho mọi hành động trở nên sựng lại.

Một con bò tót ngã vật xuố ng với viên đạn găm ở sườn, máu từ về t thương chảy ra dữ dội, đội quân của rừng xanh chứng kiế n sự đau đớn trong thinh lặng. Miên nhảy khỏi lưng Ali, lao để n ôm châ m lấ y con vật đang ré lên vì đau đớn, Đức Vua và Hoàng Tử cố giữ vững đội hình trong khi bọn lâm tặc vẫn nã đạn vào bâ y mãnh thú, loài hổ phải cố sức lấ m mới tước những khẩu súng trong tay

bọn chúng sau khi một con bò tót nữa bị bắ n hạ. Mấ t kiểm soát, những con tê giác cùng các chiế n binh voi bắ t đâ u giận dữ, bấ t chấ p lời cảnh báo từ Mây Xám là phải kiế m hãm, chúng tách khỏi đàn và lao vào xô ngã những chiế c xe, bọn lâm tặc phải chố ng cự với mọi khả năng có thể. Sau một hô i chố ng trả quyế t liệt, bọn chúng bắ t đâ u mấ t phương hướng trước những con vật to lớn hung hãn.

Không được! Sự giận dữ thiế u kiểm soát, đó là điề u mà cả Miên và Đức Vua không hề muố n thấ y ở những chiế n binh thú, nhưng trong hoàn cảnh này, ngay cả Mây Xám cũng không thể kiể m chế được chúng thì Miên và Đức Vua cũng khó lòng. Để cho tình hình không trở nên quá phức tạp, Đức Vua và Mây Xám bình tĩnh đề nghị cậu bé rừng xanh rút quân. Mấ t một lúc Miên mới có thể quyế t định bỏ lại xác hai con bò tót để đưa bâ y thú an toàn trở về trước khi chúng hồ i lại với bản tính hung hãn, điề u đó sẽ gây ra một sự hủy diệt ngoài tiên đoán. Song, cả Miên và những trợ thủ của mình đề u không ngờ bọn lâm tặc đã chặn đường rút quân, bọn chúng bắ t đội quân rừng xanh phải trở lại cuộc chiế n. Không còn cách nào khác, đứng giữa tình thế số ng còn, Miên, Đức Vua và Mây Xám cùng một vạn quân thú đành tiế p tục trận chiế n, nhưng Miên vẫn phải đảm bảo những con thú có thể kiểm soát được cảm xúc của mình.

53

Kết thúc những mập mờ của quá khứ

Đang thiu thiu ngủ, chọt Susan nghe thấ y âm thanh của bâ y thú từ phía Đông tiế n vào. Con bé liê n lao ra ngoài cùng với Pooh, để rô i không thể nào tin nổi dù đã dui mặ t để n ba lâ n.

– Daddy!!! – Nó lao vào vòng tay bố Bryan trước sự chứng kiế n
 của tấ t cả mọi người.

Giáo sư Bryan nâng bổng cô con gái bé bỏng của mình lên bă ng hai cánh tay.

- Con gái bô dã lớn thật rô i! Một nàng công chúa dũng cảm!
   Bô tự hào vê con, Susan!
  - Con cũng tự hào vê bố nữa!

Bryan cảm thấ y khoan khoái khi nghe cô công chúa của ông nói như vậy. Rô i bác của Susan cùng hai chàng trai chạy để n bên hai người, tấ t cả đề u hỏi về Miên.

- Anh Miên dẫn bâ`y thú đi bă´t những gã lâm tặc. - Con bé đáp.

Đang phấ n khích bàn tán với Lâm về cú đòn của chú voi Giă ng, Jo nhảy khỏi Biu rô i lên tiế ng hỏi em gái:

- Cậu â y có dặn gì không, Susan?
- Anh Miên chỉ dặn Susan ở đây chờ mọi người về . Mao và Vao, các em cũng nghe thấ y đúng không?

Tấ t cả nhìn đôi vẹt cổ hô ng. Lê Việt và Bryan sửng số t vì sự xuấ t hiện của hai con chim này, lũ vẹt cũng nhận ra hai người đàn ông.

Thôi, nê u vậy chúng ta chờ đợi một lúc xem sao. Nê u Miên vẫn chưa vê thì đành phải triển khai đội hình đi ứng cứu.

Hụt hẫng khi phải rời khỏi lưng con bò tót, ông già Herzog khệ nệ bước để n với chiế c gậy ba toong mới tậu sáng nay. Susan nói với hai anh của mình ră ng nhìn Herzog giố ng như một nhà thông thái

nghèo khổ trong các câu chuyện cổ mà nó được nghe, có điể `u ông â y luôn làm trẻ con sợ chế t khiế p.

- Này, cô gái nhỏ kia, nói gì ông thể hả? - Herzog nghĩ rã ng mình có thể dọa con bé là n nữa, nhưng ông già đã nhâ m.

Susan bây giờ không phải là cô bé nũng nịu, nhút nhát của ba ngày trước nữa, ngay cả ở một mình trong rừng sâu với bố n bê là cây cố i và bóng đêm, con bé còn không sợ kia mà.

- Cháu nói ông giố ng như một ông lão chế tạo những thứ quý hiế m trên hành tinh này, thế nhưng ông toàn làm các bạn nhỏ sợ run lên thôi.

Susan dứt lời bă ng cách nhe hàm răng sún.

- Ha ha, đúng là con gái của Bryan.
- Thôi nhé, cháu đi ngủ đây.
- Khoan nào, bé gái của ta. Ông già người Thụy Sĩ đã được
   Susan lôi khỏi cảm giác hụt hẫng, vậy nên ông quyế t định thưởng
   cho con bé một cái gì đó. Lại đây nào!

Susan châ`n chừ một lúc rô`i mới bước đế´n bên vị Giáo sư khảo cổ, khuôn mặt cô bé toát lên vẻ trong sáng đáng yêu. Ông già Her đeo vào cổ nó sợi dây treo chiế´c kính lúp nhỏ.

- Nào, hãy đeo cái thứ này vào cổ giố ng ta đi!
- Ôi! Ông cho cháu thật ư?
- Hãy dùng nó để bắ t chấ y cho các anh bạn nhỏ của mình nhé cô gái bé bỏng.

- Thích quá đi mấ t! - Con bé câ m chiế c kính, hế t săm soi khuôn mặt của ông già để n soi bàn tay mình.

Bryan và Lê Việt thật sự đang rấ t nóng lòng khi mà họ vẫn chưa thể gặp được con trai của người đô ng sự quá cố . Cậu bé Miên đang giữ tấ m bản đô mà ba cậu để lại. Cả hai cũng không có gì để trao đổi lúc này ngoài việc cùng nhau chờ cậu bé về . Chỉ còn ngày mai. Song tấ m bản đô của chàng sinh viên tên Jack có lẽ nên cho vào dĩ vãng, và câ u mong là Giáo sư Herzog giải mã được kế t quả nghiên cứu chỉ với ba tấ m bản đô .

Lẽ ra Jo và Lâm nên đi chợp mặ t mới có thể lấ y lại sức, nhưng để n giờ này Miên vẫn đang một mình ngoài trận chiế n, thể nên hai đứa khó mà thư giãn được. Hai đứa chuyển qua tò mò trước sự xuấ t hiện của các ông bố.

Joey Drucker muố ngặp riêng bố mình để đặt câu hỏi mà cậu nghĩ nó sẽ giúp cậu khai thông, còn Lâm gặp bố để hỏi han về mẹ mình, vì cậu tưởng tượng được bà sẽ lo để n thể nào khi nhà chỉ có mỗi mình cậu.

Bô´ có thể nói cho con biế´t, lý do gì bô´ phải tìm cậu bé Miên,
 cả những gì mà bác Việt và tên thợ săn nói là thế´ nào ạ? – Jo hỏi.

Lúc này Bryan nhận ra con trai mình không còn là một đứa trẻ giố ng như kiểu vợ ông mong muố n nữa, nó là bản sao của ông, ông bắ t đâ u hơi hơi hố i hận vì mãi để n hôm nay mới phát hiện ra điệ u đó, nhưng với niệ m tự hào thì không bao giờ là muộn cả. Ông điệ m tĩnh hỏi cậu trước khi trả lời:

– Các con không vê` nhà vì lo sợ việc đó xảy ra cho khu rừng này đúng không nào?

- Con cũng không rõ nó là việc gì, nhưng Miên thì rấ t căm phẫn thợ săn và lâm tặc.
  - Con muố n giúp Miên?
- Bọn con không muố n bấ t cứ loài vật hay cành cây ngọn cỏ nào của khu rừng bị xâm hại. Bố biế t gì không? Gâ n đây con luôn gặp phải ác mộng.
  - Ác mộng? Giáo sư Bryan cau mày.
- Con luôn mơ thấ y mình số ng trong một cánh rừng tuyệt đẹp. Thế nhưng cánh rừng ấ y ngày một thu hẹp dâ n bởi một thế lực rấ t mạnh. Chúng nhả ra thứ bóng tố i bao trùm khu rừng. Cứ mỗi mảng xanh bị mấ t hút trong bóng đen, con lại nghe tiế ng kêu thét của bâ y thú. Chúng từ từ biế n mấ t không để lại tung tích, cánh rừng ngày một nhỏ lại và biế n mấ t. Cho đế n khi con gặp Miên, con ác mộng ấ y không còn lặp lại nữa.
  - Quả là ác mộng. Giờ thì bố thấ y rấ t tự hào về các con.

Jo cười nhìn bố mình đâ y thâm ý.

- Bố và bác Việt để n đây vì điể u gì? Không chỉ là đi tìm bọn con đúng không?
- Trước khi các con mấ t tích thì đã có một câu chuyện dài giữa ba người: bố và hai bác ấ y.
  - Bố´, bác Việt và ba của Miên, đúng không ạ?
- Đúng vậy, bố và hai bác nghe theo tiế ng gọi của cánh rừng,
   tiế ng gọi của muông thú bị săn lùng.

Jo im lặng. Bố cậu bắ t đâ u câu chuyện từ cái lâ n đâ u tiên ông và bác của cậu có một chuyế n khảo sát về khu rừng này, thật không may là cả hai người đã bị lạc trong rừng để n tố i, và chính điể u không may đó đã dẫn để n mố i lương duyên giữa họ với một người đàn ông.

- Đó là một con người trung thực, quả cảm, luôn sở có niê m tin
   vượt trội cho riêng mình. Bố cậu nói.
- Những đức tính đó giờ đây Miên cũng đang sở hữu.
   Jo xác nhận, cảm thấ y khâm phục ba con họ.
- Bô´ cũng nghĩ vậy. Ông â´y là trụ cột của khu rừng, chỉ nhận
  một ít sự giúp đỡ hạn hẹp của bô´ và bác Việt.
  Bryan nói Rô`i
  một ngày, khi cả ba bàn bạc một việc, thì đã có những sai lâ`m xảy ra.

Giáo sư Bryan dừng lại một lâ n nữa và nhìn lên bâ u trời, đoạn tiế p tục với giọng nghẹn ngào.

- Không phải lỗi của ai cả, nhưng hôm đó là ngày cuố i cùng của nhóm.
- Và bố trở lại Việt Nam vì những sai lâ m chưa được khắ c phục? – Joey hỏi cảm thông, dùng đường nhìn tại bâ y thú đang mệt mỏi tìm chỗ để nă m dưỡng sức.

Trước túp lễ `u là Tiế ´n sĩ Lê Việt, ông cùng con trai mình dạo bước. Họ cũng có những câu chuyện đâ `y khơi gợi. Khu rừng yên tĩnh đế ´n lạ. Mọi thứ trở nên im phăng phắ ´c không một tiế ´ng vọng.

- Bố n năm qua, đó là khoảng thời gian dài nhấ t mà bố phải số ng trong dã n vặt. Bố và bác Việt trở lại khu rừng này không phải để nhìn lại những sai lâm xưa kia.
  - Vì điê`u gì khác sao ạ?

Bryan trông lên những tán cây cao vun vút chìm trong màn đêm, ánh trăng vă `ng vặc bỗng dưng nép mình sau cụm mây dày như những phiê ´n đá khổng lô `đang cô ´tình che phủ. Ở đó, ông thấ ´y những vì sao lấ ´p lóe, nhỏ xíu xa xăm. Chô ´c chô ´c lại vẳng lên tiế ´ng kêu miệt mài của loài chim đêm, vô tình chúng cũng là những chiế ´n binh của rừng. Lòng ông trào dâng tâm sự, nhưng giờ nó không còn là điể `u sâu kín của riêng ông nữa. Con trai ông đã là một chàng trai, nó có ý chí và lòng can đảm hơn vô số ´ học trò của ông ở trường cao đẳng. Nó câ `n được biế ´t mọi chuyện, như một phâ `n thuộc về `cánh rừng.

- Vì cánh rừng này đang bị đe dọa.

Cách đó vài chục thước, Lâm và bố mình vừa ngô i xuố ng trên một tảng đá gố lên giữa những thân cây nom giố ng hệt chiế c bàn đá đặt trong các hoa viên. Tiế n sĩ Lê Việt cũng bắ t đâ u kẻ cho con trai ông nghe những khám phá của nhóm khoa học người Pháp. Trước khi đi vào kế t quả thí nghiệm chi tiế t của họ, ông bắ t đâ u phân tích rõ về đề tài vỏ Trái Đấ t cho cậu nghe, sau đó ông miêu tả rõ về những phát hiện của nhóm khoa học người Pháp. Như ông nói, khu rừng này có cấ u tạo địa tâ ng ở dạng "dị tật", lớp thạch quyển nơi đây quá mỏng. Với lớp thạch quyển mỏng như vậy, cộng thêm khoảng rỗng giữa lớp thạch quyển với địa tâ ng tiế p theo, thì khu rừng này rấ t có thể biế n mấ t đột ngột nế u nạn phá rừng không bị ngăn chặn hoàn toàn trước khi kịp nghĩ đế n các phương án gia cố . Nghe đế n đó, Lâm không khỏi kinh hãi, và cậu nhớ ra trước đây cũng từng nghe điề u gì đó gâ n giố ng như vậy rồ i. Hình như là từ Miên.

- Khoảng bao lâu nữa thì nó bị đe dọa? Lâm hỏi.
- Nó đã bị đe dọa, luôn bị đe dọa.

Vị Tiế n sĩ ngành Sinh vật dừng lại quan sát vẻ chăm chú của con trai mình, rô i nói tiế p bă ng chấ t giọng mà ông thường áp dụng mỗi khi đứng thuyế t trình, nhưng âm lượng nhỏ và chậm rãi hơn.

- Thời gian để khu rừng biế n mấ t tạm thời chưa thể tiên liệu chính xác được, nhưng không có nghĩa nó là ẩn số . Song thời gian bao lâu không phải là điể `u chúng ta câ `n tìm hiểu.
- Nghĩa là phải hành động ngay bây giờ, càng sớm càng tố t phải không bố?

Người bố gật đâ u, nói tiế p:

- Vì như con biế t đấ y, lớp vỏ địa chấ t và lớp thạch quyển quá mỏng cùng với khoảng rỗng bên dưới sẽ tạo nên nguy cơ gây ra một thảm họa thiên nhiên khủng khiế p. Những chấ n động khi chặt phá rừng cũng sẽ trực tiế p gây rạn nứt bề mặt, chưa kể lớp phủ thực vật cũng đang bị hao mòn. Rừng rấ t dễ dàng biế n mấ t là vậy.
  - Vậy tại sao thành phố không làm biện pháp gì đó?
- Ai có thể tin có lớp thạch quyển nào chỉ vài trăm thước hả con?
   Chúng ta vẫn chưa có bă ng chứng thuyế t phục họ tin.
  - Bă ng chúng đó ở đâu vậy bô ?
- Tấ m bản đô này. Lê Việt lấ y ra tấ m bản đô cổ cho con trai xem, nhưng ông có phâ n không muố n mạo hiểm khi đưa nó ra.

Nhìn thấ y tấ m bản đô da thú cũ kỹ, đôi mặ t Lâm sáng lên nhưng cũng có phâ n dè dặt trước khi câ m nó. Đưa tay chạm vào, Lâm có cảm giác những gì mà cậu thấ y đang hiện rõ trước mặt bố cậu. Cả hai bố con đề u biế t ră ng lời nguyê n trên tấ m da thú này câ n được hóa giải, theo cách có liên quan mật thiế t để n việc giải cứu khu rừng trước mố i nguy họa biế n mấ t.

- Hôm nay khi con bị bọn thợ săn bắ t, tên trùm nhâ m con là Miên nên hã n bắ t con khai vê những tấ m da thú. Bọn chúng câ n câ n nó để làm gì hả bố?
- Có thể bọn chúng muố n tiêu hủy chứng cứ.
   Giáo sư Lê Việt nói.

Lâm hiểu ý bố mình muố n nói, họ đưa mặ t nhìn sang bên kia, nơi Jo và Dượng Bryan lúc này cũng đang trao đổi vê khu rừng ở đó.

Giáo sư Bryan không giấ u được vẻ thấ t vọng.

Bô´ không biế´t phải nói thế´ nào.
 Ông bă´t đâ`u rút từ túi ra tâ´m bản đô` da thú
 Chúng ta câ`n bô´n tâ´m thế´ này.

Jo mim cười khi nhìn thấ y tấ m bản đô có hình dạng quen thuộc với vật mà cậu đang sở hữu, trên đó vẫn là nét mực vẽ một phâ n khu rừng, trải đề u xung quanh là những ký tự có hình dạng trông giố ng như nòng nọc cùng các ký hiệu La Mã và ký hiệu khoa học khác. Như một phản xạ trong tiê m thức, Jo câ m tấ m bản đô lên ngặ m nghĩa, hành động đó khiế n cho bố cậu kinh ngạc.

- Chẳng lẽ con không sao ư?
- Bô´ nói sao a?
- Cái thứ con đang câ m không được bình thường. Nó không chỉ là tấ m da thú dùng để giải mã bí mật khu rừng, mà còn là vật hội tụ linh hô n oan khuấ t của những con thú.
- À, không, lúc này con thấ y bình thường ạ. Jo cười bí hiểm. –
  Bố nói tiế p về những tấ m bản đô còn lại đi ạ.
- Hiện tại bố và bác Việt có hai tấ m, có lẽ cậu bé Miên giữ một
   tấ m của bố cậu ấ y để lại, một tấ m nă m trong tay một anh chàng

sinh viên người Mỹ, nhưng bố cũng không chặ c lặ m.

Jack Rose ở New York phải không bố?
 Mă't Jo sáng lên cùng nụ cười bí hiểm.

Mă t bố cậu cũng sáng lên cùng nụ cười khó hiểu.

- Con biế t cậu ta sao ?- Ông lào thào.
- Con biế t. Rấ t rõ, thưa bố .

Lâ n này để n lượt Jo dùng lại quan sát bố mình.

- Bô´ còn nhớ cái lâ`n bô´ đi công tác và con đã trô´n nhà hơn ba tuâ`n không?
  - Dĩ nhiên, cách đây một năm.
- Sự thật như con nói, con đã đi miề `n Bắ c. Con đi khắ p nơi: New York, Harvard, Philadenphia. Những nơi dừng chân của con là các thư viện, bảo tàng có nhiề `u tài liệu khảo cổ để tìm mọi thứ liên quan đế n một vật mà con sở hữu.
  - Vật gì lại khiế n con bị mê hoặc đế n vậy?
- Là một vật quan trọng, thưa bố, và con đã phải giả danh một anh sinh viên New York để tìm hiểu nó.
  - Giả danh? Bryan chau mày.
  - Dưới cái tên Jack Rose.

Joey Drucker còn khiế n cho bố mình kinh ngạc hơn nữa khi cậu lấ y ra mảnh da thú được bảo quản cẩn thận. Đã hơn một lấ n Giáo sư Bryan liên tưởng con trai ông và chàng sinh viên tên Jack với

nhau, nhưng thực sự thì ông vẫn không có cách lý giải cho giả thuyế t đó, vì vậy mà lúc này ông vẫn phải kinh ngạc trước sự thật.

- Hóa ra cậu bé mà bố nhìn thấ y ở Central Park là con?
- Vâng, lúc đó con đi để n Bảo tàng Lịch sử Tự nhiên Hoa Kỳ. Bố làm gì ở New York vào lúc đó?
- Đi tìm chính thứ này đây. Ông huơ huơ mảnh da thú của
   mình. Bố đã tìm nó từ Đại học Florida để n tận Harvard và khắ p
   nơi.

Jo nhìn vào tấ m bản đô, hỏi:

- Tài liệu nă m cả ở đây sao ạ?
- Phải, những chữ cổ Việt trên tấ m bản đô này chính là bản sao chép từ bản thảo gố c của các nhà khoa học Pháp. Dĩ nhiên văn bản không hoàn toàn là chữ cổ, vẫn có các ký hiệu địa chấ t học xen giữa các ký tự đó.
- Đúng rô ì, con cũng đã nhìn thấ y các ký hiệu đó! Thật là phi phàm! Nhìn khó mà phân biệt được!

Lúc này Jo vẫn có một thắ c mặ c, lý do tại sao bọn thợ săn lại muố n có tấ m bản đô bă ng mọi giá.

- Có thể bọn chúng muố n tiêu hủy để mãi mãi đó là một bí mật, thứ hai theo bố suy đoán thì tên trùm rấ t ghét những thứ cái gọi là báo oán. Bởi vì cuộc đời của hặ n chịu rấ t nhiệ u bi kịch, mà nhiệ u người cho rặ ng hặ n bị vậy là do ác giả ác báo.
  - Nghĩa là sao hả bố?

– Như Lâm đã nói, tấ t cả mọi người trong gia đình hã n là n lượt trải qua bạo bệnh, tai nạn, ngay cả vợ hã n sinh con nhiê u là n nhưng đê u không nuôi được vì quái thai, dị tật. Bố nghĩ điệ u đó cũng không hoang đường đâu, dù biế t những sinh linh kia hoàn toàn vô tội. Chính vì vậy mà hấ n ghét cay ghét đấ ng tấ m bản đô , một vật tượng trưng cho những linh hô n oan khuấ t của muông thú.

Jo không bình phẩm gì thêm nữa, cậu tiế p tục hỏi về tấ m bản đô .

- Liệu chúng ta có giải mã được nó không bố?
- Chúng ta thì không thể rô i, nhưng con thấ y ông già đă ng kia chưa?

Một là n nữa Jo quan sát ông Giáo sư người Thụy Sĩ với cây ba toong, lúc này ông đang soi cái kính lúp vào lớp nhựa cây thông rô i lại soi mói cái hang của lũ cá, có vẻ buô n thiu kể từ khi con bé Susan đi ngủ, song lũ khỉ mặt đỏ lại làm ông cười khoái chí với trò ngoáy mũi của chúng vào đám lâm tặc bị trói. Bên cạnh đó là một con voi đang hái chùm quả trên cây xuố ng, lúc sau bâ y thú tụ tập lại một chỗ. Herzog thấ y đông vui nên chen vào, bâ y thú để cho ông già ngô i chính giữa.

- Mới nhìn con đã biế t ngay ông â y đích thị là một nhà khoa học vĩ đại rô ì.
- Her là nhà thông thái bậc nhấ t châu Âu hiện nay. Giờ chúng ta phải đi báo tin mừng này cho bác Việt và ông ấ y biế t.

Tiế n sĩ Lê Việt đã biế t được chuyện về cậu sinh viên Jack Rose khi Lâm nói về tấ m bản đô của Jo, còn Jo thì cảm thấ y xấ u hổ khi không biế t đó là bác mình.

Thật không thể ngờ, cháu tôi... – Ông cười rõ lớn, đôi mắ t lấ p
 lánh khi đón lấ y tấ m bản đô từ người em đô ng hao.

Lâm cười tủm tỉm, ít khi cậu thấ y bố mình vui sướng để n vậy.

- Cháu xin lỗi vì ba ngàn đô la, ngay từ đâ u cháu định không nhận, bác nhớ chứ?
- Ô`, tâ´t nhiên nhớ rô`i. Bác ép cháu phải nhận nê´u thật sự cậu Jack câ`m trong tay tâ´m bản đô`. Sinh viên thì làm gì có tiê`n, hơn nữa số´ tiê`n â´y là của Giáo sư Drucker mà. Ông bác của Jo cười lớn trong niê`m hân hoan tột độ.

Giáo sư Herzog là người cuố i cùng câ m ba tấ m bản đô và là người có quyề n câ m để n khi nào không thể câ m nữa thì thôi, nhưng mới chỉ câ m được mấ y phút, ông đã trao trả cho Bryan.

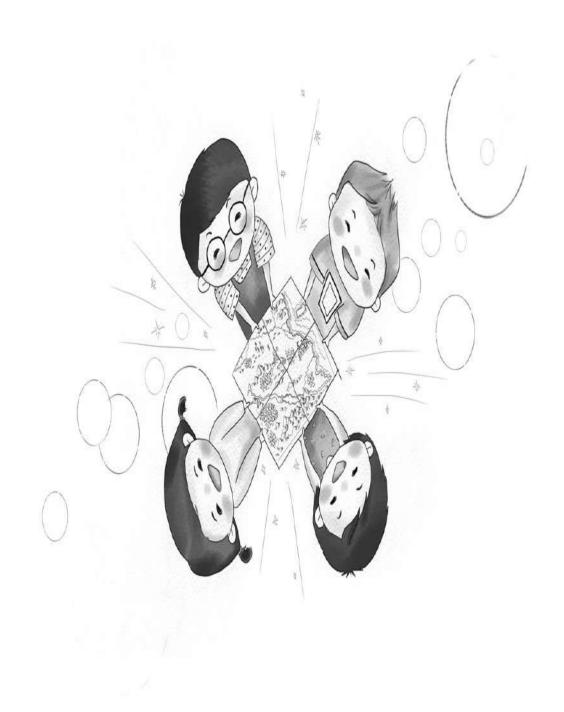
- Her, ông có câ n thêm thời gian không?
   Bryan hỏi ông câu quen thuộc với tâm trạng bô i hô i.
  - Không câ`n. Ông nói và bỏ đi.

Giáo sư Bryan và người anh đô ng hao nhìn nhau. Họ biế t sẽ phải làm gì tiế p theo.

- Đánh thức Susan đi Jo! Giáo sư Bryan nói Mà này, vì sao mà con lại quyế t tìm để n khu rừng này vậy? Bố không nghĩ con chỉ đơn giản là chèo xuô ng không đâu.
- Bô´ thật tinh ý. Bởi vì con là con bô´ mà.
   Jo nháy mắ´t ranh mãnh.

***

Lão chủ nhân của ngọn đô i U Ám cùng những quản gia kỳ dị của mình vẫn bước đề `u trong bóng đêm mờ ảo, dưới tán cây của khu rừng bí ản, tiế ng lá khô vọng lên lạo xạo dưới bước chân, đôi chân đã `y cản trọng nhưng nhanh nhẹn. Thi thoảng, lũ khỉ leo lên các cành cây cao chót vớt để do thám tình hình. Bấ ´t thình lình, bâ `y khỉ rú lên, chỉ tay vê `phía trước. Đó là tin vui. Những chú mèo bò theo chân chủ nhân. Lão già chưa bao giờ cảm thấ ´y nôn nóng và đi đế ´n cùng hơn lúc này. Họ sẽ bắ ´t kịp những âm thanh đang vọng ra từ trung tâm khu rừng. Có một điề `u ít ai biế ´t vê `lão, đó là lão chưa hê `già đi, chẳng qua vê `tiế ´n trình lão hóa thì da của lão có phâ `n nhăn nheo, còn vê `dáng vẻ lom khom và còng đụn thì lão chỉ giả vờ thôi. Lão giả vờ là mình đã già đi thật, dù bố ´n mươi năm qua chẳng mấ ´y ai gặp lão. Nhưng sự thật thì ản trong vẻ ngoài xấ ´u xí ấ ´y là một cơ thể cường tráng, vì vậy lão bắ ´t đâ `u tăng tô ´c.

Phần 16

54

Miên đứng trước thất bại

Dưới ánh trăng mò nhạt, xung quanh là bâ y thú đang chò lệnh, Miên nhìn thấ y nụ cười của bố cậu qua tấ m ảnh mà cậu vừa rút ra từ túi áo, một nụ cười tràn đâ y niê m tin và hy vọng. Mình không được chùn bước dù bấ t cứ điể u gì xảy ra, cậu tự nhủ rô i cấ t ảnh trở lai.

Gâ n một vạn quân thú đã bị dô n sát tới thung lũng đá, cách bản doanh hơn mười chứ không phải chín dặm như ban đâ u. Đô ng thời Miên nhân ra, trong trân giao chiế n vừa qua, đôi quân của câu đã bi đẩy bật ra ngoài hơn một dặm mà không hê hay biế t. Được hỗ trợ bởi báo hoa mai Đức Vua và tê giác Mây Xám kinh nghiệm, Miên phải lên phương án phòng thủ cấ p tố c. Lợi dụng bóng đêm, Miên âm thâ`m truyê`n đạt mệnh lệnh phản công có dự định. Những con vật nhỏ bé bấ t đâ u trườn nhanh dưới đấ t như những người lính thủy đánh bộ, bâ v khỉ khẩn trương đu lên các ngọn cây và sau đó cả hai đội binh này sẽ tấ n công bấ t ngờ vào đố i phương, nhã m cản bước tiế n của chúng. Những đòn tấ n công của lũ động vật nhỏ nhă n bò dưới đấ t sẽ là nhã m că n vào ngón chân, hoặc chui vào ô ng quâ n, ủng că n mâ y nhát thật đau cho để n khi đô i phương ngã vật, nổ i tiế p là sự tấ n công từ trên cao của bâ y khỉ. Lũ khỉ nhảy thẳng từ trên cây xuố ng đâ u và vai bọn chúng, láu cá bịt mấ t chúng để n khi chúng tự đổ ngã vì không nhìn thấ y đường. Tiế p theo là trăn, ră n quâ n chặt lâ y những tên còn lại.

Dù bọn lâm tặc bị bấ t ngờ về một kiểu đánh đáp trả mới mẻ, nhưng ngay sau đó số còn lại đã được tiế p viện thêm rấ t nhiề u những tên lâm tặc mới. Tấ t cả chúng đề u toát vẻ hung hãn. Không được để chúng thoát trước lúc trời sáng.
 Một giọng
 quen thuộc vang lên như sấ m khiế n Miên không khỏi bàng hoàng.

Bước ra từ trong bóng tố i là một kẻ đâ \ y vẻ khiều khích, chính hã n, hã n là kẻ câ \ m đâ \ u, kẻ luôn có ý đô \ thao túng khu rừng này và cũng là kẻ đã hại chế t ba Miên. Cũng hặ n, kẻ vừa bị đội quân của Jo và Lâm đánh cho tan tác, vậy mà giờ hặ n đã trở lại với một ý chí khác, một sức mạnh khác, một loại hình tàn phá khác.

 - Ông chính là kẻ đó sao? – Miên ném vào mặt hã n một cái nhìn vô cùng ác cảm.

Lâ n này tên trùm tự xác nhận mình đã nhâ m lẫn Miên với Lâm, bởi chính cái giọng nói và dáng người không lẫn vào đâu được, cho hã n thấ y sự chính trực luôn được hô i sinh. Trong khi hã n, hiện thân cho điể u ngược lại, chỉ tạo ra nghiệp chướng tàn khố c cho chính cuộc đời. Nhưng hã n mặc kệ, cuộc số ng của hã n là cuộc chiế n mang để n tiề n bạc và cơn những kích thích ham muố n hủy diệt.

- Cha truyê `n con nô ´i hả? cứ phải thay nhau để tao kế ´t liễu mới chịu sao? Ha ha.
- Ông có thấ y mình thảm thương lă m không? Kẻ thấ t đức như ông, dù có giế t được ai đi nữa cũng đã là thấ t bại rô i.
- Thôi đi! Đô` nhiễu sự. Hãy đâ`u hàng và giao khu rừng này cho tao, nê´u không thì tao đành tự định đoạt chúng mày vậy.

Hă n vừa dứt giọng, một con mãnh thú bước ra từ phía sau.

Nhận ra con báo cái đen, Hoàng Tử không khỏi kinh ngạc. Tia Chớp Đen từng là bạn thân của nó, cả hai cùng lớn lên trong cánh rừng này, từng có những ngày tháng rong chơi vui vẻ cho đế n ngày giữa Đức Vua và gia đình báo đen có mâu thuẫn lớn. Ngày cùng với gia đình nó rời khỏi bâ `y muông thú, con Tia Chớp Đen vẫn chỉ là một con báo cái đen non nót, hiê `n lành và đâ `y ưu tư, nhưng giờ đây đã khác, nó đứng vê `phe kẻ thù — những kẻ táng tận lương tâm. Hoàng Tử buô `n bã khi nhìn thấ ´y nó ở bên kia chiế ´n tuyế ´n, và dường như Tia Chớp Đen cũng nhận ra ánh mắ ´t của con báo hoa mai, nhưng con báo đen đã thật sự thay đổi, nó không còn quan tâm đế ´n cảm xúc của người bạn xưa kia nữa, điê `u con báo cái câ `n là đánh bại những ai cản đường mình. Nó ném cho Hoàng Tử một ánh mắ ´t cảnh báo, Hoàng Tử gâ `m lên đáp lại.

Trong khi đó câu hỏi của cậu là "Lâm và Jo đâu?". Không lẽ nào hai người bạn của cậu đã bị bắ t rô i sao? Rõ ràng chúng đã bị đánh cho tháo chạy rô i cơ mà? Không thể nào! Miên không dám tin điề u cậu đang nghĩ. Không đáp lại câu hỏi của cậu, kẻ câ m đâ u ra lệnh tấ n công không khoan nhượng.

Rõ ràng khi hợp sức lại, bọn chúng là mố i hiểm họa to lớn của khu rừng. Lâ n này bọn chúng không dùng để n súng để mở màn, thay vào đó, chúng trang bị mặt nạ và tung ra một thứ mà Miên không thể ngờ, đó chính là bom hơi cay. Không kịp trở tay, một lượng hơi cay cực kỳ lớn đã được bọn chúng sử dụng ác ý. Bâ y thú đã nhanh chóng hít phải. Thứ hơi này sẽ làm cho đám binh thú rố i loạn hệ hô hấ p và ảnh hưởng đế n một phâ n hệ thâ n kinh, những triệu chứng đó sẽ làm suy giảm khả năng phản kháng của bâ y thú rô i làm chúng trở nên lừ đừ, mấ t phương hướng. Chỉ chờ có vậy, bọn lâm tặc đã bủa một số bẫy lưới để tóm gọn nạn nhân của mình. Quả đúng là thế , những con vật bị trúng hơi cay đã không kháng cự nổi chút nào. Bọn chúng ra tay rấ t nhanh, các con vật vố n dĩ to khỏe giờ trở thành mẻ cá yế u ớt nă m trên thớt, không còn cơ hội thoát khỏi kẻ thù.

Miên bị số c khi mà hàng trăm mãnh thú – những chiế n binh trụ cột của đội quân – là n lượt bị sa vào bẫy của chúng. Là n này nế u Miên không quyế t đoán nhanh, chắ c chắ n sẽ còn tổn thấ t rấ t nhiề u. Lệnh nỗ lực rút quân cuố i cùng được gấ p gáp truyê n đi.

Nhưng mọi chuyện không hê dễ dàng như thế, trong khoảnh khắ c thoái lui, Miên nhận ra mình đã mặ c vào một cái bẫy cực kỳ lớn. Khi vừa quay đâ u lại, đội quân của cậu chạm trán thêm một toán thợ săn đông đảo không kém, chặ c chặ n chúng là những nhóm hoạt động ở rìa Tây Nam – một lực lượng ẩn mình khá kỹ trong suố t mã y tháng qua để chờ cơ hội. Miên không thấ y có dấ u hiệu tranh giành chiế n lợi phẩm giữa ba nhóm, bọn chúng sẵn sàng hợp tác với nhau để triệt hạ từng con thú, từng gố c cây cho đế n khi nào khu rừng này không còn một sự số ng. Chúng sẽ không bỏ phí mẻ lưới của mình.

Sự lo lă ng đang khiế n Miên cảm thấ y đơn độc và sợ hãi. Giá như cậu bình tĩnh hơn khi nhận tin tức, cậu câ n kiên nhẫn chờ Jo về để lên kế hoạch tác chiế n. Nhưng làm sao được, bởi lúc Miên đi, Jo và Lâm có thể đang ở khá xa, một mình cậu phải đố i đâ u với hai đội quân lâm tặc trong một tình thế hế t sức nguy bách nhưng đó là điề u cậu đang phải đố i diện. Cậu không có sự lựa chọn nào trong tình huố ng này. Tấ n công là cách phòng thủ tố t nhấ t. Cậu thâ m thì tên ba mình trước khi xông vào kẻ thù của rừng xanh, và có thể đây là lâ n cuố i cùng cậu làm điề u đó.

Dù một ít đã bị vô hiệu hóa, nhưng những chiế n binh thú còn khả năng chiế n đấ u vẫn không hề nao núng sợ hãi, chúng sẽ chiế n đấ u đế n hơi thở cuố i cùng để bảo vệ khu rừng. Cánh rừng xanh thăm thẳm này là nơi chúng được sinh ra và tự do số ng, sẽ không có một thân cây nào nữa bị mấ t đi, sẽ không có cư dân nào nữa phải chế t dưới bàn tay hung ác của lũ người ác ôn man rợ. Tấ t

cả bọn chúng phải trả giá. Khu rừng lại trở về tháng ngày bình yên. Đó là những gì mà bâ y thú rừng nghĩ đế n khi chiế n đấ u. Dù có sự trợ giúp của Đức Vua, Mây Xám, Miên cũng rấ t khó giúp bâ y thú cân bă ng lý trí; nhưng dù có thể nào, vẫn phải tuyệt đố i không được để bản tính hung hãn xâm chiế m, thay vào đó chúng phải biế t cách chiế n thă ng kẻ thù bă ng trái tim và niề m kiêu hãnh mới được. Nhưng trận chiế n quá ác liệt, cả đội bị bao vây từ ba phía, giố ng như gọng kìm đang kẹp chặt cả đội quân vào thế đã rô ì. Sau một giờ chiế n đấ u dưới bóng trăng mờ ảo, bên những gố c cây sừng sững và trên nê n đấ t ấ m áp quen thuộc, bâ y quân thú đã bị tổn thấ t trâ m trọng. Đám lâm tặc và thợ săn đang càng lúc càng kẹp chặt gọng kìm bà ng những đòn tấ n công trực diện không nương tay. Những con thú lâ n lượt gực xuố ng vì kiệt sức, vì bị thương và thậm chí có một số ít đã tử trận.

Không còn cách chọn lựa nào nữa, Miên sẽ phải chiế n đấ u đế n cùng cho trận chiế n sinh tử này. Cậu lao vào đổ i phương như thể cậu chính là một trong những con thú ấ y. Phâ n còn lại, cậu đành phải để cho chúng định đoạt cuộc chiế n của chính chúng, dẫu có phải mấ t mát đế n đâu thì chúng vẫn còn có cơ hội chiế n đấ u cùng nhau. Trước đó chúng đã khẩn câ u cậu tháo bỏ những chiế n thuật nhẹ tay, chúng sẽ lao vào kẻ thù với sức mạnh bản năng hoang dã và ý chí sinh tô n sôi sục. Chúng câ n phải chiế n đấ u bởi chính sự số ng của chúng, cậu không thể ngăn cản điể u đó, vì chúng mới chính là sức số ng của cánh rừng. Quả đúng như dự đoán của cậu, ngoài Đức Vua và Mấ y Xám, tấ t cả các con thú đề u trở nên hung dữ và tung đòn tấ n công hiểm hóc vào đố i phương. Lúc này bên thấ t thể chính là ba nhóm phá rừng hiệp lực. Bọn chúng đã biế t thế nào là hậu quả của sự chọc giận, thế nào là phải trả giá cho những hành động xấ u xa, độc ác của mình.

Hổ, báo, voi, gấ u, vượn, hổ và bò tót cùng những con mãnh thú khác đang là nỗi khiế p sợ của lũ hiểm ác. Bọn chúng đang hứng chịu sự cuô ng nộ của rừng xanh, cụ thể bă ng những đòn đánh không hề nương tay của bâ y mãnh thú. Sau khi hạ gục hơn nửa số bọn lâm tặc và thợ săn, các con thú quyế t tâm không để một tên chạy thoát. Cũng chính ngay lúc đó đã có một sự thay đổi lớn. Trong trận chiế n này, Miên đã không có đủ kinh nghiệm để xoay xở và ứng chiế n, vì thế cậu bị cô lập trong những chiế n thuật chủ động của bọn lâm tặc và thợ săn. Sau khi bị tách ra khỏi đám quân thú, Miên và Ali bị một nhóm mười mấ y tên dô n vào chân tường, và chân tường đó chính là cái vực thẳm của thung lũng đá. Khi cậu nhận ra mình bị sập bẫy thì đã quá muộn.

Phía sau lưng Miên giờ đây là thung lũng có độ sâu hun hút với cấ u tạo của hàng triệu viên đá lớn, trước mặt cậu là kẻ thù đang uy hiế p từng bước. Đế n cơ hội dịch chuyển cũng không có, con Ali bắ t đâ u biểu lộ sự hoảng loạn trước bước tiế n mỗi lúc một gâ n của con báo đen dù cậu đã ra sức trấ n an nó. Trận chiế n đã kéo dài nhiê u giờ đô ng hô dưới sự kiểm soát của đội quân rừng xanh, song người thố ng lĩnh của đội quân đó đang đứng trên bờ vực thẳm, ngay cả Đức Vua cũng không thể làm gì. Những kẻ đang uy hiế p cậu không thể bỏ lỡ cơ hội số ng còn này. Chúng tiế n thêm một bước, con ngựa Ali thụt lùi một bước, và bước chân thụt lùi cuố i cùng của con ngựa đang gâ n kê bên vực thẳm.

- Dừng lại! - Giọng Miên run lên.

Tên câ m đâ u phía Bắ c giờ đây đã đứng trước cậu với tư thế vô cùng thoải mái, điề u đó giúp hắ n quên đi trận thua nhục nhã vừa rô i trước cha con Lê Việt và nhà Drucker. Hắ n đang nghĩ để n cái kế t mà hắ n mong đợi bao lâu. Rô i những con người lúc nãy đã đánh hắ n chạy tan tác sẽ phải hô i tiế c. Hắ n sẽ khuấ t phục tên nhãi ranh này cùng bâ y thú. Hắ n sẽ thu phục chúng. Chỉ có vậy

hă n mới được tự do chiế m đoạt khu rừng này. Đế n lúc đó sẽ chẳng có thể lực nào đấ u lại chúng. Ha ha! Hắ n quá mưu mô và hắ n tự hào vê diê u đó.

- Bây giờ, ngoan ngoãn đâ u hàng được chưa?
- Tôi sẽ chẳng bao giờ đâ`u hàng một kẻ hèn hạ giố ng như ông.
  Miên đáp. Nế u tôi đâ`u hàng, thì đâu còn xứng đáng làm con của ba tôi.
- Ha ha. Đúng là lũ nhóc chúng mày cùng một giuộc. Không ngờ những kẻ từng bại dưới tay ta cũng có những đứa con gan góc để n vậy.
  Hă n vừa nói vừa tiế n tới.
- Phải, bởi chúng tôi tự hào vê ba mình. Còn ông, ông nhìn lại mình đi. Chỉ là một kẻ cướp, kẻ trô n lui trô n lủi. Ông sợ ánh sáng, sợ cái thiện đúng không? Ông còn không xứng làm bạn với một con chuột!
- Thôi thôi. Ta xin ngươi, đừng có nói những câu vô nghĩa nữa! Hắ n chỉ cách chỗ Miên và Ali vài bước, cậu nhìn thấ y rõ khuôn mặt đâ y dã tâm của hắ n như đang muố n ăn tươi nuố t số ng mình.

Song hă n vẫn cố gặ ng kiệ m chế, bởi hặ n muố n thu phục cậu chứ không muố n bắ t bớ.

- Lâ n cuố i cùng, tao có gợi ý này, hãy vê với phe tao, tao và mày sẽ tự do trong cánh rừng này.
  - Không đời nào!!! Một giọng nói vang lên từ trên không.

Không ư? Nhưng đó không phải là giọng của Miên, đó là Lâm. Lâm bấ t ngờ xuấ t hiện cùng với con đại bàng Musat. Và chỉ trong tích tấ c, trước sự ngỡ ngàng của tay thợ săn, Lâm đã kéo Miên lên bắ ng chính cánh tay của mình. Lơ lửng trên không, Miên không biế tră ng trước khi điể u này xảy ra, con đại bàng đã lượn ngang qua đâ u những tên lâm tặc – thợ săn.

55

Những người hùng

- Thật tuyệt! Cậu thâ m thì với Lâm khi dưới chân mình là thung lũng đá hùng vĩ.
- Lên đây lượn một vòng cùng tó nào!
   Sau một thoáng Miên đã có thể ngô i lên lưng con đại bàng cùng Lâm.

Hai cậu bé lượn một vòng phía trên thung lũng trước khi quay lại với trận chiế n. Bị bấ t ngờ, đám thợ săn nhìn theo phản xạ, ngay lúc đó Ali chớp thời cơ, thoát khỏi khu vực nguy hiểm mà không bị phát hiện. Bryan, Joey, Susan nhà Drucker, Tiế n sĩ Lê Việt và Giáo sư Herzog Lefort cũng đã có mặt cùng đội quân thú còn lại. Lúc này đây, ba nhóm thợ săn – lâm tặc đang chiế n đấ u với hơn hai vạn con thú dưới sự chỉ huy của những con người đã thuộc về rừng xanh từ lâu.

Một khi sự hiệp lực trở nên gắ n kế t hơn thì khả năng chiế n thă ng có thể được cụ thể hóa bă ng tính nhẫn nại. Dưới sự chỉ huy của Miên, Lâm, Jo, Susan và được cố vấ n bởi hai ông bố điể m tĩnh cùng vị Giáo sư uyên bác Herzog, đội quân thú đánh trận như thể đang đấ u tập. Bên kia chiế n tuyế n, tay thợ săn hung hãn ngày nào càng lúc càng bố i rố i, hắ n tỏ ra kinh ngạc bởi sự tấ n công ô at của bâ y thú và sự chỉ huy tài ba của bố n đứa trẻ. Hắ n không thể hiểu nổi, vì sao những đứa trẻ đó có thể thố ng lĩnh hai vạn quân thú và nă m rõ về khu rừng đế n vậy, cho đế n khi hã n nhìn thấ y hai người đàn ông phía sau lẫn hình ảnh một người bạn đã khuấ t của họ quay về trong tâm trí hă n. Hổ phụ sinh hổ tử, chẳng có gì phải nghi

ngờ nữa cả. Lại lâ n nữa tên thợ săn lâm vào cảnh đố i đâ u với những hiệp sĩ rừng xanh của hai thế hệ nổ i tiế p.

Trong tình thể đó, con Tia Chớp Đen càng lúc càng hung hặng chố ng trả, đố i đâ u với nó không ai khác chính là chàng báo hoa mai năm nào - Hoàng Tử. Con báo cái liên tục tấ n công người bạn cũ của mình bă ng bộ móng vuố t sắ c nhọn. Hoàng Tử ra sức chố ng đỡ những đòn tấ n công từ phía cô ban cũ từng rấ t thân, và khi vươt quá chiu đưng, anh chàng phản công lai bă ng các ngón đòn mà cha nó đã huấ n luyện suố t tuấ n qua, con báo đen vấ t vã lă m mới tránh được các cú giáng của Hoàng Tử, nhưng cuố i cùng con báo hoa mai cũng tung ra một mánh vô trực diện. Tia Chớp Đen bị đánh ngã, Hoàng Tử khô ng chế con báo đen bà ng bộ móng vuố t của mình. Hai đôi mặ t nhìn thẳng vào nhau. Ánh nhìn của Tia Chớp Đen hặ n lên sự cặm phẫn, chặ c chặ n nó chỉ có một lý do duy nhấ t, đó là báo thù. Con báo hoa mai nghĩ điệ u đó là chính đáng, bởi Hoàng Tử phâ n nào cảm nhận được sự ra đi của gia đình của Tia Chớp Đen là một nỗi mấ t mát, rõ ràng Đức Vua - cha nó - có lý khi yêu câ u cha của Tia Chớp Đen thôi làm những việc gây hại cho khu rừng. Nhưng đó là quá khứ, còn bây giờ là câu chuyện khác. Hoàng Tử không thể mê m lòng, bởi với nó, khu rừng là quan trong nhấ t, sinh linh của đàn thú sẽ không thể bị đe dọa chỉ vì cảm xúc của riêng nó. Hoàng Tử cương quyế t không buông con báo đen ra cho để n khi nó hoàn toàn khuấ t phục.

Với những đòn tấ n công trực diện, đa dạng và chiế n thuật giải vây linh hoạt, trong hai giờ, bấ y thú do Đức Vua, Mây Xám, Giă ng, Biu dẫn nhịp đã gấ n như khố ng chế được số đông kẻ thù. Thấ y tình hình đã không thể xoay chuyển nế u như vẫn cứ tiế p tục, tên trùm nhanh chóng nghĩ cách "được ăn cả ngã về không" cho cuộc chiế n đâ y duyên nợ này. *Bây giờ hoặc không bao giờ*, hặ n dùng hế t hơi sức còn lại, chạy đế n một chiế c xe jeep duy nhấ t chưa bị

khô ng chế . Sau khi đã ở trong xe, bấ t chấ p rấ t nhiề ù quân thứ truy cản, hặ n xông thẳng vào chỗ những đứa trẻ khi chúng đang chỉ huy một nhóm vây bặ t các tên tháo chạy. Và lâ n này, hặ n đã nhặ m vào Jo, đúng lúc hặ n vừa đưa tay ra tóm cậu bé thì Bryan đã kịp hành động. Jo được bố đẩy ra khỏi tấ m tay của tên trùm và cậu an toàn trong sự bảo vệ của bâ y thú. Cũng từ chính khoảnh khác đó Giáo sư Bryan quyế t không để kẻ thù chạy thoát, ông nhảy vào chiế c xe Jeep đang lao đi điên cuô ng. Sau khi giữ được thăng bà ng, Bryan tìm mọi cách khô ng chế đô i phương, nhưng tên câ m đâ u vừa câ m lái vừa chố ng cự quyế t liệt, khiế n chiế c xe càng thêm chao đảo. Thấ y vậy, Miên ra lệnh cho Musat bay trên đã u chiế c xe để bảo đảm cho Giáo sư phòng có tình huố ng xấ u xảy ra, nhưng hặ n đã kịp với lấ y chiế c súng hơi cay còn lại trong xe, và bặ n liên tục vào con đại bàng, khiế n con vật không tài nào đuỗi theo.

Lúc bấ y giờ, quan sát qua gương chiế u hậu, Bryan thấ y đội binh thú của rừng xanh do những đứa trẻ chỉ huy đã ngưng chiế n, các tên lâm tặc còn lại đã quy hàng.

Hãy dừng việc làm vô nghĩa này lại!
 Bryan nói khi chiế c xe
 vẫn lao nhanh như xé gió.
 Ngươi hãy chấ p nhận sự thật đi.

Hắ n nghiế n chặt hàm răng lại và thúc cùi chỏ vào mặt Bryan. Giáo sư choáng váng, nhưng cũng không chịu khuấ t phục, ông đứng dậy và cố gặ ng già ng lấ y tay lái từ hặ n. Điên tiế t lên, hặ n quay sang nặ m lấ y cổ áo Bryan, sau đó đấ m liên tiế p vào mặt giáo sư, khiế n ông ngã xuố ng ghế, cũng trong lúc đó, hặ n đã có trong tay thứ mình muố n: Bản đô da thú. Hặ n giơ chúng lên cùng một tràng cười đinh tai nhức óc. Bryan lúc bấ y giờ mới nhận ra mình đã mặ c bẫy của hặ n. Hóa ra động tác túm lấ y Jo chỉ là mô i nhữ của hặ n, mục tiêu của tên trùm xảo quyệt vẫn là Bryan, đúng hơn là những tấ m bản đô trong tay ông.

- Chúng mày luôn nói ta là kẻ ác ôn, hung hãn. Nhưng chính mày cũng là kẻ hiế u thắ ng đấ y thôi. Muố n bắ t tao ư? Đâu dễ!

Hă n lâ y từ trong túi ra một chiế c bật lửa, dí sát vào những tâ m da thú và bấ m ga.

Dùng lại, đô` khô´n!
 Bryan lao đê´n, cô´ gă´ng giật những tâ´m da thú ra khỏi tay hă´n.

Cả hai đề `u quyế ´t liệt đánh trả nhau vì những tấ ´m bản đô `khă ´c đâ `y mật ngữ rừng xanh, khiế ´n cho chiế ´c xe mấ ´t lái và lao thẳng đế ´n vực sâu. Trong khoảng khă ´c Bryan nhận ra nguy hiểm gâ `n kê `, thì gâ `n như đã quá muộn. Giáo sư Drucker cô ´gă ´ng thực hiện điê `u cuô ´i cùng có thể, ông gô `ng hê ´t sức bẻ tay lái sang một bên – trong khi tên thợ săn chỉ còn biê ´t đứng như trời trô `ng – trước mã ´t họ đã là một cái hô ´đen khổng lô `, đang sẵn sàng nuô ´t chủng cả chiế ´c xe. Và chỉ trong tích tắ ´c, một sự va chạm rấ ´t mạnh đã diễn ra ra, Bryan cùng tay thợ săn cảm thấ ´y mọi thứ bị đảo lộn, họ cảm giác được máu chảy ra từ đâ `u, tay, chân, còn chiế ´c xe bô ´c khói nghi ngút.

Từ phía xa, các cậu bé, giáo sư Herzog, Lê Việt và Susan cùng đội binh thú chạy để n chỗ họ. May là chiế c xe đã kịp ngoặt bánh đâm vào thân cây cổ thụ nă m chênh vênh giữa thung lũng và khu rừng. Khi để n nơi, mọi người ngạc nhiên nhìn thấ y Bryan mình mẩy bâ m dập bước ra khỏi chiế c xe gặp nạn, trong tay ông còn nguyên vẹn ba mảnh da thú. Khói làm Bryan khặc ra một tràng họ, sau đó ông thể u thào:

- Hấ n bị thương rấ t nặng. Hãy cứu hã n ra khỏi đó, các con.

Thấ y các cậu bé châ n chừ, ông nói tiế p:

 Nào, làm đi các chàng trai. Đã để n lúc kế t thúc cuộc chiế n này rô i.

Bryan dứt lời, Miên, Jo và Lâm nhảy khỏi lưng bọn thú. Nhờ sự trợ giúp của Giă ng và bâ y voi của nó, chiế c xe Jeep được nâng lên từ từ, cùng lúc bọn trẻ cẩn thận kéo tên trùm ra ngoài. Không lâu sau, tên trùm đã được đưa từ đô ng sắ t thép. Bâ y binh thú vây quanh đó, đổ dô n vê phía hắ n ánh mắ t căm giận. Với thân thể giờ đây nhuô m đâ y máu của chính mình, bị thương rấ t nặng, hấ n dường như chỉ biế t thê u thào câ u khẩn: "Hãy để tao chế t...".

Bryan thở dài cúi xuố ng, thì thâ m vào tai hặ n "Ngươi muố n chế t ư? Điể u đó xem ngươi có xứng đáng được nhận hay không?". Giáo sư rời đi, nhường chỗ cho Đức Vua cùng bâ y lớn tiế n đế n, trong đó có cả Mây Xám. Musat cũng đã bay lên tiên phong trước đó, nó đâu tai cành cây cổ thu ngay trên đâ u tên trùm, và tỏ ra muố n trừng trị kẻ đã giế t anh bạn đại bàng của nó. Nhìn chung, cả vạn quân thú đề u một vẻ nôn nóng. Đức Vua nhìn xoáy vào mặ t tên trùm – lúc này mặt đâ y máu me, hặ n cố gặ ng đáp lại ánh nhìn đó bă ng vẻ chịu đựng nhưng bấ t thành. Đức Vua bấ t ngờ quay đâ u vê dám binh thú, tiế ng gâ m vang lên, truyê ný hỏi các chiế n binh phải xử lý kẻ thù như thế nào khi con báo đưa ra hai lựa chọn: một là bắ t hặ n đê n mạng cho những cư dân đã ngã xuố ng, hai là để hấ n được số ng nhưng sẽ bị quản thúc suố t đời trong cánh rừng này. Số đông quân thú căm phẫn bỗng im lặng, chúng nhìn nhau cùng hội ý. Mây Xám theo dõi động tĩnh của kẻ thù, con tê giác cái con nhớ chính đôi tay đó đã tận diệt bâ y của nó, hơn hế t chính hă n đã giế t đi con trai của nó. Nhưng lúc này, sự hận thù trong Mây Xám gâ n như chỉ còn là nỗi buô n đau, xót xa cho những gì đã diễn ra.

Sau một lúc hội ý, đám binh thú đô ng loạt nhìn vào Đức Vua. Cuộc trưng câ u bấ t đâ u khi con báo đực gâ m lên tiế ng thứ nhấ t, tấ t cả im lặng, duy chỉ có Musat là đáp lại một cách ưng thuận, và chỉ để n khi tiế ng gấ m thứ hai vang lên, hàng vạn con thú cùng cấ t tiế ng, trong đó có Mây Xám. Đức Vua nhìn đám binh thú vẻ hài lòng, nó bước để n chỗ Miên.

– Ông hãy làm việc của mình – cậu bé rừng xanh nói.

Con báo nheo mắ t vẻ đang mim cười, sau đó nó trở lại bên tên trùm. Con báo lặng lẽ liế m sạch những vế t máu trên mặt kẻ thù, nó giương móng vuố t ấ n mạnh vào trán kẻ thù, đó chính là nghi thức tuyên bố quản thúc dành cho tù nhân. Kế đó là tiế ng hô vang của hai vạn quân thú, hòa cùng là những chiế n binh con người đã sát cánh. Miên, Jo, Lâm và Susan cùng với ông già Herzog được những người bạn lông lá tung lên, bắ t đâ u từ chiế c voi của Gia ng, họ được chuyê n qua giữa rừng thú mênh mông.

Bryan và Lê Việt hài lòng nhìn thấ y những đứa con của mình. Bên cạnh đám trẻ lúc này là cậu bé Miên – con trai của người cộng sự quá cố, chúng trở thành những người hùng của cánh rừng, điệ u mà ba người họ đã không thể làm được trong bao nhiêu năm.

Vào lúc cuộc chiế n đã chính thức kế t thúc, những thố ng lĩnh trẻ tuổi hân hoan vì được cùng cư dân rừng xanh ăn mừng chiế n trận. Thì ở đó, Miên hơi thắ c thỏm bởi sự có mặt của những người bạn của ba mình. Jo hiểu sự thắ c mắ c của bạn câ n được thông suố t, tuy vậy cậu cũng chẳng câ n phải hé lời, vì ngay lập tức Giáo sư Bryan và Tiế n sĩ Lê Việt đã chạy để n ôm Miên như ôm chính đứa con mà họ đã thấ t lạc bao nhiều năm. Miên cảm thấ y vòng tay â m áp, tựa như của ba cậu ngày nàp. Điể u mà dường như chỉ là nỗi ước ao của cậu trong mấ y năm qua. Dưới ánh bình minh chan hòa, dưới những tán non xanh cao ngấ t, Giáo sư Bryan đã có dịp nhìn kỹ cậu bé sau bao năm trăn trở, Tiế n sĩ Lê Việt rưng rưng khi bắ t gặp ánh mắ t đó, sóng mũi đó và đôi môi trấ m nhưng tươi tắ n khi nở nụ

cười đó... Họ có cảm giác người bạn của họ đang ở trước mặt với nụ cười trìu mê n, nô ng hậu và chân tình. Giáo sư Bryan ôm chặt Miên, chặt đế n độ cậu tưởng mình nghẹt thở, nhưng cậu thích ông ôm như vậy thật lâu.

- Cháu có biể t hai bác là ai không? Bryan hỏi cậu bé.
- Dạ. Cháu biế t. Miên trả lời ngặ n gọn nhưng trong lòng muố n nói ra thật nhiệ u. Cậu thật sự cảm thấ y được là chính mình khi đứng trước họ, những người bạn của ba cậu.
- Hẳn ba cháu sẽ rấ t tự hào về cháu. Cháu có tự hào về ba mình không con trai?
- Râ´t đỗi tự hào. Vì nhờ ông â´y, nhờ cánh rừng này, cháu mới có ngày hôm nay.

Đôi mắ t Miên ánh lên một niê m vinh quang lớn lao, và cậu trìu mế n trao ánh mắ t đó cho những người còn lại. Tấ t cả đề u cảm nhận rõ khoảnh khắ c này, rô i họ sẽ ghi nhớ phút giây này mãi mãi.

- Mâ y giờ rô i nhỉ? Bryan chợt nhớ để n buổi họp hội đô ng sẽ diễn ra sáng nay, và ông quên luôn là mình đang đeo đô ng hô .
  - Năm giờ sáng rô`i, thưa bô´. Jo đáp.

Bryan nă m chặt tay Miên, trìu mê n nhìn cậu.

- Nào con trai. Đã để n lúc chúng ta làm việc cuố i cùng...

Không để Giáo sư nói hế t câu, Miên lấ y từ trong túi áo khoác nỉ ra một tấ m bản đô `được gấ p gọn gàng từ trước.

- Cháu luôn mang nó trong mình.

Nhìn thấ y tấ m bản đô , Lê Việt liê n reo lên mừng rỡ, sau đó ông quay sang nói câu gì đó với Lâm. Lâm chạy đi và chỉ một phút sau, cậu cùng Giáo sư Herzog đã có mặt.

– Xin lỗi vì đã bỏ lỡ câu chuyện với các người, chẳng là tôi đang còn ngây ngấ t với bọn lông lá này đây. Đúng là cái lũ tinh đời – ông già khoái trá khi chỉ tay vê phía bâ y vượn, một trong số chúng đang còn khoác chiế c áo của tiế n sĩ Lê Việt.

Bryan bước lại bên giáo sư khảo cổ, lâ n này vị giáo sư trẻ kính cẩn đưa ông bố n tấ m bản đô . Nhưng trước khi bắ t tay vào, ông già nháy mắ t với Susan, cô bé gái mà ông mô tả như mật mã sông Nile.

Nhận được nụ cười thiên thầ `n của cô bé, Herzog đã sẵn sàng cho cuộc khai mở, đây được xem như một công trình bí ẩn nhấ 't của ông, dù rấ 't phấ 'n khích trải những tấ 'm bản đô `ra, nhưng thoạt đầ `u ông già có hơi sởn da gà khi nhìn thấ 'y những tấ 'm da thú. Cho để 'n khi Bryan động viên, ông mới tự tin ghép chúng lại, nhưng không được. Có một luô `ng sức mạnh phát ra khi bố 'n tấ 'm da thú được ghép lại, luô `ng năng lượng đó mạnh đế 'n độ khiế 'n vị Giáo sư già bị đẩy bật ra. Sau đó, Bryan và Lê Việt là những người tiế 'p theo bị hấ 't tung khi cố 'gă 'ng thực hiện ý đô `ghép chúng lại. Dường như việc ghép những mảnh da thú đã trở thành nhiệm vụ bấ 't khả thi đô 'i với các nhà khoa học.

Các người không làm gì được đâu.
 Giọng nói của một người
 đàn ông vang lên
 Hãy tin ta đi, đó là việc của những đứa trẻ.

Tấ t cả đề ù ngoái nhìn về phía đó. Một bấ y khỉ lạ, những chú mèo ranh mãnh xuấ t hiện bên một người đàn ông bí ẩn. Bryan và Lê Việt nhận ra người này, nhưng không thể tin được đó lại là ông lão tu sĩ. Tại sao giọng nói của người đó lại có thể truyề n ra thứ âm thanh khỏe khoă n nhường vậy? Vẻ bề ngoài của ông lão nay cũng đã khác,

một vóc dáng cường tráng trẻ trung, dường như ông đã lột xác trở thành người trường sinh bấ t tử.

Hãy quên chuyện trước đó đi!
 Lão già tu sĩ nói với hai nhà
 khoa học trẻ.
 Phải để những đứa trẻ cùng ghép chúng lại với nhau.

Khá bố i rố i, mọi ánh mặ t vẫn cứ đổ dố n vào đôi môi của con người kỳ lạ â y. Nhưng ông ta không hệ quan tâm, vì chẳng có gì lôi kéo ông rời núi được suố t bố n mươi năm qua, nế u không phải là những tấ m da thú bí ẩn kia. Nó thôi thúc ông xuấ t hiện, và hơn bao giờ hệ t ông cảm thấ y lòng mình phấ n khích.

– Vì chỉ có những đứa trẻ mới có đủ nguô n năng lượng tinh khiế t cảm hóa các linh hô n mãnh thú.

Lúc này thì mọi người đã hiểu lời nói của ông lão tu sĩ. Chỉ có những tâm hô n trong trẻo mới hóa giải được nỗi hận thù của muông thú.

Một là n nữa trọng trách được đặt lên vai những chiế n binh nhỏ tuổi. Nhìn vẻ mặt căng thẳng của mọi người, bố n đứa trẻ nă m tay nhau thành một vòng tròn bước đế n những tâ m da thú linh thiêng. Bọn trẻ bắ t đà u làm theo lời ông lão như đang thực hiện một sứ mạng quan trọng. Jo, Miên, Lâm và Susan, mỗi đứa một mảnh da thú từ từ ghép chúng lại, chứng kiế n linh hô n mãnh thú kêu gào trong sự tái nhập của vật chủ. Giây phút hô i hộp chờ đợi như thể kéo dài vô tận, những linh hô n không ngừng trỗi dậy từ những tấ m da đang phát sáng. Khi ý chí và lòng kiên nhẫn bắ t đâ u xao động thì đột nhiên, một luô ng năng lượng cực mạnh bấ t ngờ phóng ra tử đó, tạo thành thứ ánh sáng lung linh trong vắ t, xoa dịu những linh hô n. Có những sự việc hi hữu đang diễn ra cùng lúc, những con thú vừa tử trận bắ t đâ u cử động, vế t thương trên da thịt chúng dâ n liê n lại, chúng đang được hô i sinh, chiế c nanh của con gấ u ngựa trong tay

Susan cũng phát sáng, Miên đoán ră ng linh hô n của con gấ u cũng đã được siêu thoát cùng với các linh hô n mãnh thú trong tấ m bản đô . Điê u đó khiế n cho tấ t cả mọi người xúc động, chính tên thợ săn cũng phải choàng tỉnh, và Mây Xám đã nhìn thấ y từ đôi mấ t hắ n một sư ăn năn.

***

Chuyện xảy ra sau đó thuộc về lĩnh vực của hai lão già. Herzog cẩn trọng áp chiế c kính lúp sát bề mặt tấ m bản đô, mã t dán chặt vào chiế c kính lúp trong khi bàn tay xoay ngược xoay xuôi tấ m bản đô và miệng không ngừng kêu "Hóc búa thật!", thỉnh thoảng ông làu bàu bă ng thứ ngôn ngữ gì đó. Trong khi đó, lão già tu sĩ vẫn im lặng, không nói gì nữa. Thái độ ấ y đã truyề n sang vị Giáo sư, và lúc này họ chỉ làm việc trong im lặng. Một lúc sau, lão già tu sĩ đọc ra gì đó cho Herzog ghi lại.

Cả một hô`i mò mẫm, đô´i chiế´u, cả hai vâ`ng trán vẫn đang nhăn lại. Mọi người cô´ gă´ng không gây ra động tĩnh gì ngoài việc giữ im lặng, chăm chú nhìn và chờ đợi. Nhưng vẫn có những con thú cũng rón rén lại gâ`n hơn vì sự tò mò. Sau những giây phút căng thẳng, cuố´i cùng Herzog đặt bút xuố´ng và chẳng buô`n nói lời nào.

- Các ngài có câ n thêm thời gian không? Bryan cười hỏi.
- Không. Dĩ nhiên rô ì, anh cộng sự. Tôi thật cảm kích tài năng của lão già này. Ông cười rấ t lớn, vỗ vai người đô ng sự mới, tiế ng cười của hai ông vang xa trong cánh rừng và sau đó là tiế ng reo hò của người còn lại. Bọn thú rừng, bâ y khỉ và đám mèo quản gia cũng được thể nhảy nhót dù chúng không hiểu điê `u gì đang xảy ra, chỉ biế t ră `ng chúng đáng được như thế .

Lê Việt nói với Miên:

- Nào con trai, chúng ta chuẩn bị thôi!

Miên lúc này đã được biế t có một cuộc họp hội đô ng ở Ủy ban Thành phố. Phiên họp chắ c chắ n không mời bấ t cứ ai trong cánh rừng này, nhưng hiển nhiên tấ t cả phải có mặt.

Miên huýt sáo. Đức Vua, Hoàng Tử, Giã ng, Biu, Musat và Ali đô ng loạt có mặt.

– Chúng ta câ`n có thêm hai người bạn để cõng hai ông già thông thái nữa chứ. – Bryan nháy mặ´t nói. Nhà khảo cổ học với cái đâ`u hói lại tiế´p tục một tràng cười, trong khi đó lão tu sĩ cũng rấ´t nóng lòng cho phi vụ hi hữu này.

Susan ngô i trên lưng con đại bàng Musat, Miên cưỡi chú ngựa lùn Ali trung thành, Lâm cùng Biu dũng mãnh, Giáo sư Bryan và con trai ông được an vị trên lưng Hoàng Tử và Đức Vua, Giǎ ng nâng tiế n sĩ Lê Việt lên lưng mình, còn vị Giáo sư lại được cưỡi anh chàng bò tót tên Nâu, diễm phúc nhấ t là lão tu sĩ khi được Mây Xám cho quá giang. Tấ t cả tiế n về Trung tâm thành phố với sứ mạng cuố i cùng.

56 Hai mươi năm sau...

Hoa Kỳ.

Trong một lớp học ngành Vật lý của trường Đại học Harvard, vị Giáo sư trẻ Drucker hỏi các học viên của mình:

– Đã khi nào các em thấ y một con đại bàng đen nặng gâ n một tạ chưa? Một vài học viên lắ c đâ u tỏ ra không biế t đế n loài đại bàng này, số còn lại nghĩ ră ng thâ y giáo mình đang đùa và đề nghị anh chuyển sang câu hỏi khác lôi cuố n hơn. Vị Giáo sư trẻ mim cười và nói:

- Tôi sẽ hỏi các em vào mùa thu, vẫn là chủ đề về tình bạn - thứ tình bạn thật sự nhưng ít ai ngờ, còn bây giờ tôi có kể hoạch cho kỳ nghỉ hè của mình rô i. Trong khoảng thời gian chúng ta không gặp nhau, tôi sẽ rấ t vui mừng nế u các em cùng nhau dành cả mùa hè này cho một cánh rừng nào đó. Như tôi.

Vị Giáo sư chia tay các sinh viên của mình trước khi rời khỏi trường và đi ngay để n sân bay. Anh dò tìm chuyể n bay để n Congo trên bảng điện tử thông báo hành trình. Chiế c máy bay cấ t cánh, từ chỗ ngô i, anh nhìn thấ y cái nă ng lung linh trải đề u khắ p Massachusetts.

Vương quố c Đan Mạch.

Tại Copenhagen, một cử nhân Toán học gố c Việt Nam cùng lúc nhận hai giải thưởng của Hội Khoa học Hoàng gia Đan Mạch. Đó là giải thưởng Toán học cho công trình nghiên cứu "Giải đáp mới về Toán học của người Maya" và giải thưởng sáng tạo về một thiế t kế mới của anh cho hãng đô chơi Lego, một thiế t kế vượt bậc được phát triển từ các nguyên tắ c chính thố ng, nhưng được làm từ một chấ t liệu có lợi cho môi trường do chính nhóm của anh phát minh. Trong buổi vinh danh, anh tự hào kể về bố mình với đôi mắ t lấ p lánh.

– Bố tôi cũng là một nhà khoa học. Các bạn biế t không? Hiện ông đang cùng một người bạn rấ t thân của tôi chăm sóc những con thú bị thương trong một khu rừng đặc biệt. Tấ t cả những con thú ở đó cũng đề u đặc biệt. Anh cũng lấ y làm vui mừng khi có dịp kể về những người bạn tuyệt vời của mình trong cảm xúc dạt dào. Sau buổi trò chuyện với các ký giả, anh bắ t taxi ra phi trường Kastrup cho chuyế n bay để n một quố c gia Trung Phi. *Rô ìi ta sẽ lại được nhìn thấ y những cánh rừng*, anh nở một nụ cười, thấ y thật tuyệt vời khi những tia nă ng vàng dịu dàng của Copenhagen tiễn chân anh.

Viêt Nam.

Tại một khu rừng được cho là đặc biệt nhấ t thế giới, nơi đang lưu giữ tấ m bản đô có một không hai, "cậu bé rừng xanh" ngày nào đã trở thành một bác sĩ thú y và cũng là nhà hoạt động môi trường kiệm hướng đạo sinh kiệt xuấ t. Trong lúc đang xem xét vế t thương cho con chim ưng được gửi để n từ một cánh rừng ở Honduras, thì hai người trợ lý của anh – người thấ p bé là cộng sự xưa kia của ba anh, người cao to với gương mặt có vẻ dữ tợn với các đường sẹo từng là tay thợ săn khét tiế ng năm nào – cùng bước để n, theo sau họ là gia đình nhà báo lai, gô m Hoàng Tử, Tia Chớp Đen và con trai của chúng.

- Không định đi đế n đó sao chàng trai? Ông Lê Việt hỏi.
- Cháu sẽ đi ngay ạ. Anh mim cười một cách vui vẻ. Các bác chăm sóc chúng giúp cháu vài ngày nhé. À, anh chàng này bị một loại virus tấ n công da khiế n lông rụng dâ n, hai người chăm sóc cho nó nhé.

Anh tháo găng tay, vuô t ve con chim đang bị thương.

Không nê hà gì cả. Tôi sẽ chăm bằm nó như con cưng mà. Cậu hãy đi đi cho kịp chuyế n bay.
Tay thợ săn năm xưa nói, một tay ôm con chim, một tay day day cái sẹo hình dâ u chân báo trên trán.
Nê u gặp Bryan, câu gửi lời hỏi thăm giúp gã ác ôn này nhé.

Bác yên tâm, nê u gặp bác â y cháu sẽ nói là nê u muô n quay
 lại cánh rừng này thì sẽ phải xin phép Tên Trùm.

Lão thợ săn cười khẳ ng khặc, Lê Việt cũng cười.

 Thôi, đi đi kẻo muộn. Trễ chuyế n bay là không số ng yên với con bé đâu.

Miên mim cười, anh đã nhận lời mời của Tổ chức Cứu trợ hoang dã Quố c tế, theo như trong thư mời anh sẽ đế n châu Phi để diễn thuyế t về mố i liên hệ đặc biệt giữa động vật hoang dã với con người, người trực tiế p gửi thư mời đế n anh là một cô nàng tóc vàng nhưng có đôi mắ t nâu. Mẹ anh biế t điể u đó và bà đã tự hào biế t mấ y. Bà tiễn anh bă ng cái ôm.

- Nói với con bé là mẹ nhớ nó nhé.
- Cô â´y sẽ không khách sao với mẹ đâu, chẳng biế´t chừng sẽ còn gửi cho mẹ một bâ`y linh miêu ngay thôi.
   Anh hóm hình.
- Cả một khu rừng mẹ còn chịu được mà.
   Bà Liên cười hiê n
   rô i chỉnh lại cổ áo giúp anh.

Anh từ biệt mẹ rô i lên xe ra phi trường. Nhìn qua cửa kính taxi, anh thấ y bâ u trời hôm nay đẹp biế t mấ y.

Cộng hòa Congo.

Tại vườn quố c gia Kahuzi-Biega, cô gái người Mỹ hai mươi sáu tuổi Susan Drucker, đang bận rộn cho hội nghị đâ u tiên do cô chủ trì. Buổi hội nghị mang tên "Vạn vật số ng, con người số ng" để tưởng nhớ đế n một người đàn ông mà cô chưa một là n gặp mặt, người mà bố cô đã nhắ c đế n rấ t nhiề u từ khi cô theo đuổi công việc này cho để n hôm nay. Đúng hơn là từ khi cô còn rấ t nhỏ.

Được bố Bryan động viên, ngoài những chuyên gia đâ ù ngày về động vật hoang dã, rừng tậm và biế n đổi khí hậu trên toàn thế giới, Susan còn tấ t tả gửi thư mời đế n anh trai mình ở Harvard, người anh họ ở Copenhagen và người yêu của cô ở Việt Nam, và cô đang rấ t háo hức chào đón họ với những câu chuyện thiên nhiên kỳ thú của mỗi người. Thật giố ng một cuộc gặp mặt của những huyê `n thoại rừng xanh. Cô mim cười. Ánh nă ng trải đề `u lên toàn bộ cánh rừng Kahui—Biega. Thiên nhiên trở nên thật gâ `n gũi.

HÊ T

Còn tiế p...